

BŮH JE LÁSKA
BIBLICKÉ ÚKOLY 1997
2. ČTVRTLETÍ

Biblické úkoly – 2. čtvrtletí 1997

Překlad: Mgr. Milan Hlouch

Vydal: Advent – Orion s. r. o.

pro oddělení sobotní školy Česko-Slovenské unie

Církve adventistů sedmého dne, Zálesí 50, 142 00 Praha 4-Lhotka

Tiskne Naše vojsko Praha

ISSN 0409-3208

ÚVOD K 1., 2. A 3. LISTU JANA

„Jedině Bůh je stále zajímavý.“ (J. F. Newton) Apoštol Jan ve svých listech vyjadřuje nadšení z poznání Boha. Každý verš prohlašuje: Jak úžasný je Bůh! K tomu se pak ještě přidává přesvědčení, že bez Boha není naděje, jistoty, spasení ani lásky, protože Bůh je láska. To všechno zní zvláště naléhavě, protože Jan je přesvědčen, že „nastala poslední hodina“ (1 Jan 2,18).

To nejsou prázdná slova troufalé zbožnosti. Jan zdůrazňuje: „Vím, protože jsem to slyšel, viděl, dotýkal jsem se, jsem toho svědkem.“ Z jeho zájmu o duchovní prospěch spoluvěřících vyzařuje osobní vztah „učedníka, kterého Pán Ježíš miloval,“ s jeho vzkříšeným Pánem. Pro Jana byl vztah k Ježíši otázkou života a smrti. To je důvod, proč se občas vyjadřuje tak silně. Píše své listy, protože nechce, aby někdo ztratil životodárný vztah ke svému Spasiteli.

Jan píše jako starší církve. V 2. a 3. listu se Jan představuje prostě jako „starší“. V té době už nikdo jiný v křesťanské církvi neměl autoritu posledního žijícího apoštola. V 1. listu se vůbec nepředstavuje, a ve skutečnosti to ani nebylo třeba. Nikdo nepochyboval o tom, kdo je autorem tohoto dopisu. Styl, obsah a osobní nadšení jasně ukazují, že se jedná o téhož Jana, který napsal: „Na počátku bylo Slovo.“ (Jan 1,1) Jan má osvědčení jako Kristův „živý svědek“.

Vystupuje proti bludným názorům, které se začaly šířit v církvi. Vyvrací takové teorie, jako jsou:

- tělesný svět je špatný a Pán Ježíš vzal na sebe lidskou přirozenost pouze zdánlivě;
- Pán Ježíš byl tělesným synem Marie a Josefa a roli Krista na sebe vzal až při svém křtu;
- spasení závisí na určitém „tajném poznání“ Boha;
- život podle křesťanských zásad je nedůležitý atd.

Jan ovšem netrúvil čas tím, že poukazoval na jeden blud po druhém. Spíše bojoval proti bludu tak, že zdůrazňoval pravdu a ukazoval na pozitivní skutečnosti evangelia. To je pro nás poučením.

Středem Janova poselství je pravá Boží povaha, zjevená Ježíšem Kristem, a pak základní důležitost odpovědi na úžasnou nabídku spasení. Kéž bychom odpověděli na tuto Boží zachraňující a uzdravující nabídku dříve, než bude pozdě.

SLOVO ŽIVOTA

Sobota odpoledne

(Četba na tento týden: 1 Jan 1,1-4)

Verš k zapamatování

„Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: Slovo života.“ 1 Jan 1,1

Základní myšlenka

Pán Ježíš, Slovo života, se stal jedno s námi, takže můžeme poznávat Boha, věřit v něj a být zachráněni pro věčný život.

Poznání takového Boha, jaký opravdu je. To je téma, kterým Jan začíná své poselství. Je naprosto přesvědčen, že Pán Ježíš představuje neviditelného Boha – Ježíš, se kterým chodil a mluvil, byl skutečně Všemohoucí, věčný Bůh!

Bylo by užitečné přečíst si celý 1. list Janův – je poměrně krátký – a načerpat něco z nadšení, o které se chce Jan podělit. Jan jakoby jedním dechem vyjadřuje nadšení ze společenství s Bohem a z chození po jeho cestách. Přemýšlej: Co se v tomto listu dovídám o Bohu a o jeho činech? Při četbě svědectví opravdového křesťana se v naší mysli vynořuje jedna myšlenka za druhou. Přečti si znovu tuto epištolu tak, jako by se jednalo o dopis, který Jan poslal právě tobě. Nečti ji jako nějakou starodávnou knihu pokrytou prachem staletí. Janův 1. list je jeden z Božích laskavých dopisů adresovaných jeho přátelům a vyjadřuje úzké společenství, které potřebujeme prožívat s tím, kdo je Láska, s jediným Slovem života.

VĚČNÉ SLOVO ŽIVOTA

1. Kterou část Písma ti připomíná 1 Jan 1,1? Jakou mají tyto texty souvislost?

Podobná slova jsem už někde četl! Klíčová slova „počátek“ a „Slovo“ nám připomínají začátek Janova evangelia. Věta „Na počátku bylo Slovo“ (Jan 1,1) oznamuje příchod Pána Ježíše, v němž se nám zjevil sám Bůh. V těchto slovech však slyšíme také ozvěnu prvopočátku Božího zjevení lidstvu: „Na počátku stvořil Bůh.“ (1 Moj 1,1) Tato slova nás přivádějí do přítomnosti tvořícího a zachraňujícího Boha. Pisatelé Písma neztrácejí čas nějakými úvodními poznámkami. Možná, že se v tom skrývá poučení i pro nás: Když píšeme nebo mluvíme, postavme Boha na první místo.

Lidem se často nechce diskutovat o „náboženství“, ale přitom docela rádi mluví o Bohu. Vyzkoušej si to a zjistíš, že to je pravda.

2. Co podle tebe znamená výraz „Slovo života“ (1 Jan 1,1)?

Evangelium Jana ukazuje, že výraz „Slovo“ označuje Pána Ježíše. Ježíš řekl, že přišel nabídnout lidem hojný život (Jan 10,10). Za výrazem „Slovo života“ tedy můžeme vidět Pána Ježíše, který přichází, aby přinesl život. Pán Ježíš byl „živé Slovo“, ten, který sám má život: „Já jsem vzkříšení a život.“ (Jan 11,25)

Jan také zdůrazňuje, že „Slovo“ existovalo od počátku – aby si snad někdo nemyslel, že Pán Ježíš byl někdy stvořen.

Hlavním poselstvím tohoto výrazu „Slovo života“ je základní pravda, že bez Pána Ježíše nemůžeme žít. Život pochází od Boha a také věčný život získáme jedině jako Boží dar. „Věčný život“ začíná už nyní a bude pokračovat věčně, i kdyby jej první smrt na nějaký čas přerušila.

3. Proč Jan Božího Syna označuje právě výrazem Slovo? Co všechno tím chtěl asi vyjádřit? Srovnej Jan 1,1-3 s 1 Jan 1,1.

Pán Ježíš je *zjevení* Boha. Výraz „Slovo“ zahrnuje nejen mluvené nebo psané slovo, ale myšlenku, že Bůh se nám *dává poznat* prostřednictvím Pána Ježíše.

Uvažuj: Jak skutečné je „Slovo života“ v mém životě?

DOTKNI SE BOHA

1. Proč Jan v souvislosti s Ježíšem hovoří o našich smyslech? 1 Jan 1,1

Informace o světě, ve kterém žijeme, získáváme prostřednictvím našich pěti smyslů. „Vidět je víc než věřit,“ říkáváme. Skutečně, právem považujeme za důležité, co nám sdělují naše smysly. Apoštol Jan, jako by v protikladu vůči těm, kdo by si chtěli představit Pána Ježíše jako nějakého „ducha“, zdůrazňuje: „Co jsme slyšeli, viděli, čeho jsme se dotýkali!“ Pán Ježíš nebyl „duch“, kterým bychom mohli prostrčit ruku. Nezapomeňme na to, jak Pán Ježíš po svém vzkříšení vyzval učedníky: „Dotkněte se mne a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně.“ (Luk 24,39)

Pochybovačný Tomáš se přesvědčil, když se skutečně dotkl vzkříšeného Ježíše (Jan 20,27-29) a také Janova jistota byla založena na jeho vlastní zkušenosti. Jeho poznání a pochopení Boha bylo výsledkem úzkého vztahu s Pánem Ježíšem a toho, jak Ježíš představil svého Otce.

2. Jakou roli hraje ve víře zjevená pravda a jakou osobní zkušenost? Co je důležitější? 2 Petr 1,16-21

S kolika různými názory o Bohu se setkáváme? Všichni známe lidi, kteří různě chápou, jaký Bůh skutečně je – dokonce i v církvi! Proto jsou velice důležité dvě skutečnosti: 1) pravdu o Bohu nám zjevil Pán Ježíš svojí osobou a 2) naše osobní zkušenost s ním a jeho jednání s námi. Apoštol Jan nám poukazuje na tyto dva základní prvky křesťanské víry: 1) Pána Ježíše známe osobně a 2) Pán Ježíš je Bůh. Podstatnou část poselství 1. Janova listu bychom mohli shrnout do těchto výroků.

Apoštol Jan začíná svůj list jasnými a přesvědčivými slovy: „Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme: Slovo života.“ (1 Jan 1,1) Jan neznal Pána Ježíše jen z doslechu, ale on ho také viděl, dotýkal se ho a žil s ním. Svědectví jeho smyslů je nepochybné.

Uvažuj: Jak se můžeme „dotýkat Boha“, když Pán Ježíš zde není tělesně přítomen?

VĚROHODNÝ SVĚDEK

1. Co je důležité u očitého svědka? Vyjmenuj jeho podstatné rysy. Skut 10,38-43; 13,30-33; 1 Petr 5,1

Důvěru máme k svědectví takových svědků, kteří svědčí o tom, co viděli a slyšeli. O takových svědčích lze předpokládat, že nejlépe znají situaci, protože byli osobně přítomni – na rozdíl od ostatních, kteří mohou vyprávět pouze o tom, co mají z druhé nebo dokonce třetí ruky.

Jan představuje sebe i ostatní apoštoly jako očitě svědky (1 Jan 1,2). On sám byl mužem „na scéně“, *kteří ví, co je pravda, protože to sám slyšel, viděl a dotýkal se*. Proti svědectví vycházejícímu z osobní zkušenosti se dá těžko argumentovat. Jan hovoří o tom, o čem ví, že je pravda, protože viděl jak „život byl zjeven“ v osobě a přirozenosti Ježíše Krista.

„[Citát 1 Jan 1,1-3] Jan přináší svědectví o tom, že viděl Ježíše Krista a pobýval s ním. V době rané křesťanské církve se nepřátelé snažili zpochybnit toto svědectví, a přivedli tak lidi k pochybnostem a sporům. V té době bylo Janovo svědectví nedocentelnou pomocí pro utvrzení víry věřících. S jistotou mohl říci: Zním Krista, který žil na této zemi; a mohu podat svědectví o jeho slovech i činech.“ (Komentář EGW k 1 Jan 1,1; 7BC 947)

2. Jak mohl někdo, kdo byl člověkem, být zároveň Bohem? Jan 14,6-11

Středověcí malíři se snažili, abychom na jejich obrazech poznali Pána Ježíše (a další „svaté“ osoby) tím, že jim nad hlavou malovali svatozář. Ježíš Kristus však přišel jako člověk mezi lidi a nebylo na něm nic zvláštního, co by nás na něm zaujalo – kromě samotné pravdy jeho učení a života (Iz 53,1.2).

Příběh o Ježíši, který Jan vypráví, je nám tak důvěrně známý, že právě proto se budeme potřebovat znovu nad ním zamyslet. Jak snadné je věřit, že někdo – kdo z vnějšího pohledu vypadá úplně stejně jako kterýkoli člověk – je ve skutečnosti Bohem vesmíru?

Jak snadné je být dnes Kristovými učedníky? Bylo to v Janově době těžší? Pokud ano, proč? Jestliže ne, proč?

SPOLEČENSTVÍ S BOHEM

Jan zvěstuje Boží pravdu a pozvání jako posel, který ohlašuje návštěvu krále. Je to úžasné, že Pán Bůh nás vybízí, abychom se spolu s Janem spojili v přátelském vztahu k němu: „abyste se spolu s námi podíleli, na společenství, které máme s Otcem a jeho Synem Ježíšem Kristem“ (1 Jan 1,3).

1. Čím se křesťanství liší od mnoha jiných náboženských systémů? Jan 15,14.15

V kterém náboženství je tak silně zdůrazněno přátelství s Bohem jako v křesťanství? V jiných náboženských systémech se setkáváme s pojetím vzdáleného „Boha“, který se o lidi nezajímá nebo ho lidé musí neustále usmiřovat. „Boha“ chápou jako cosi „vysoko nad námi“. Bůh zjevený v Ježíši Kristu zůstává mocný, Nejvyšší – přesto nás však vyzývá, abychom s ním prožívali společenství (přátelství). Jak milostivý je Bůh! To je to právě Kristovo poselství, které nás zve k pochopení přátelství.

2. Jaký vztah máme mít k Bohu? Jak 2,23

„Potřebujeme vzdělávat a cvičit svou mysl, aby naše víra byla rozumná a abychom správně chápali přátelství s Pánem Ježíšem. Pokud nebudeme neustále pečovat o přátelství s Bohem, od Boha se vzdálíme a nebudeme s ním chodit... Nesmíme dopustit, aby ochladla naše láska k našemu Vykupiteli. Pokud s ním prožíváme společenství, musíme mít neustále před sebou svého Pána a jednat s ním jako se ctěným přítelem, kterého nade vše milujeme.“ (SD 27)

3. Komu je určeno Janovo pozvání ve verších 3 a 4?

Někteří křesťané si myslí, že Ježíšovo pozvání platí jen pro některé lidi a tento názor zapracovali do svého věroučného systému. Jan však po příkladu Pána Ježíše chce pozvat všechny, kteří přijmou pozvání, ke společenství s „námi“ a s Otcem i Synem. Církev má jednat tak, jak jedná Bůh – přijímat všechny lidi, kteří s ním vstoupili do společenství.

K přemýšlení: Mám někdy chuť někoho odmítnout? Co mohu proti tomu dělat?

ÚPLNÁ RADOST

1. Jak se podle Jana naše radost může stát úplnou? 1 Jan 1,4

Některé překlady uvádějí: „...aby naše a vaše radost byla úplná“. Je zajímavé, že Janovi by se jeho radost nezdála úplná bez těch, kterým píše. To, co platilo před staletími, platí také pro nás dnes. Všichni praví křesťané cítí, že jejich radost je neúplná, pokud ji nesdílí s druhými, kteří také mohou prožívat radost z evangelia. Jan píše: „Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme vám, abyste se spolu s námi podíleli na společenství, které máme s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem. To píšeme, aby naše (vaše) radost byla úplná.“ (1 Jan 1,3.4)

Takové nakažlivé nadšení pro evangelizaci nám často chybí. Jak ho můžeme obnovit? Možná si myslíme, že by nám pomohly lepší metody, plány a programy, řešení můžeme vidět ve větší reklamě, v lepší technice nebo dokonalejších přednesech. To všechno může být dobré, ale nenahradí to neodolatelné nadšení křesťana, který vychází z prožitku první lásky k Bohu. Jan ve všech svých spisech – jak v evangeliu, tak i ve svých listech – mluví o této vnitřní radosti. Jak nám může tato radost vydržet?

2. Stručně, několika slovy definuj, co to je „skutečná radost“. Jaké máme důvody pro toto radostné nadšení?

„Pokud by něco na tomto světě v nás mělo vyvolat nadšení, pak je to golgotský kříž. 'Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími'... Krista máme přijmout, věřit v něj a vyvýšit ho. To by mělo být námětem našich rozhovorů – Kristova jedinečnost.“ (CT 338)

O čem si s lidmi nejčastěji povídám? Je Pán Ježíš častým tématem mých rozhovorů s druhými lidmi? A jak o takových tématech hovořím? Není to násilné nebo marné? Musíme se také zamyslet nad svým vztahem k novým křesťanům, kteří nedávno přišli do církve, nad tím, nakolik upřednostňujeme evangelizaci ve svém životě, a jak se já osobně zapojuji do zvěstování evangelia.

Pokud si na tyto otázky nedokážeme uspokojivě odpovědět, co to naznačuje o našem prožitku „radosti Páně“?

K dalšímu studiu

Studovali jsme úvod k 1. listu Janovu (1 Jan 1,1-4). Co je jeho hlavním poselstvím?

Některé užitečné souvislosti mezi 1. listem Janovým a Janovým evangeliem najdete v Adventistickém biblickém komentáři, v 7. svazku, na stranách 623 a 624.

Hlavním poselstvím úvodu 1. Janova listu je zvěst o Bohu, jak ho představil Pán Ježíš a jak o něm svědčil Jan i ostatní apoštolové. Tuto zvěst mohou prožít všichni křesťané, když osobně poznají Pána Ježíše.

„Ježíš přišel mezi nás, aby zjevil Boha lidem i andělům. Byl Slovem Božím – vyslovením myšlení Božího. V modlitbě za své učedníky Kristus pravil: 'zjevil jsem jim tvé jméno' – 'plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný', 'aby v nich byla láska, kterou máš ke mně, a já abych byl v nich'. Toto zjevení nebylo určeno jen pozemským dětem Božím. Náš malý svět je učebnicí vesmíru. Podivuhodný milostivý záměr Boží a tajemství spásné lásky jsou věci, 'které i andělé touží spatřit' a jež budou studovat po neskonale věky. Vykoupené i nepadlé bytosti najdou v kříži Kristově svou moudrost i svou radost. Ukáže se, že sláva vyzařující z tváře Ježíšovy je sláva lásky, která dovede obětovat sebe. Ve světle Golgoty se ukáže, že zákon lásky, která nemyslí jen na sebe, je zákonem života země i nebes, že láska, která 'nehledá svého vlastního', má svůj zdroj v srdci Božím a že v tichém a pokorném Ježíši se projevila povaha toho, jenž přebývá ve světle, jemuž se nikdo nemůže přiblížit.“ (TV 9)

Diskusní otázky

- 1. Co nám Ježíš, Slovo života, zjevuje o přirozenosti a povaze Boží?**
- 2. My dnes nemůžeme Pána Ježíše doslova vidět, slyšet nebo se ho dotýkat. Jsme tím v nevhodě, nebo ne? Proč?**

Shrnutí

Boží pravdu a jeho uzdravující spásu můžeme prožít jedině tehdy, když přijmeme Slovo života, Ježíše Krista, a uvěříme v něj. Bez Ježíše, který nám zjevil svého nebeského Otce, bychom Boha nikdy nepoznali. Díky Bohu, že skrze Ježíše Krista máme přístup ke společenství s Bohem a k věčnému životu. Máme plnou radost s Bohem i s lidmi.

Západ slunce: 19.38

SVĚTLO PROTI TEMNOTĚ

Sobota odpoledne

(Četba na tento týden: 1 Jan 1,5-10)

Verš k zapamatování

„A toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji oznamujeme: že Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy.“ 1 Jan 1,5

Základní myšlenka

Bůh je zdrojem světla a pravdy a jeho praví následovníci se nemohou podílet na temnotě a bludu.

Bůh je světlo. „Nejlepší způsob, jak můžeme vidět božské světlo, je dát stranou naši vlastní svíčku,“ řekl Thomas Fuller. Pokud chceme jít opravdu do nebe, pak čím rychleji se podíváme na pravé světlo, a ne na své, tím lépe. Pokud se hovoří o Bohu jako o světle, znamená to, že je zdrojem života, základem pravdy a jedinou cestou pro uzdravující záchranu.

Když si to uvědomíme, musí nám být jasné, že nelze žít ve světě světla i temnoty současně. Musíme žít ve světle – v životodárném, vše proměňujícím, slavném světle Boha Stvořitele a Vykupitele. „Nikdo nemůže být sám sobě světlem.“ (Antonio Porchia)

S tím souvisí důležité skutečnosti. Musíme otevřeně označit hřích. Vzpomínám si, jak jsem jako student vyvěsil do okna plakát s nápisem: „Čiňte pokání, protože všichni jsou hříšníci.“ Paní bytná tehdy za mnou přišla celá zděšená a řekla mi: „Nemůžete přece tvrdit, že je každý člověk hříšník. Já nejsem hříšník!“ Aniž bych ji chtěl soudit, stěžl jsem mohl souhlasit s jejím tvrzením. Tato žena je však dobrým příkladem toho, jak mnoho lidí odmítá připustit fakt své hříšné přirozenosti. Pokud neuznáme, že jsme hříšníci, činíme z Boha lháře a odmítáme jeho pomoc.

SVĚTLO, NE TMA

1. K čemu je Bůh přirovnáván? 1 Jan 1,5; Ž 27,1; Iz 60,20

2. Co symbolizuje „světlo“ a „temnota“? Napiš několik příkladů.

Jan oznamuje to, o čem slyšel a věděl, že je pravda. To, co říká, není žádná filozofická spekulace – ale zjevení samého Boha. Poznání Boha jako absolutní světlo, ve kterém není vůbec žádná temnota, vytváří v mysli překvapující obraz. Nejsme „noční živočichové“. Toužíme po světle a bez světla nedokážeme žít. Světlo symbolizuje tolik různých věcí: vizi, růst, poznání a pochopení – dokonce i sám život. Takže světlo jako ilustrace Boha vyjadřuje Boží charakter v celé jeho kráse, moudrosti a velikosti.

Světlo navíc souvisí se správnou morálkou a etikou. Temnota naopak představuje království nepřítelů a domov zla. To nás vede k zamyšlení: Kde žiješ? Nemůžeš žít jak ve světle, tak v temnotě. Nemůžeš svůj čas rozdělit mezi dva nepřátelské principy. Nemůžeš ani říci, že světlo je temnota a naopak.

Myšlenka o světle rezonuje také se záznamem o stvoření v 1. Mojžišově. Prvním stvořitelským činem bylo stvoření světla. Pán Bůh řekl: „Bud' světlo!“ (1 Moj 1,3) Bůh je nám představen jako Stvořitel, který je světlo; v biblickém popisu ho vidíme jako toho, který je obklopen světlem své slávy a jeho „podoba“, kterou se zjevil lidem, je vždy spojena s oslnivým světlem (Ez 1,26-28).

3. Co myslíš, proč Jan dodává: „není v něm nejmenší tmy“? Nestačilo by, aby jednoduše řekl, že Bůh je světlo? (1 Jan 1,5)

„To, že Jan zde zdůrazňuje, že ‘Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy’ má svůj etický význam. Tím se chce říci, že Bůh je zdrojem a podstatou svatosti a spravedlnosti, dobra a pravdy; není na něm nic nesvatého nebo nespravedlivého, špatného nebo chybného.“ (F. F. Bruce)

Z tohoto verše je také jasné, že Bůh není původcem zla, ani není za zlo odpovědný. Někteří filozofové učí, že Bůh je stvořitelem zla – ale tento názor Jan důrazně odmítá.

K přemýšlení: Co věta „Bůh je světlo“ vyjadřuje? Jaký to má pro nás význam?

LZE ŽÍT SOUČASNĚ VE SVĚTLE I V TEMNOTĚ?

1. Co Jan nazývá lži? Proč? Komu lžeme? 1 Jan 1,6

Můžeš svůj život rozdělit mezi dva protichůdné světy? A přece tolik lidí se snaží o tento akrobatický kousek! Jan nechodí okolo horké kaše. Každého, kdo se považuje za křesťana, a přesto žije v temnotě, nazývá lhářem nejen ve slovech, ale také ve skutcích.

Proč je to tak vážné? Protože klameme sami sebe tím, že se domníváme, že můžeme mít „dobro z obou světů“, zatímco v temnotě není nic dobrého. A klameme také druhé tím, že jim dáváme špatné signály.

K přemýšlení: Přemýšlej o nějakých příkladech, jak náš život neodpovídá tomu, co říkáme a čemu věříme.

Tři znaky pravé víry: v 1 Jan 1,6.8. a 10 uvádí Jan tři znaky, podle kterých můžeme posoudit, jak hluboká je naše oddanost Boží pravdě. Prvním znakem je neschopnost odmítnout zlo. Pokud náš „domov“ ponecháme v temnotě satanových klamů, dokazujeme tím, kam duchovně „patříme“. Druhým sebeklamem je zastírání vlastních hříchů, aby si druzí mysleli, že jsme „dobří“, i když nejsme. Pokud takto jednáme, říká Jan, není v nás žádná pravda – opět klameme! Třetím znakem je, že se domníváme, že dokonce nemáme ani hříšnou přirozenost – že jsme nikdy nehřešili –, což činí samého Boha lhářem a znehodnocuje tak veškeré opodstatnění plánu spasení.

Pokud však žijeme ve světle, máme podíl na Božím požehnání a můžeme se těšit ze společenství skutečných věřících s Pánem. To ovšem neznamená okamžité dosažení úplné dobroty, protože postupný proces očišťování od hříchu pokračuje.

Co to ve skutečnosti znamená, když hovoříme o „krvi Ježíše“? Jak bys tento důležitý bod křesťanské víry vysvětlil „člověku z ulice“, který nemá žádné znalosti o náboženství? Jak nás může „krev Ježíše“ očistit „od každého hříchu“? (1 Jan 1,7) Znamená to, že (1) naše padlá přirozenost je zlikvidována, (2) naše hříšná přirozenost je podřízená vedení Ducha svatého, nebo (3) je nám dáno vítězství nad našim hříšným jednáním? V Ježíšově očišťující moci je obsaženo víc než jen jedna z těchto uvedených možností.

ŽIVOT BEZ HŘÍCHU – JE TO PODVOD?

1. Jaký vztah vidíš mezi 1 Jan 1,8 a výrokem na konci předcházejícího verše o tom, že „krev Ježíše, jeho Syna, nás očisťuje od každého hříchu“?

Jan zde bojuje proti nekřesťanským názorům a praktikám, jejichž pomocí se někteří lidé snažili dosáhnout dokonalosti a bezhříšnosti. Jan nepopírá Boží čin, který – jak právě řekl – „očisťuje od každého hříchu“. V 8. verši se zaměřuje na to, že *my* říkáme, že *jsme bez hříchu*. Tato troufalá lež je projevem sebedůvěry, že jsme dosáhli stavu bezhříšnosti a že jsme to dokonce učinili sami pro sebe. To je znevážením Božího daru projeveného v Ježíši Kristu.

2. Co bychom měli říci těm, kteří prohlašují, že jsou bez hříchu?

Můj přítel mi vyprávěl o dopisu, který kdysi dostal jeho tatínek. Na závěr dopisu bylo napsáno: „Těchto posledních 45 dnů jsem žil bez hříchu.“

3. Jak bys na takové tvrzení odpověděl?

Jako církev jsme přicházeli do styku s těmi, kteří prohlašovali, že jsou dokonalí a bez hříchu. Ellen Whiteová napsala: „Silně mi vytanula na myslí Janova slova: 'Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není.' (1 Jan 1,8) Bůh mi ukázal, že ti, kteří vítězoslavně prohlašují, že jsou bez hříchu, už tímto samotným vychloubáním dokazují, že zdaleka nejsou prosti poskvrny hříchu. Čím jasněji padlý člověk chápe Kristův charakter, tím méně bude důvěřovat sobě a tím nedokonaleji se mu budou jevit jeho vlastní skutky ve srovnání s životem bezhříšného Vykupitele. Avšak ti, kdo jsou vzdáleni od Ježíše, ti, jejichž duchovní vnímavost je zamřena hříchem tak, že nemohou vnímat charakter velkého Vzoru, představují si Krista jako jednoho ze svého středu, a touží hovořit o své dokonalosti a svatosti. Jsou však daleko od Boha; vědí jen málo o sobě a ještě méně o Kristu.“ (LS 84)

K přemýšlení: Jak vidím sám sebe, když přemýšlím o Kristově charakteru?

JAK BŮH JEDNÁ S NAŠÍ HŘÍŠNOSTÍ

1. Jakými kroky Bůh postupuje vůči naší hříšnosti? 1 Jan 1,9

První krok: Musíme své hříchy doznat. Nemůžeme jednat jako ti, o kterých mluví předcházející verš, kdo popírají svůj hřích. Pokud nepřiznáme a nepřijmeme skutečnost, že jsme hříšníci, Bůh nám nemůže pomoci. Aby nás Bůh mohl uzdravit od naší hříšnosti, musíme si uvědomit svou potřebu.

Druhý krok: Protože Bůh je „věrný a spravedlivý“, odpouští naše hříchy. Někdy se odpuštění odehrává takovým způsobem, že Pán Bůh bere ohled na situaci nebo poruší pravidla. Bůh *odpouští* proto, že to je *správné*, a Bůh dělá všechno *správně*. Jediný, kdo si stěžuje na to, že odpuštění není *správné*, je satan. Odpuštění je však projevem přirozenosti a povahy Boží. Bůh se dívá k srdci člověka, na jeho skutečnou pohnutku, přijímá opravdovost pokání a neustále nám odpouští – to znamená, že nás přijímá takové, „jako bychom nikdy nezhřešili“.

Ellen Whiteová ve výkladu k 1. listu Jana zaznamenala tuto důležitou myšlenku: „Plán vykoupení nespočívá pouze v tom, že unikneme trestu za přestoupení, ale prostřednictvím tohoto plánu hříšník dochází odpuštění svých hříchů. Nakonec bude přijat do nebe – ne jako viník, kterému sice byla odpuštěna vina a jež byl propuštěn ze zajetí, ale na kterého se stále díváme s podezřením a kterému nenabídneme přátelství a důvěru – ale bude uvítán jako vlastní dítě a bude přijat s plnou důvěrou.“ (EGW, 7BC 950)

Třetí krok: Bůh nás očišťuje od každé naší nepravosti. Někdy se stává, že v samé vědeckosti a úžasu nad Božím odpuštěním už nejdeme dál a nedosáhneme tohoto důležitého třetího kroku. Bůh nás nezanechává jenom jako „viníky, kterým je odpuštěno“. Usiluje o nápravu toho, co hřích způsobil, i o obnovu jeho obrazu v nás. On nás nejen prohlašuje za čisté, ale *udrzuje* nás čistými.

Přemýšlej, jak se tyto tři kroky projeví ve tvém životě. Uvažuj: Prožívám Boží odpuštění, díky kterému mne Bůh přijímá a proměňuje?

NEDEĽÁME Z BOHA LHÁŘE?

1. Jak můžeme z Boha dělat lháře? 1 Jan 1,10

Parafrázovaný text Slovo na cestu tento verš překládá takto: „Říkáme-li, že nic špatného neděláme, obviňujeme Boha ze lži a vůbec ho nechápeme.“

Připojujeme se tím ke lži satana, který ujišťoval Evu, že nezemře, ale že bude jako Bůh. Jak můžeme vyvrátit následující obvinění?

Bůh je lhář (viz 1 Moj 3,4). Satan přímo protiřečil tomu, co řekl Bůh.

Bůh je sobecký (viz 1 Moj 3,5). Satan nepřímou naznačuje, že Bůh si to nejlepší nechává pro sebe, a Adamovi a Evě neumožňuje přístup ke stromu, protože by pak byli jako Bůh.

Bůh je špatným vládcem vesmíru (viz Iz 14,13.14). Lucifer tvrdil, že se dokáže vyrovnat Stvořiteli.

Bůh nadržuje svým příznivcům (viz Job 1,9.10). Satan obviňuje Boha, že je stranický a prohlašuje, že ti, kdo jej následují, to činí jen pro materiální a osobní výhody.

Bůh vyžaduje, aby ho ostatní bytosti nezaslouženě uctívaly (viz Mat 4,9). Satan naopak chce, aby lidé ctili jeho.

Satan svým jednáním a vztahem k Bohu, jak je popsán v Písmu, projevuje mnoho obvinění vůči Bohu: Bůh je nepřátelský, krutý, nemilosrdný, pomstychtivý, přísný, nespravedlivý – a cituje mnohé další vlastnosti, které satan svaluje ze sebe na Boha. Není divu, že se mnozí na Boha dívají „přes prsty“ a že ti, kdo znají Boha tak, jak ho představuje arcilhář, Boha odmítají. Přijali zkreslený a zkažený obraz Boha, jak jim ho „naservíroval“ Boží nepřítel, takže pokračují v rouhání Božímu jménu a v jeho očeřování. ‘Na jazyku pověstí pokračují v jízdě pomluvy.’ (Shakespeare)

„Proč tak těžko získáváme správný pohled na svého nebeského Otce?... Satan se nám snaží všemi způsoby představit Boha v tom nejhorším světle. Na naši stezku vrhl svůj pekelný stín, abychom neviděli Boha jako Boha milosti, soucitu a pravdy... My pak vidíme svého nebeského Otce v nepravém světle.“ (EGW, RH, 26. 2. 1889)

K dalšímu studiu

Znovu si prostuduj úvod k Janovu evangeliu a výklad k Jan 1,1-5 v Biblickém komentáři Církve adventistů sedmého dne, ve svazku 5, na stranách 891-899.

Další myšlenky k výroku „Bůh je světlo“: „Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy. Kdyby neexistovalo světlo, nebyl by ani stín. Slunce není příčinou stínu, i když stín vzniká od slunečních paprsků. Stín tvoří nějaká překážka. Podobně temnota nevychází z Boha, ale tvoří ji překážka mezi člověkem a Bohem...

Nezájem o světlo, které Bůh dává, přináší důsledky. Vytváří stín, temnotu, která je tím temnější, čím více světla je vysíláno... Pokud se člověk vzepře světlu a svědectví a poddá se satanovu svůdnému umění, zahalí se pláštěm nevěry tak, že není schopen rozlišit světlo od temnoty. Více světla a svědectví by ho jen mátló.“

Další myšlenky o tom, jak Bůh jedná s hříšníky: „Nevidíme v sobě nic než bezmocnost, nemáme u Boha žádné zásluhy. Navíc nám satan namlouvá, že nám nic nepomůže, že nemůžeme napravit své nedostatky. Když se snažíme přijít k Bohu, nepřítel nám našepťává: Nemá cenu, aby ses modlil. Vždyť ses dopustil tolika zlých věcí. Nezhřešil jsi proti Bohu a nejednal jsi proti vlastnímu svědomí? My však smíme nepříteli odpovědět, že 'krev Ježíše Krista, Syna Božího, nás očisťuje od každého hříchu' (1 Jan 1,7). Když cítíme svou hříšnost a nejsme schopni se modlit, tehdy modlitbu nejvíce potřebujeme. Musíme se modlit a věřit, i když jsme zahanbeni a hluboce pokořeni. 'Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného souhlasu: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já k nim patřím na prvním místě.' (1 Tim 1,15) Opuštění a usmíření s Bohem nezískáváme jako odměnu za své skutky..., ale jako dar na základě dokonalé spravedlnosti Kristovy.“ (MB 85.86)

Diskusní otázky

1. Jak bys popsal „život ve světle“?
2. Proč nás čas od času stále přitahuje temnota?

Shrnutí

Jedině pokud budeme žít ve světle vycházejícím z Boha, můžeme prožívat pravý křesťanský život. V Bohu není žádná morální temnota – temnota jakéhokoli druhu. Pán Bůh ve svém laskavém zájmu o nás a ve snaze získat nás zpět pro svoji lásku a důvěru, nás zve do tohoto životodárného světla.

ŽÍT JAKO JEŽÍŠ

Sobota odpoledne

(Četba na tento týden: 1 Jan 2,1-11)

Verš k zapamatování

„Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on.“ 1 Jan 2,6

Základní myšlenka

Pravým poznávacím znamením skutečného křesťanství je podobnost Ježíši.

Kočíbí zlato. Často se stávalo, že obchodníci se zlatem byli hořce zklamáni, když zjistili, že nádherná hrouda zářícího zlata byla jen bezcenným kouskem nepravého zlata. Pro nezkušené oko toto svůdné „zlato“ vypadá jako skutečné. Chceme-li však ověřit jeho pravost, dáme je chemikovi, k analýze. První zkouškou je kapka silné kyseliny – lučavky královské, která s nepravým zlatem reaguje, zatímco opravdové zlato zanechá nedotčené.

To je výstižný obraz pravého a nepravého křesťanství. Zdá se, že ve slunečních paprscích se oba druhy lesknou a oba vypadají stejně hodnotně. Když ale přijde zkouška, u nepravého zlata se projeví jeho bezcennost. Podobně pravda velice úzce souvisí s tím, *jak skutečně žijeme*. Často se stává, že ti lidé, kteří *prohlašují*, že vlastní pravdu, ji *neprojevují* ve svém životě a svém křesťanském chování.

V úkole na tento týden budeme studovat Janův inspirovaný popis toho, co to znamená být pravým křesťanem, u něhož nepředstíraná Kristova láska září jiskřivou krásou.

LÉK NA HŘÍCH

1. K čemu nás má vést Boží odpuštění, o kterém hovořil Jan ke konci 1. kapitoly? Proč se Pán Ježíš za nás přimlouvá u Otce? 1 Jan 2,1

Alfred Plummer ve svém komentáři píše, že první věta 1 Jan 2,1 v řečtině zní doslova takto: „abyste *nepokračovali* v hříchu“. Dále pokračuje ve svém výkladu: „Pán Bůh jim pomůže vyvarovat se hříšného činu... To je morální účinek Kristovy smrti – sjednotit člověka s Bohem, který je světlo, a dát mu schopnost nenávidět a vyloučit temnotu hříchu.“

Někteří lidé mají představu, že náš Přimlůvce, Pán Ježíš, se přimlouvá u Otce, aby byl na nás hodný. Písmo i Ellen Whiteová ukazují, že to je naprosto chybná představa. Povšimněte si slov Pána Ježíše: „V onen den budete prosit v mém jménu a neříkám vám, že já budu prosit Otce za vás; vždyť Otec sám vás miluje, protože vy milujete mne a uvěřili jste, že jsem vyšel od Boha.“ (Jan 16,26.27)

„Kristus se za nás nepřimlouvá proto, aby Boha, který nás nenávidí, přiměl k lásce vůči nám. Nečiní to ani proto, aby vyvolal lásku, která by jinak neexistovala. Kristova přimlůva je projevem lásky, kterou Bůh už měl ve svém srdci.“ (ST, 30. 5. 1895)

2. Co to znamená, že Ježíš Kristus je „smírnou obětí za naše hříchy“? 1 Jan 2,2; 2 Kor 5,21; 1 Petr 2,24

Starý výraz *smírná oběť* může vyvolat nesprávnou představu o vztahu Boha k člověku. V některých souvislostech bychom se mohli domnívat, že jde o nepřátelského a rozhněvaného Boha. Takový pohled odpovídá spíš představě o pohanském božstvu než o pravém Bohu.

Řecké slovo *hilasmos*, které Kraličtí překládají „oběť slitování“, znamená „smírná oběť“ (akt smíření; prostředek, kterým se uskutečňuje smíření) nebo „oběť za hříchy“. Jan zde ukazuje na skutečnost, že vina celého světa byla vložena na Ježíše Krista (Iz 53,6; 2 Kor 5,21; 1 Petr 2,24).

„Na Krista jako na našeho zástupce a na naše útočiště byly vloženy nepravosti nás všech. Byl počten mezi přestupníky, aby nás mohl vykoupit, abychom nebyli zavrženi zákonem. Vina všech potomků Adamových tížila jeho srdce. Hněv Boží vyvolaný hříchem, strašný projev nelibosti Boží vyvolaný nepravostí, plnil duši Syna Božího zděšením.“ (TV 532)

POSLUŠNOST

1. Co dokazuje neposlušnost vůči Bohu? 1 Jan 2,4

Jan neváhá použít silná slova, protože téma je velice závažné. Píše o lidech, kteří tvrdí, že znají Boha, ale jejich život a chování nejsou v souladu s jejich tvrzením. Mají velké teorie o Bohu a jeho přirozenosti, ale přitom nedovolí Bohu, aby vstoupil do jejich života a změnil jejich hříšnou přirozenost. Tak jako mnozí v průběhu staletí znají teorii, ale praxe jim uniká. Také my bychom měli vidět rozpor mezi tím, co hlásáme o zbožnosti, a nedostatkem zbožnosti v našich životech.

2. Jak se projevuje pravá poslušnost? 1 Jan 2,3,5; 5,4,5

Neposlušnost je projevem toho, že Boha opravdu neznáme, a dokonce můžeme poslouchat ze špatné pohnutky. Povšimněte si tohoto výroku:

„Radost z poslušnosti neprožije nikdy člověk, který se pokouší zachovávat Boží přikázání proto, že to pokládá za svou povinnost, nebo že se to od něho vyžaduje. To není skutečná poslušnost... Pravá poslušnost je vnější projev vnitřních zásad. Vytváří z lásky ke spravedlnosti, z lásky k Božím zákonu. Vede nás ke vhodnému jednání, protože je to tak správné a protože se to líbí Bohu.“ (KP 50)

3. Není poslušnost Božího zákona zákonictvím? Gal 3,1-5

Naše motivace je velice důležitá. Poslušnost jenom proto, že to říká zákon, není dostačující! Spíš jde o to, abychom uznávali dobro jako takové, *milovali* správné jednání a milovali Ježíše Krista, který je nade všechny osobní sklony. Pokud budeme vycházet z nesprávné motivace, můžeme se snažit zachovávat zákon, ale přesto nebudeme poslušní. To říká apoštol Jan: „Kdo však zachovává jeho slovo, vpravdě v něm Boží láska je dokonalá“ (1 Jan 2,5, podle poznámky pod čarou). Láska vůči Pánu Ježíši a přijetí jeho síly nás uschopňuje k poslušnosti; a úspěšná poslušnost prohlubuje naši lásku vůči Bohu.

K přemýšlení: Dovedeš si představit situaci, kdy by člověk zachovával přikázání, a přitom neznal Boha? Znáš takové příklady z minulosti?

ŽÍT JAKO JEŽÍŠ (1 JAN 2,6)

1. „Máme pouze jednu přesnou fotografii Boha, a to je Ježíš Kristus.“ (EGW, MS 70, 1899) Jak chápeš tento výrok?

Pán Ježíš přišel na tuto zemi, aby nám představil Boha (Jan 1,18; 12,45; 14,9). Díky viditelné přítomnosti Ježíše Krista můžeme poznávat skutečnou Boží přirozenost a charakter, na rozdíl od všech lidí, které se nám snaží namluvit dábel. Ježíš je představitelem všeho, co je dobré, čisté a pravé. Měli bychom věnovat dostatek času přemýšlení o Kristově životě, protože On je živým příkladem toho, jak Bůh jedná v různých životních situacích.

Často slyšíme o Pánu Ježíši jako svém vzoru. V mnoha případech to je pravda. On nám ukazuje křesťanské ideály v praxi. Poskytuje nám praktické příklady božství. Ukazuje, jak máme žít v hříšném světě. Ale Pán Ježíš nepotřeboval být spasen! Nebezpečí spočívá v tom, abychom si napodobováním Ježíše nechtěli zasloužit spasení. To by nás vedlo ke spravedlnosti ze skutků; ke snaze zajistit si cestu do nebe vlastní snahou. Pán Ježíš přišel, aby nám *ukázal*, jak máme žít. A přišel také proto, aby se *stal naším spasením*.

Dívejme se tedy na Pána Ježíše jako na svůj vzor života, ale nedomnívejme se, že dokážeme žít správně bez jeho pomoci!

2. Jak konkrétně vypadal život Pána Ježíše? 1 Petr 2,21-23 Poznamenej si několik příkladů z evangelií, které podle tebe výstižně ilustrují uvedené texty z Petrova listu!

„Jak Pán Ježíš žil? Určitě v souladu s Bohem, v dokonalé poslušnosti vůle nebeského Otce, kterou sám Bůh prověřil (Mat 3,17; 12,18; 17,5). Současně však projevoval lásku vůči zástupům lidí, kteří k němu přicházeli s různými potřebami, vůči ztraceným lidem, se kterými se denně setkával (Mat 9,36). Chození ve světě se projevuje nejen nepřítomností hříchu, ale stejně důležitá je přítomnost lásky. Ti, kdo zůstávají v Kristu, nesou ovoce Ducha, jejich charakter se podobá Kristovu charakteru.“ (David Jackman)

„Přebýváme-li v Kristu, přebývá-li v nás láska Boží, naše city, naše myšlenky, naše úmysly a naše činy jsou v souladu s vůlí Boží, jak je vyjádřena v přikázáních svatého zákona Božího. „Dítky, ať vás nikdo neklame: Spravedlivý je ten, kdo činí spravedlnost – tak jako on je spravedlivý.“ (1 Jan 3,7) Spravedlnost je vymezena svatým zákonem Božím, je vyjádřena v deseti přikázáních daných na Sinaji.“ (CK 43)

STARÁ A NOVÁ PŘIKÁZÁNÍ

Jednou z častých námitek proti Bibli je, že mezi Starým a Novým zákonem jsou rozdíly. Někteří teologové dokonce měli za to, že v těchto dvou zákonech poznáváme rozdílné „Bohy“! Pravdou ovšem je, že i když knihy Starého a Nového zákona popisují různé okolnosti a situace, poselství o spasení, které Pán Bůh chtěl lidem sdělit, bylo vždycky stejné. Skutečně jde o „věčné evangelium“ – o věčnou Boží dobrou zprávu.

Úkol: Napiš několik příkladů, kde se zdá, že se ukazují rozdíly mezi Starým a Novým zákonem. Co se z nich dovídáš o způsobu, jak Bůh jedná?

1. Jaký je rozdíl mezi „starým“ a „novým“ přikázáním? 1 Jan 2,7.8

Tak jako Pán Ježíš použil slovo „starý“, když mluvil o svém poselství a poslání, Jan tímto výrazem připomíná svým čtenářům, že to, co říká, není nic nového. Bůh se nemění, „je tentýž včera i dnes i na věky“ (Žid 13,8). Může používat různé metody, může řešit nouzové situace, ale to, co očekává, se nemění: ochotná láska a důvěra jeho dítek, aby je mohl zachránit a uzdravit.

Jan zdůrazňuje dějinnou povahu evangelia – od stvoření až po dnešek. Ale pak si uvědomuje, že Pán Ježíš hovoří o „novém přikázání“ (Jan 13,34). Je nové ne proto, že by Pán Ježíš přišel odstranit „staré“, ale proto, že je přišel „naplnit“ (Mat 5,17). Pán Ježíš je nejčistším projevem Boha a jeho charakteru.

Jan svým čtenářům připomíná, že to původní evangelium, které přijali, je jediným pravým evangeliem. Původním a nejlepším! Tak jako apoštol Pavel zdůraznil Galatským: „Ale i kdybychom my nebo sám anděl z nebe přišel hlásat jiné evangelium než to, které jsme vám zvěstovali, budiž proklet!“ (Gal 1,8) Vzhledem k tomu, že ďábel se snaží zkazit pravé evangelium, každý křesťan musí být na stráži, aby nepřijal „napodobeninu“ pravdy. Vždyť nové přikázání se stalo skutečností v Ježíši Kristu a „pravé světlo již svítí“ (1 Jan 2,8).

„Musíme věřit Božím sloům tak, jak je vyslovil; musíme vzít Krista za slovo a věřit, že přišel, aby nám představil Otce, a že Otec, tak jak se nám představil v Kristu, je našim přítelem, který nechce, abychom zahynuli. Jinak by nikdy nevydal na smrt svého Syna, aby se za nás obětoval.“ (RH, 8. 3. 1892)

BRATRSKÁ LÁSKA (1 JAN 2, 9-11)

Bůh je světlo a láska. Návist představuje temnotu, láska světlo. Tím, že milujeme jeden druhého jako bratra a sestru, ukazujeme, že jdeme po Boží cestě. Láska je projevem toho, že jsme přijali Boha a že jeho cesty považujeme za správné. Pravdou je také opak: Pokud nenávidíme, dáváme tím najevo, že v nás není Boží přirozenost.

1. Proč tedy máme tolik nesrovnalostí a rozporů v církvi? Jaký je Boží ideál církve? 1 Kor 1,10

Đábel také dobře ví, že láska sjednocuje! Můžeme mít sebelepší teologii, můžeme studovat Bibli od rána do večera, ale pokud nemáme lásku jednoho vůči druhému, jsme stále na satanově straně. Jako „dunící kov a zvučící zvon“ (1 Kor 13,1) naděláme mnoho hluku, ale bez skutečného výsledku. Takže i když nemusíme vždycky souhlasit s každým názorem, naše metody a chování musí být neustále podobné metodám a jednání Pána Ježíše.

K zamyšlení: Skupina členů sboru měla za to, že kazatel se mýlí, a proto se rozhodla, že s ním nebude mluvit, dokonce mu ani nepodají ruku. Jak by ses zachoval v takové situaci?

„Jak poznáš, že se nacházíš ve tmě?“ zeptal se tatínek dcery. Ta bez váhání odpověděla: „Když do něčeho narazím!“ Její odpověď ilustruje to, co říká apoštol Jan: „Kdo nenávidí svého bratra, je ve tmě a ve tmě chodí; neví, kam jde, neboť tma mu oslepila oči.“ (1 Jan 2,11) Návist je zde v protikladu k lásce. Je to absence lásky.

K přemýšlení: Pociťuji takový nedostatek lásky vůči někomu? Pokud ano, co bych s tím měl dělat? Jakou praktickou radu bys dal tomu, kdo prožívá problémy v této oblasti?

K dalšímu studiu

Přečti si následující text, který hovoří o léku na hřích a o životě podobném životu Pána Ježíše: Žid 9,11-14.

„Jsou takoví, kteří okusili odpouštějící lásku Kristovu a kteří by opravdu chtěli být dítkami Božími, avšak přitom si uvědomují, že mají nedokonalou povahu, že jejich život není bez nedostatků a snadno pochybují, zda je jejich srdce obnoveno Duchem svatým. Takovým bych chtěla říci: Nepropadejte zoufalství, nezakolísejte. Často budeme muset pro své nedostatky a omyly padnout v pláči k nohám Ježíšovým; nesmíme však podlehnout malomyslnosti. I když nás přemůže nepřítel, nejsme ztraceni. Bůh nás neopustí a nezavrhne. Kristus je na pravici Boží a zastupuje nás. Milovaný učedník Jan napsal: 'Toto vám píši, abyste nehřešili. Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímlyuce, Ježíše Krista spravedlivého.' (1 Jan 2,1) A nezapomínejte na slova Kristova: 'Otec sám vás miluje.' (Jan 16,27) Chce vás znovu přijmout, chce ve vás vidět odraz své čistoty a svatosti. Dovolíte-li mu, bude pokračovat v dobrém díle, které již ve vás začal, až do dne Ježíše Krista. Modlete se vroucněji, věřte plněji. Přestáváme-li věřit ve vlastní sílu, věřme tím více v moc našeho Vykupitele a budeme velebit toho, jenž je naším zdravím.“ (CK 44.45)

Diskusní otázky

- 1. Popiš jednoduchými slovy, jaký postoj má Bůh k hříchu!**
- 2. Proč není poslušnost jediným požadavkem pro získání spasení?**
- 3. Proč Pán Bůh považuje za důležité, abychom se navzájem milovali?**
- 4. Jak můžeme změnit nenávisť v lásku?**
- 5. Jak můžeme dosáhnout toho, abychom žili tak, jak žil Pán Ježíš?**

Shrnutí:

Musíme se podobat Pánu Ježíši, který vůči nikomu nepociťoval nenávisť. Naopak, On miloval všechny lidi – i ty, které nikdo neměl rád. Naším cílem je žít bez hříchu. Ale i když zhřešíme, Pán Bůh nás přijme, pokud přijmeme dar pokání. Nabízí nám lék na naši hříšnost. Nesmíme však přijímat Boží milost lehkomyšlně, ale máme se snažit o naprostou poslušnost. Tato poslušnost má svůj zdroj v lásce ke Kristu a k tomu, co On nám říká, že je správné. Naše poslušnost nesmí vycházet z pouhého pocitu povinnosti. Jde spíš o každodenní následování Pána Ježíše.

Západ slunce: 20.00

CO ZNAMENÁ POZNÁNÍ BOHA

Sobota odpoledne

(Četba na tento týden: 1 Jan 2,12-17)

Verš k zapamatování

„Píšu vám..., že jste poznali toho, který je od počátku.“ 1 Jan 2,13

Základní myšlenka

**Jedině poznáním Boha takového, jaký je, a přijetím jeho milostivé nabídky spase-
ní můžeme získat naději a jistotu v tomto složitém světě.**

Poznání Boha. Výraz *poznání* původně neznamenal pouze rozumový souhlas, ale má hlubší význam. Používalo se ho pro vyjádření *intimního vztahu*. Několik příkladů:

„I poznal člověk svou ženu Evu a ta otěhotněla...“ (1 Moj 4,1) „I poznal Kain svou ženu, ta otěhotněla...“ (1 Moj 4,17) „I poznal opět Adam svou ženu a ta porodila syna...“ (1 Moj 4,25) ...Elkána poznal svou ženu Chanu..., Chana otěhotněla, a než uplynul rok, porodila syna...“ (1 Sam 1,19.20) „Ale nežili spolu (řecky: „nepoznal ji [Josef]“), dokud neporodila syna...“ (Mat 1,25)

Slovo *poznat* Bible v těchto případech používá pro vyjádření vztahu.

Vztah mezi mužem a ženou, který se vyznačuje sebeobětavou láskou, používá Pán Bůh jako nádherný obraz vztahu, který chce prožívat s každým z nás. Tento vztah je založen na naprosté důvěře, nejsou v něm žádná tajemství a je velice důvěrný. Církev je „nevěstou“ Kristovou (Zj 21,9), předmětem jeho nejvyšší lásky. A církev zahrnuje tebe i mne. Tento druh *poznání Boha* je obsahem 2. kapitoly 1. Janova listu.

POZNÁNÍ A ODPUŠTĚNÍ

1. Proč si můžeme být jisti Božím odpuštěním? 1 Jan 2,12

Jan píše s naprostou jistotou. Své tvrzení neomezuje jen na některé případy. Jednoduše říká: „jsou vám odpuštěny hříchy pro jeho jméno“. Zde nacházíme důležité naučení. I kdybychom „necítili“, že nám Bůh odpouští, pravdou zůstává, že pokud upřímně činíme pokání a vyznáme své hříchy, Pán Bůh nám odpouští.

Možná, že někdy jednáte podobně jako žena, která ještě po třiceti letech, co zhřešila, neustále prosila o odpuštění. Nemohla uvěřit, že jí je odpuštěno. Takový postoj popírá to, co Bůh řekl, a je nám na překážku v našem duchovním růstu.

Je pravda, že „v okamžiku, kdy s lítostí a upřímností prosíme o odpuštění, Bůh nám odpouští.“ (ST, 4. 9. 1893) Nakonec už samotná touha po pokání je Božím dílem. Kristus neustále přitahuje hříšníky svým projevem lásky na kříži. To zjemňuje jejich srdce a vede je k lítosti a pokání (viz EGW, RH, 1. 4. 1890).

2. Proč Jan oslovuje otce? 1 Jan 2,13

Jak jsme si už dříve ukázali, toto poznání Boha není pouze „myšlenkové poznání“. Tímto výrazem se stručně vyjadřuje plné společenství mezi Bohem a lidmi. Jan používá tento výraz přesto, že někteří jeho vlivní současníci používali slovo *poznání* v jiném smyslu. Tito tzv. gnostikové učili, že „tajemné poznání“ je klíčem ke spasení. Měli za to, že určité mystické nauky jsou známé pouze duchovní elitě. Je zajímavé, že Jan píše o Kristu jako o tom, „který je od počátku“. Jednou z nauk, která se později v gnosticismu stala ústřední, bylo, že Ježíš je stvořenou bytostí, „projevem“ Božím.

Co by bylo nesprávného na tom, kdybychom Pána Ježíše nepovažovali za rovného Bohu v jeho božství? Uveď několik konkrétních důvodů (Jan 5,18; 8,58; Kol 2,9).

Popírat plné Kristovo božství je nejhorším bludem. Takový názor by nám zabránil vidět na Pánu Ježíši celý obraz Boží přirozenosti a povahy. Pouze Bůh sám se mohl obětovat za ty, kteří porušili jeho zákon, pouze On mohl zástupně trpět za hřích lidstva.

POZNÁNÍ A VÍTĚZSTVÍ

1. K čemu by nás mělo vést poznání Boha? 1 Jan 2,13.14

Tyto verše jsou paralelní (jdou souběžně) s předcházejícími. Měli bychom mít na paměti, že Hebrejové rádi používali paralelismus. Většina starozákonních básnických textů využívá tohoto výrazového prostředku: na jednom řádku vysloví myšlenku a na dalším řádku ji opíše jinými slovy. To je paralelismus. Jan zde zřejmě používá tohoto básnického způsobu vyjadřování. To, co píše otcům, opakuje ještě jednou na adresu mladých mužů. Je zde však rozdíl mezi tím, co píše ve 12. a 13. verši. Zatímco ve 12. verši se obrací na „děti“, kterým jsou odpuštěny hříchy, ve verši 13. píše o jejich poznání Otce.

Co je dřív? Poznání Pána Boha a pak jeho odpuštění, nebo nejprve jeho odpuštění a pak teprve poznání? Platí obojí! Určitě je významné, že Bible uvádí Boží odpouštějící povahu jako jeden z hlavních charakteristických rysů typických pro našeho nebeského Otce.

Vykořenění viny však není jediným cílem: „Boží odpuštění není pouze právní úkon, kterým nás Bůh osvobozuje od trestu. Není to pouze odpuštění hříchu, ale osvobození od hříchu. Je to dar zachraňující lásky, která přetváří srdce. David správně chápal odpuštění, a proto se modlil: 'Stvoř mi, Bože, čisté srdce, obnov v mém nitru pevného ducha.' (Ž 51,12)“ (MB 85)

2. Co následuje po Božím uzdravujícím odpuštění? Luk 1,77 (srovnej s Luk 4,18; Ef 1,7.8; Kol 1,13.14)

Po přijetí Kristovy spásné lásky následuje duchovní očistění, odpuštění a vítězství nad hříchem. Když přijdeme s pokáním a přijmeme odpuštění, jsme duchovně uzdraveni, zviřili jsme nad „Zlým“ (1 Jan 2,13.14).

Boží touhou je, abychom s Ním byli jedno a abychom měli dobré vztahy s druhými lidmi. Proto – abychom toho dosáhli – musíme přicházet k tomu Jedinému, kdo nám může pomoci. Touha zbavit se viny je jen částí procesu Božího odpuštění. Když jsme nemocní a jdeme k lékaři, neřekne nám pouze: „Odpouštím ti.“ Snaží se nám poskytnout léčbu. Podobně, když jsme duchovně nemocní, neříká Pán Bůh pouze: „mažu vinu tvých minulých hříchů,“ ale vstupuje do našich srdcí svým svatým Duchem a začíná uskutečňovat proces změny a uzdravení.

POZNÁNÍ BOHA

1. Jak „známe Boha“? Jak vznikají naše představy o Bohu? Přemýšlej, jak jsi ty osobně dospěl k poznání Boha. 1 Jan 2,13.14; Jer 9,23 (Kral.:24); Jan 14,9; 16,30

„Když člověk dostane nějakou důležitou zprávu, většinou si ji ověřuje z několika zdrojů, aby se ujistil, že je věrohodná. Pokud je zdroj nespolehlivý, může ke zprávě přistupovat s nedůvěrou. Pokud si ale ověří, že zdroje jsou spolehlivé, pak může počítat s tím, že informace jsou důvěryhodné.

Tak je tomu s informacemi o Bohu. Lidé někdy přijímají fakta o Bohu, aniž by se přesvědčili o spolehlivosti zdrojů těchto informací. Informace o Bohu mohou zálučně přicházet ze všech různých sdělovacích prostředků. Další představy o Bohu získáváme od rodičů nebo si je vytváříme sami. Výsledkem toho může být, že Bůh, jak ho chápeme, může být bohem našich představ. Psychologové mají částečně pravdu, když říkají, že naše představa o „Bohu“ často není ničím jiným než obrazem našich vlastních tužeb.

Takový pohled na Boha je chybný. Křesťané však mají správné poznání Boha. Proč? Protože zdrojem našich informací o Bohu je 'jednorozený Syn, který je v náruči Otcově' (Jan 1,18).“

„Náš celý duchovní život formují naše znalosti Božího charakteru.“ (EGW, RH, 5. 4. 1887)

Způsob, jak chápeme Boha, ovlivňuje způsob, jakým se díváme na ostatní body křesťanského učení. Nesmíme přijímat jakkoli porušený nebo zdeformovaný obraz Boha.

2. Jak si mohu ověřit svůj pohled na Boha? Můžeme získat jistotu, že naše chápání Boha je správné? 1 Jan 2,14; Jan 14,21.23

Ještě jednou zopakujme, že zkušebním kamenem je zjevení Ježíše Krista a „slovo Boží“, které „ve vás zůstává“ (1 Jan 2,14). Jakýkoli názor, který není ve shodě s učením a činy Pána Ježíše, musíme odmítnout, stejně jako jakoukoli myšlenku, která nemá podporu v Písmu. Musíme si dávat pozor, abychom do Písma nevnášeli své názory a neviděli Boha podle svých představ, které jsme si už dříve vytvořili.

K přemýšlení: Jak mohu správně představovat pravdu o Bohu lidem, kteří žijí okolo mě, zvláště těm, kteří nechápu Boha stejně jako já?

LÁSKA KE SVĚTU

1. Bůh svět miluje (Jan 3,16). Co tedy znamenají slova „nemilujte svět“? 1 Jan 2,15.16

Některé projevy lásky ke světu snadno rozpoznáme, jako je například touha vlastnit velký dům, drahé auto, jachtu... Tyto věci snadno odsoudíme jako „milování světa“, zvláště když nic takového nevlastníme a je málo pravděpodobné, že někdy vlastnit budeme. Pak se nám snadno řekne: „Samozřejmě, že nemiluji svět.“ Všichni však žijeme ve světě, který jen stěží můžeme ignorovat. Všichni nějakým způsobem přijímáme myšlenky a postoje ze světa, ve kterém žijeme. A také ne všechno, co je „z něho“, je špatné.

Jak se ale vypořádáme s těmi projevy, které nemůžeme tak jasně označit jako špatné? Jaký postoj například zaujmeme k boji s konkurencí? Je to správné, nebo špatné? Jaký to má vztah ke křesťanské víře a životnímu stylu? Můžeš zůstat správným křesťanem jako obchodník?

Jaké jsou tvé hlavní cíle? O co ti nejvíc jde? Asi netoužíš po milionech, ale jen málo lidí by zřejmě řeklo, že by nechtělo mít víc peněz.

Jakým způsobem jednáme s druhými lidmi? Svět ovlivňuje naše vztahy a zkrusluje naše pojetí lásky a mravnosti.

Pokud si myslíme, že nás nemůže ovlivnit to, co nabízí svět, měli bychom vzít vážně, co říká Pán Ježíš: „Vzpomeňte na Lotovu ženu!“ (Luk 17,32)

2. V čem vidíš skutečný rozdíl mezi křesťany a těmi, kdo žijí podle hodnot tohoto světa? Kol 3,2; Tit 2,12; Řím 12,2

„Když vidíme Pána Ježíše umírajícího na kříži pro záchranu ztraceného člověka, ozývají se v srdci slova Jana: 'Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi. Proto jsme světu cizí, že nepoznal Boha.' (1 Jan 3,1) Neexistuje nic, co by tak rozhodně odlišovalo křesťana od světského člověka, jako to, jak si cení Boha.“ (1SM 183.184)

3. Jaké jsou tvoje životní priority? Posud', co je z následujících možností pro tebe důležité: 1. Rozvoj tvé osobnosti, 2. Šťastné manželství, 3. Hodně peněz, 4. Úspěšná kariéra, 5. Pomoc druhým, 6. Znat' lépe Boha, 7. Pověst, 8. Věčný život, 9. Luxusní domácnost, 10. Módní oblečení.

VĚČNÝ ŽIVOT

1. Kdo podle 1 Jan 2,17 bude žít věčně?

„Kdo chce žít věčně?“ ptá se jedna populární píseň. A pokud by měl člověk žít jen svůj život na této zemi, kdo by o takový život stál? Právě v tom se křesťanský výhled podstatně liší od výhledu nevěřících lidí. Cokoli, na co se v tomto světě budeš chtít spolehnout, pomine. To také vyjadřují slova Omara Khayyama:

„Světská naděje, ke které lidé upírají svůj zrak,
obrábí se v popel – na chvíli vykvete a vadnou pak,
jako sníh, který pokryje prašnou poušť tvář
na chvíli zajiskří a pak zas zmizí jeho zář.“

Naděje světa se podobají sněhu, který napadne na poušti. Vydrží tam jen chvíli a brzy roztaje. Bylo by politováníhodné, kdybychom se spokojili jen s tím, co nabízí tento svět. Mnozí lidé to v minulých staletích vnímali podobně:

„Co jsme? A co nejsme? Člověk je jen stínem snu, nic víc.“
(Pindar, řecký básník, okolo r. 5 př. Kr.)

„Život není víc než den;
křehká kapička rosy,
která ukápla z vrcholku stromu na cestu.“ (Keats, 1816)

Bible poukazuje na pomíjivý charakter tohoto světa: „Člověk, jehož dny jsou jako tráva, rozkvétá jak polní kvítí; sotva ho ovane vítr, už tu není, už se neobjeví na svém místě.“ (Ž 103,15.16 sr. Iz 40,7)

2. Jestliže je všechno pomíjivé, má život nějaký smysl? Ž 1,1-3; 1 Jan 5,11-13

Jedinou možností, jak lze dosáhnout trvalého uspokojení a smyslu života, je přijít k věčnému Bohu. „A svět pomíjí i jeho chtivost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky.“ (1 Jan 2,17)

K přemýšlení: Jak plním Boží vůli? Na co ve svém životě spoléhám? Chci žít věčně? Pokud ano, proč?

K dalšímu studiu

Prostuduj si následující texty o poznání Boha a odpuštění: Sk 5,31; 13,38.39; Ž 103,3; Mat 6,14.

„Pán Ježíš zná situaci každého člověka. Můžeš říci: jsem hříšný, velice hříšný. A může to být pravda. Ale čím horší jsi, tím víc potřebuješ Pána Ježíše. Zármutek a lítost nad hříchem obrátí v radost... Každé chvějící se duši nabízí povzbuzení. Ochotně odpustí všem, kdo k němu přicházejí pro odpuštění a obnovu.“

„To, co potřebuješ pro svoji duši, je nebeské odpuštění, pokoj a láska. To nelze koupit za peníze, neopatříš si to ani rozumem, moudrostí toho nedosáhneš. Nedoufej, že bys to někdy mohl získat vlastní snahou. Ale Bůh ti to nabízí jako dar, který můžeš dostat 'bez peněz a bez placení' (Iz 55,1).

Při četbě zaslíbení pamatuj na to, že jsou výrazem nevýslovné lásky. Věř, že Bůh je tvým pomocníkem. On chce obnovit svůj obraz v člověku.“ (The Faith I Live By 103)

Diskusní otázky

- 1. Čeho všeho se týká poznání Boha?**
- 2. Jak bys formuloval vztah křesťana k materiálnímu bohatství?**
- 3. Jak můžeme pomoci druhým nalézt smysl a cíl v tomto životě, který se jeví tak pomíjivý a nejistý?**
- 4. Jaký význam má pro tebe učení o věčném životě?**

Shrnutí

Poznání Boha znamená vstup do hlubokého a osobního vztahu s tím, kdo je mým Spasitelem a Pánem. Tento vztah se projevuje jeho odpuštěním a naším vítězstvím nad satanovými snahami zničit nás. V důsledku toho se křesťané neztotožňují se světem a jeho hodnotovým systémem. Snaží se udržovat přátelství a společenství s Bohem a snaží se žít podle jeho vůle.

Západ slunce: 20.11

TATO POSLEDNÍ HODINA!

Sobota odpoledne

(Četba na tento týden: 1 Jan 2,18-29)

Verš k zapamatování

„Nyní tedy, děti, zůstávejte v něm, abychom se nemuseli bát, až se ukáže, a nebyli jím zahanbeni při jeho příchodu.“ 1 Jan 2,28

Základní myšlenka

Někteří lidé se sice budou snažit svádět učením různých bludů, skutečný křesťan však zůstane věrný Bohu. Bude si vědom toho, že rozšiřující se odpadnutí je důkazem blízkého se konce.

Téměř v cíli! Zápas kopané se blíží ke svému závěru. Oba soupeřící týmy hrají ze všech sil a ve snaze dát ten rozhodující gól posílají do útoku co nejvíce hráčů. Cyklisté mají před sebou poslední kilometr. Závodníci zdvojnásobují své úsilí a sprintují k cíli. Maratónský běh je už téměř u konce. Zbývá ještě několik posledních kroků a běžci v sobě mobilizují poslední zbytky energie, aby dosáhli vítězství.

To jsou známé obrazy, které plní sdělovací prostředky – obrazy lidí, kteří dlouho a těžce trénovali, odvedli dobrý výkon a získali zlato. Zvítězili ti, kdo „vytrvali až do konce“.

Bible říká, že každý z nás běží takový závod. Nesmíme při tom ztratit ze zřetele, že před námi je závěrečný finiš. Vzdát teď, kdy odměna je na dosah, by bylo pošetilé a nerozumné. Jan proto všechny povzbuzuje, aby si uvědomili, že nastala „poslední hodina“. Vyzývá nás, abychom teď, kdy konec je tak blízko, boj nevzdali nebo nenechali se svést ze správné cesty.

S blížícím se koncem můžeme říci s apoštolem Pavlem: „Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval.“ (2 Tim 4,7)

ANTIKRISTOVÉ A POSLEDNÍ HODINA

1. Co je podle Jana znamením, že „nastala poslední hodina“? 1 Jan 2,18

Podle příchodu antikrista či antikristů. Skutečnost, že hlasy odpadnutí a vzpoury dosáhly takové síly, znamená, že „poslední hodina“ nastala. Jan se nesnažil stanovit datum Kristova návratu, a aby zdůraznil naléhavost doby, uvedl tatáž znamení, jaká použil Pán Ježíš. „Neboť vyvstanou lžimesiášové a lžiproroci a budou předvádět veliká znamení a zázraky, že by svedli i vyvolené, kdyby to bylo možné.“ (Mat 24,24)

2. Co Jan říká o antikristech, kteří povstali v jeho době? 1 Jan 2,19

Antikristové jsou ti, kdo následují ďábla, ať už jsou jím svedeni nebo jdou po jeho hříšných cestách dobrovolně. Jan je znal jako ty, kteří kdysi byli součástí církve, ale nyní jdou po svých vlastních cestách. Jsou to lžimesiášové neboli nepřátelé Kristovi.

Způsoby antikristů z doby Janovy se od té doby mnohokrát opakovaly a jsou součástí satanovy nepřátelské strategie také v dnešní církvi. Žel mnoho lidí v dnešním světě opustilo biblické křesťanství a přijalo ďáblovy svůdné lži. Lidé mohou být upřímní, ale i přes svou upřímnost se mohou mýlit! To, že jsi upřímně přesvědčen o tom, že jdeš správným směrem, ti nezaručuje, že skutečně dojdeš tam, kam chceš dojít.

S přibližujícím se koncem, budeme svědky toho, jak se bude stále zintenzivňovat nepřátelství vůči evangeliu. Konečného antikrista posledních dnů popisují prorocťví Daniel a Zjevení (viz Dan 8,25; 11,42-45; Zj 13,16.17; 16,13.14). Vznikne náboženská jednota založená na nebiblickém učení, která se bude prohlašovat za křesťanskou, ale která bude podporovat světskou moc a její nepřátelství vůči věrnému Božímu lidu. Odpadlé křesťanstvo se spojí s pohanstvím v nahrazování moci Ježíše Krista mocí spiritismu. Budou přijímat nebiblická učení a budou tvrdě pronásledovat ty, kdo budou trvat na věrnosti pravdě Bible. Satanovi unikneme z jeho svůdné pasti, pokud zůstaneme v těsném sepětí s Pánem.

K zamyšlení: Pán Ježíš nás vyzývá, abychom bděli, abychom nebyli svedeni. V čem bychom mohli být svedeni?

POMAZANÝ DUCHEM

1. Jak poznáváme pravdu? Rozumovými znalostmi, citem, duchovní zkušeností, nebo kombinací všech těchto způsobů? 1 Jan 2,20.21.26.27

Janův výrok „Vy však máte zasvěcení od Svatého“ (1 Jan 2,20) někteří vykládají v tom smyslu, že jsme přijali nějaké tajemné „schopnosti“, které napovídají, co je správné.

„Mám obavy ze všeho, co by chtělo odvrátit naši mysl od pevných důkazů pravdy, jak nám je zjevena v Božím slovu. Obávám se toho... Musíme naši mysl ohraničit rozumem.“ (2SM 43)

To je důvod, proč Jan později (1 Jan 4,1) říká, abychom „zkoumali duchy“. To, co říká Duch svatý, můžeme vždy potvrdit odkazem z Písma. Pomocí Písma svatého si můžeme vždy ověřit, zda naše dojmy, které získáváme, jsou z Božího Ducha. „Dokonce i působení Ducha svatého na srdce člověka můžeme ověřit Božím slovem. Duch, který inspiroval Písmo, vždycky vede k Písmu.“ (1SM 43)

2. Je mnoho lidí, kteří prohlašují, že mají pravdu. Jak poznáme, co je klam a co pravda? Uved' několik způsobů, jak to můžeme zjistit. Iz 8,20; Mat 7,20

Prozkoumej biblické důkazy o tom, co říkají a jak žijí! To má určitě Jan na mysli, když říká: „nepotřebujete, aby vás někdo učil“ (1 Jan 2,27). Proč jim tedy Jan psal? Protože si byl vědom, že to, co jim píše, je inspirovaná pravda. Ale chtěl se distancovat od názoru, že můžeme nekriticky přijímat poselství každého lidského učitele, vůči kterému máme plnou důvěru.

Apoštol Pavel napsal ostře křesťanům v Korintu: „Dověděl jsem se totiž o vás z domu Chloé, bratři, že jsou mezi vámi spory. Myslím tím, že se mezi vámi říká: Já se hlásím k Pavlovi, já zase k Apollovi, já k Petrovi, já ke Kristu.“ (1 Kor 1,11.12) Pak se Pavel táže: „Je snad Kristus rozdělen?“ (v. 13) Ne. A pokud jde o různé učitele, platí Kristovo: „A tak je poznáte po jejich ovoci.“ Společenství s Kristem a společné studium Božího slova nám pomůže rozpoznat pravdu (Mat 7,20).

ZAPÍRÁNÍ KRISTA

1. Jakým způsobem lidé zapírají Krista? 1 Jan 2,22; Mat 10,33; Mar 8,38

Lidé mohou zapírat Krista životem, který se neshoduje se zásadami Božího slova. Mohou se rozhodnout nebrat Pána Boha v úvahu. Mohou přímo popírat jeho výroky. Křesťané mohou také zapírat Boha tím, že prohlašují, že ho znají, ale přitom mu nedovolí, aby je odvrátil od hříchu, a stali se tak důvěryhodnými Božími přáteli. „Kdo je lhář, ne-li ten, kdo popírá, že Ježíš je Kristus? To je ten antikrist, který popírá, Otce i Syna.“ (1 Jan 2,22)

Proč musel Jan takto psát? Protože někteří z těch, kterým psal, věřili staré řecké nauce, že tělesný svět je přirozeně špatný; nedokázali přijmout, že Ježíš byl skutečnou osobou v lidském těle. Mysleli si, že Bůh je příliš vznešený na to, aby na sebe vzal lidskou podobu. Proto se domnívali, že Ježíš byl člověkem jenom *zdánlivě* (doketismus) nebo že Kristus sestoupil na člověka Ježíše při jeho křtu. Případně hledali ještě další vysvětlení, jen aby se vyhnuli pravdě o Bohu, který přijal lidství.

Jenže právě vtělení *bylo* pro evangelium životně důležité. Jakýkoli pokus učinit Ježíše menšího než Bůh by znamenal, že by nás před Bohem nemohl zastupovat! Jeho výrok: „Kdo vidí mne, vidí Otce“ (Jan 14,9) by se stal neplatným. Otázky, zda Ježíš byl Bůh, by zpochybnilly smysl Kristovy smrti na kříži. A protože jedině Bůh mohl zaplatit trest, který vyžaduje zákon za všechen lidský hřích (1 Petr 2,24), jedině Bůh nás mohl spasit a jedině Bůh nás může vzkřísit. Kristus je Bůh, rovný autoritou i mocí se svým Otcem (Kol 2,9).

2. Jaký další význam má pravda, že Ježíš vždycky byl, je a bude Bůh? 1 Jan 2,23

Pak „ten, kdo věří v Syna, zjistí, že zná také Otce“ (1 Jan 2,23 – překlad Phillipse).

„Kdyby Bůh Otec nepřišel na tento svět a nepřebýval mezi námi, kdyby se neponížil, nezastřel svoji slávu, kdyby se na něm neprojevovalo lidství, pak dějiny, by se nezměnily... V každém Kristově činu, v každém jeho naučení, můžeme vidět, slyšet a rozpoznávat Boha. Jeho pohled, naslouchání i vliv – to vše je hlas a čin Otce.“ (That I May Know Him 338)

K zamyšlení: Jak zapírám Krista tím, co dělám nebo říkám?

ZŮSTÁVAT V KRISTU ZNAMENÁ VĚČNÝ ŽIVOT

1. Co znamená zůstat v Kristu? 1 Jan 2,24; 4,13; Jan 15,7-10

Přebývat v Kristu můžeme díky společenství s Duchem svatým, který v nás působí. Tak můžeme plnit jeho vůli. Slovo *zůstat*, které se používá v tomto oddílu, znamená „vytvořit stálý domov, mít trvalou adresu“. Křesťan by si měl vytvořit stálý domov v Ježíši Kristu, nepovažovat ho jen za jakési dočasné tábořiště. Ve zprávách často slyšíme o lidech, kteří „nemají stálý domov“; jsou to běženci, psanci bez adresy. Jinými slovy, tito lidé *nikam nepatří*. Někam patřit – to je jedna z životních potřeb člověka. Všichni chceme patřit k nějakému místu, které nazýváme domov a kde cítíme, že jsme doma. Toužíme po lásce své rodiny a po pocitu, že někomu patříme. Naše totožnost je vázána na určité místo nebo zemi. To je zkušenost, kterou Jan chce, abychom prožívali ve vztahu k Pánu Ježíši – kterému opravdu patříme.

Pavel říká, že „máme občanství v nebesích“ (Fil 3,20). To je stejná myšlenka. Nemůžeme zde zůstat spokojeni. Musíme toužit po svém pravém domově, po našem určení, které „není z tohoto světa“. A tak křesťan nyní zůstává v Kristu, jde s ním cestou svého života a vyhlíží jeho návrat, při kterém On dokončí dílo vykopení – abychom pak mohli být opravdu „doma“ s ním ve slavné budoucnosti, kterou nám zaslíbil.

2. Co nám konkrétně Bůh zaslíbí? 1 Jan 2,24.25

Přítomnost Ducha svatého v našich srdcích je přítomností Otce a Syna (Jan 14, 18.23). Boží přítomnost v našem životě skrze Ducha svatého je dar věčného života. „Skrze svého ducha přebývá Kristus v nás a Duch Boží, přijatý vírou do srdce, je počátek věčného života.“ (TV 270)

Je samozřejmé, že pokud bychom měli prožívat věčnost s někým, o koho nemáme zájem, pak bychom po tom netoužili. *Ale protože nyní známe Boha prostřednictvím Ježíše Krista, můžeme si být úplně jisti věčným životem v přítomnosti našeho milujícího Pána.*

Nezapomeňme na slova Pána Ježíše: „A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ (Jan 17,3)

K přemýšlení: Jakou budoucnost bych si přál a jak získám jistotu, že jí dosáhnu?

PŘÍPRAVA NA KRISTŮV PŘÍCHOD

1. Proč musím být připraven, až Pán Ježíš přijde? 1 Jan 2,28 (srov. Zj 6,13-17)

Někdy možná chceme být dokonce „připraveni“ proto, že máme z příchodu Pána Ježíše strach. Protože se bojíme negativních důsledků, zoufale se snažíme „připravit se“. Ve skutečnosti se však nemusíme bát, ale toužebně smíme návrat Pána Ježíše vyhlížet. Měli bychom žít s radostným očekáváním – ne s obavami a strachem, ale s nadšením a radostí.

Tak to budeme prožívat, pokud zůstaneme v něm (1 Jan 2,24). To však neznamená, že ztratíme ze zřetele cíl. Na jednom cyklistickém závodě unavený závodník zastavil a zmalomyslněný a zasmušilý si sedl na okraj silnice. Teprve když ho pořadatelé našli, poznal, že hned za zatáčkou byl cíl!

Jan nás povzbuzuje, abychom pokračovali, abychom se nevzdávali, abychom neustávali v závodě života. Naše situace se nám může zdát beznadějná. Určitě přijdou další těžkosti. Jistě se setkáte s odporem a tvrdostí. *Ale nevzdávejte se*, volá Jan. Protože Pán Ježíš přijde a vy jej přece chcete přivítat s jistotou – nechcete být nepříjemně překvapeni, kdyby vám chyběla víra v něho. Jan zde používá slovní hříčku. Říká, že potřebujeme důvěru (*parrésia*), když se Ježíš objeví (*parúsia*) – tedy používá dvě slova, která v řečtině zní podobně. Je to asi tak, jako bychom v češtině řekli, že se máme cítit *pří-jemně*, když myslíme na jeho *pří-chod*!

2. Co vede křesťany k tomu, aby konali skutky, které Bůh považuje za spravedlivé? 1 Jan 2,29

Jan říká: „Víte-li, že on je spravedlivý, pochopte, že také každý, kdo činí spravedlnost, je z něho zrozen.“ (1 Jan 2,29) Jinými slovy: Člověk, který je narozen z Ducha svatého, má touhu a sílu činit spravedlivé skutky. A Jan (v 1 Jan 3,7) k tomu dodává: „Spravedlivý je ten, kdo činí spravedlnost – tak jako on je spravedlivý.“ Ten, kdo činí spravedlnost, je znovuzrozený křesťan (1 Jan 2,29). Díky moci Ducha svatého – který přebývá v nás – člověk odráží spravedlivý charakter Pána Ježíše (Gal 2,20), což se projevuje dobrými skutky (srovnej Ef 2,8-10).

K zamyšlení: Jak se v mém životě projevuje touha po návratu Pána Ježíše?

K dalšímu studiu

K tématu o druhém příchodu Pána Ježíše si prostuduj: 1 Tes 4,16-18; 1 Kor 15, 51-54; 2 Petr 3,8-14.

Připraven na příchod Pána Ježíše. „Těšíme se na druhý příchod našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Neměli bychom pouze věřit, že konec všech událostí je už na dosah. Měli bychom být tak naplněni adventním duchem, že když Pán přijde, měl by nás nalézt připravené na setkání s ním, ať už budeme pracovat na poli, stavět dům nebo kázat Boží slovo; měli bychom být připraveni říci: 'Hle, to je náš Bůh. V něho jsme skládali naději a on nás spasil.' (Iz 25,9)“ (EGW, MR, 10, 847)

„Poselství o Kristově druhém příchodu na nebeských oblacích musí naplnit živá moc... Poselství pro tuto dobu je pozitivní, jednoduché, a přece největší důležitosti. Musíme jednat jako mužové a ženy, kteří věří... Čekat, být na stráží, pracovat, modlit se, varovat svět – to je naše práce.“ (EGW, MR, 10, 844)

Pevná víra je založena na pravdě, ne jen na pocitech. „Víra v lež nebude mít posvěcující vliv na život a charakter. Žádný blud se nestane pravdou tím, že jej někdo opakuje, ani tím, když mu někdo uvěří. Upřímnost nikdy nezachrání člověka od důsledků víry v blud. Bez upřímnosti není pravého náboženství, ale upřímnost ve falešném náboženství nikdy člověka nespasí.“ (2SM 56)

„Pouhé dojmy nejsou bezpečným vodítkem pro konání povinností. Nepřítel často přesvědčuje lidi, aby uvěřili, že je to Bůh, jenž je řídí, avšak ve skutečnosti to jsou pouhá lidská hnutí, jež řídí jejich jednání.“ (SA 184.185)

Diskusní otázky

1. Jak očekávání návratu Pána Ježíše ovlivňuje způsob mého života?
2. Lze skutečně žít každý den tak „jako by to byl můj poslední den“?
3. Přichází-li skutečně „poslední hodina“, jaký by měl být náš žebříček hodnot?

Shrnutí

I když s přicházejícím koncem se budou stále častěji vynořovat různé názory na učení a praxi, praví křesťané se budou držet pravdy, jak ji naleznou v Ježíši. Popírání úplného božství Krista bude součástí mnoha svůdných nauk, ale přijetí takových názorů by nám vytvořilo nesprávný obraz našeho Boha. Naše poselství zní: „Stůj pevně“ a vyhlížež brzký návrat svého Pána a Spasitele Pána Ježíše Krista.

Západ slunce: 20.22

BOŽÍ DĚTI

Sobota odpoledne

(Četba na tento týden: 1 Jan 3,1-10)

Verš k zapamatování

„Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi.“ 1 Jan 3,1

Základní myšlenka

Bůh nás nejen nazývá svými dětmi, ale ujišťuje nás, že jimi opravdu jsme. Proto pravé Boží děti odráží Boží charakter.

Jak úžasná láska! To, co nás snad na Bohu nejvíce udivuje, je to, že nás – kteří si jeho lásku nezasloužíme – miluje. Zdá se to neuvěřitelné, že tolik lidí odmítá toho, kdo nás „napřed miloval“.

Jeden starší muž se kdysi zeptal kazatele: „Jak mě Pán Bůh může milovat po tom všem, co jsem udělal?“

Když mu kazatel poukázal na to, co říká Bible, stále tomu nemohl uvěřit: „Vy nevíte, čeho jsem se dopustil. Bůh mě nikdy nepřijme. Nikdy mě už nebude mít rád.“

„Ano, nevím, co jste udělal,“ řekl kazatel. „Ale Pán Bůh to ví. A přesto Vás stále miluje.“

A tato slova přemohla toho smutného a unaveného muže, který promarnil většinu svého života.

Pán Bůh nás nejprve miloval a pak nás o své lásce přesvědčil. A touží nám dát tu svou dokonalou lásku, která odvrhne strach – vždyť jak bys mohl milovat někoho, z koho máš strach? Není to nějaká láska vášně, ale je to láska natolik silná a oddaná, že šla kvůli tobě na Golgotu – aby tě získala zpět jako jedno z Božích dětí. Co na to říkáš?

BOŽÍ DĚTI – TO JE VÍC NEŽ JEN JMÉNO

1. Jak se stáváme Božími dětmi? 1 Jan 3,1; Jan 1,12 (srovnej Řím 8,15; Gal 4,6)

Oddaní věřící jsou Božími dětmi skutečně, ne jen podle jména. *Opravdu se stáváme Božími dětmi, když odpovídáme na Boží lásku, činíme pokání a necháme se proměnit Duchem svatým.* Odborné termíny, jako jsou „připočtená spravedlnost“ nebo „sdílená spravedlnost“, mohou celou záležitost zatemnit, pokud je budeme chápat tak, že první termín znamená jen název a druhý skutečnost. Jan však nerozděluje spravedlnost; jednoduše říká, že Bůh nás nejenom nazývá Božími dětmi, ale opravdu nás za ně považuje a podle toho s námi jedná.

Božími dětmi se nestáváme tak, že Pán Bůh sice prohlásí: „Není vinen,“ ale přesto vidí ta množství našich vin. Nebe není zalidněno ospravedlněnými zločinci, ale proměněnými Božími dětmi, které Bůh plně přijímá.

„Plán spasení není pouze způsob, jak uniknout trestu za přestoupení; vždyť skrze něj hříšník dosahuje odpuštění hříchů a nakonec bude přijat do nebe – ne jako omilostněný hříšník, kterému je prominut trest a je propuštěn ze zajetí, ale přesto je na něj stále pohlíženo s podezřením a nemá přístup k přátelství a důvěře. Je vítán jako dítě a znovu je mu dána plná důvěra.“ (RH, 21. 9. 1886)

2. Pokud jsem Božím dítětem, proč můj život není lepší? Gal 5,17.18; 1 Kor 9,27; Řím 7,25

Boží děti si ponechávají padlou přirozenost. Jedině když dovolíme, aby „zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši“ nás osvobodil „od zákona hříchu a smrti“ (Řím 8,2), můžeme žít jako pravé Boží děti.

Kazatelé „evangelia zdraví a bohatství“ by chtěli, abychom věřili, že důkazem našeho vztahu k Bohu musí být očividná „požehnání“ materiálního bohatství nebo zázračných uzdravení. Taková filozofie není nová. Podobně učili farizeové a také Jóbovi „těšitelé“ vyjadřovali podobné názory. Je pravda, že být křesťanem nemusí být zárukou úspěchu v podnikání nebo získání úplného zdraví ani toho, co tento svět nazývá štěstím.

K zamyšlení: Čím se vyznačuje vztah dítěte k rodičům?

BUDEME JAKO ON

1. Jaká budoucnost Boží děti čeká? 1 Jan 3,2 (srovnej Řím 8,29; 2 Petr 1,4)

Věčnost s naším milujícím Pánem! Lze číst tato slova Písma bez nadšení? Pán Bůh nám přesně nesdělil, čím budeme – ale úžasnou pravdou je, že „mu budeme podobni“.

Jak? Co to znamená? Jak můžeme být jako Bůh? Petr říká, že budeme „účastníci jeho božské přirozenosti“. Jako Boží děti se začínáme Bohu podobat charakterem – ztotožňujeme se s jeho jednáním a uznáváme, že správné je to, co Bůh prohlašuje za správné.

Neměla by nám uniknout podstata věci, totiž že „...mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest“ (1 Jan 3,2). *Vidět* je slovo, které znamená také osvícení a poznání. Jakmile začneme vidět *Boha takového, jaký je*, začneme se měnit k jeho podobě – duchovně, morálně i svým jednáním. Tento proces začne ve chvíli, kdy přijdeme blíž k Bohu. Měli bychom přijmout vítězství nad hříchem a z Boží milosti odrážet Ježíšův charakter. Náš duchovní růst však musí pokračovat až do příchodu Pána Ježíše.

2. Co podle Jana způsobuje tato naděje v životě věřícího člověka? 1 Jan 3,3

Praví věřící chtějí pomocí Kristovy moci dosáhnout čistoty, aby mohli odrážet Boží přirozenost a charakter. Zvláště si povšimni, že se nejedná o čin vykonaný jednou provždy. Je to postupný proces. Můžeme se setkat s nesprávným názorem, že do příchodu Pána Ježíše jsou věřící lidé omezeni svou nedokonalou a padlou přirozeností. Z tohoto názoru vyplývá, že na tomto světě můžeme dosáhnout jen určité úrovně svatosti a o další růst pak už nemusíme usilovat. Bible je však velice důsledná: I ti, kdo dosáhli vítězství nad hříchem, budou až do příchodu Pána Ježíše neustále duchovně růst. Apoštol Pavel píše, že ve svém duchovním životě nedosáhl konečného cíle, ale že běží stále dál (Fil 3,12-14).

K zamyšlení: V čem vidím, že bych se měl změnit? Dovolím Pánu, aby u mě změnil to, co je potřebné změnit? Kdy?

ZÁKON A HŘÍCH

1. Jak Jan definuje hřích? 1 Jan 3,4

„Každý, kdo se dopouští hřichu, jedná i proti zákonu Božímu, neboť hřích je porušení zákona.“ (1 Jan 3,4) Hřích je přístup a čin bezzákonnosti neboli snaha postavit se nad zákon nebo proti zákonu. Takto jednají bytosti, které se *na základě své přirozenosti* rozhodly jednat bezzákonným způsobem. Tento „bezzákonný“ přístup má svůj původ v satanově vzpouře proti Bohu a jeho spravedlivému zákonu (viz MB 82).

2. Jaký byl jeden z důvodů Ježíšova příchodu na naši zemi? 1 Jan 3,5

Pán Ježíš přišel proto, aby sňal naše hříchy (1 Jan 3,5), abychom jej milovali a důvěřovali mu, a tak nám mohl odpustit a obnovit nás pro sebe.

„Pán Ježíš řekl: 'A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě...' Kristus přitahuje hříšníka projevem své lásky na kříži. To změkčuje hříšníkovo srdce, působí na jeho mysl a vede k lítosti a pokání v duši.“ (RH, 1. 4. 1890)

3. Co je důsledkem poznání Pána Ježíše a „zůstávání“ v něm? 1 Jan 3,6

Nejde o to, zda Jan mluví o jednotlivém hřichu nebo o hříšné zvyklosti. Jakýkoli hřích je od satana (1 Jan 4,8). Pokud dovolíme Duchu svatému, aby působil na naši mysl, nebudeme hřešit. „Je možné, abychom byli uzdraveni, pokud vědomě zůstáváme v hřichu? Ne. Pravá víra řekne: Já vím, že jsem se dopustil hřichu, ale Pán Ježíš mi můj hřích odpustil. Proto skrze jeho moc odolám pokušení. 'Každý, kdo má tuto naději v něho, usiluje být čistý, tak jako on je čistý.' Moc Ducha jej uschopňuje vítězit nad pokušením.

'Kdo v Synu přebývá, nehřeší.' Bůh má moc udržet duši, která je v Kristu, když tato duše se dostane do pokušení.“ (SD 297) Není možné, abys jednal podle svých hříšných tužeb, a současně tvrdil, že prožíváš jednotu s Kristem. Jan *neříká*, že křesťan nikdy nehřeší, ale křesťané *vždycky* musí vidět, že hřích je odděluje od Boha. Pán Bůh od nás neočekává, že se rozhodneme, že už nikdy nezhřešíme, ale že pokud bychom zhřešili, spolehneme na Pána Ježíše jako na svého nebeského Přímluvce. (1 Jan 2,1)

ĎÁBLOVY NIČÍCÍ SVODY

1. V jakém smyslu je věřící člověk podobně spravedlivý jako Pán Ježíš? 1 Jan 3,7

Člověk, který činí spravedlnost (1 Jan 3,7), je zrozen z Ducha svatého (1 Jan 2,29). Kristova spravedlnost je legálně před zákonem přičtena věřícímu člověku (Řím 4, 4-8,23-25). Jeho spravedlnost je také udělena hříšníkovi bez jakéhokoli záslužného skutku (Řím 4,11; 6,18; 8,9.10). Kristovu spravedlnost přijímáme vírou. Stává se principem našeho života.

2. Na čí straně stojíš, když se dopouštíš hříchu? 1 Jan 3,8

Jakýkoli hřích pochází z ďábla – ať se jedná o jednotlivý hřích nebo o hříšný způsob života. Když hřešíme, ztotožňujeme se se satanem a stáváme se společníky jeho hříchu a svodu. Dáváme tím najevo, že nedůvěřujeme Bohu a nemáme podíl na jeho proměňující, uzdravující moci. Můžeme se *rozhodnout*, zda budeme následovat satana, nebo Boha – to je podstata onoho velkého sporu. A pokud se rozhodneme pro satanovu cestu, dáváme tím najevo, že nedůvěřujeme plně Bohu a ničíme v nás výsledky jeho působení a škodíme jeho pověsti. Jsme „podívanou světu, andělům i lidem“ (1 Kor 4,9). Když hřešíme, patříme k těm, kdo „znovu křičují Božího Syna a uvádějí ho v posměch“ (Žid 6,6). Pokud budeme takto jednat, Kristus nemůže změnit naše srdce a dát nám odpuštění.

3. Jaký další důvod uvádí Jan pro první Kristův příchod? 1 Jan 3,8

Pán Ježíš přišel, aby mařil skutky satana. Přišel, aby

- (1) zaplatil trest za všechny hříchy lidstva (1 Jan 2,2; 1 Petr 2,24; 2 Kor 5,21);
- (2) obdržel právo obnovit Boží obraz v hříšných bytostech (Jan 14,18-21; 2 Kor 3,18);
- (3) ukázal, jak mohou věřící lidé žít bez hříchu (1 Petr 2,21-23);
- (4) uvedl na pravou míru nesprávné názory na Boha, a tak ukončil satanovy svody (1 Jan 4,8.9). „Když Ježíš zemřel na Golgotě, lidé i andělé viděli satanovu nenávisť i Boží lásku k padlému světu.“ (RH, 12. 7. 1892)

JAKO OTEC, TAK I SYN

1. Co tím Jan myslí, když říká, že „kdo je narozen z Boha, nedopouští se hříchu“? 1 Jan 3,9

Mnozí vykladači tvrdí, že sloveso „nedopouští“ (řecky *poiei*) je v přítomném čase, takže by se vlastně mělo překládat: „Kdo je narozen z Boha, *nepokračuje* v hříchu.“ Přítomný čas v řečtině však vždy nevyjadřuje pokračující činnost. („Přítomný čas aoristu vyjadřuje činnost buď jako jednotlivou událost nebo jako přítomnou skutečnost bez jakékoli souvislosti s jejím průběhem.“)

Jednotlivý hřích je jednáním proti zákonu (1 Jan 3,4); člověk, který *přebývá* v Kristu, se nedopouští činů proti zákonu (verš 6); každý hřích je z ďábla (verš 8). 1 Jan 3,9 znamená, že pokud v nás zůstává „Boží símě“ díky přítomnosti Ducha svatého, neporušíme dobrovolně Boží přikázání.

2. Čím se vyznačují Boží děti a děti ďábla? 1 Jan 3,10

Kdo „nečiní spravedlnost a nemiluje svého bratra“, není Božím dítětem (1 Jan 3,10). Nemůžeme se považovat za pravé Boží děti, pokud ve svém životě neprojevujeme Boží vlastnosti. Musíme myslet a jednat způsobem, který je v souladu s Božím myšlením a jednáním.

Způsob, jakým jednáme se svým bratrem, ukazuje, kdo je můj otec. Pán Ježíš řekl farizeům: „Váš otec je ďábel.“ (Jan 8,44) Můžeš tvrdit, že jsi následovník pravého Boha, můžeš *prohlašovat*, že uznáváš všechny body učení, ale pokud vykazuješ nedostatek lásky, nejsi Božím dítětem.

Bylo by chybné věřit, že nemusíš projevovat křesťanský zájem o druhé, protože jsi spasen „poznáním“. Žádné zvláštní informace tě nespasí! Být součástí nějakého společenství (včetně církevního) – to není záruka vykoupení! Proces záchrany je založen ne na znalosti náboženských pouček, ale na *osobní zkušenosti* s Bohem a na *přijetí Božího uzdravujícího odpuštění a osvobození od hříchu. Důsledkem toho pak je proměněný charakter, který je Božím odrazem.* Jiný způsob neexistuje!

K dalšímu studiu

O důležitosti překonávání hříchu si prostuduj: Iz 1,16; Jan 5,14; 8,11; Řím 6,12; 1 Kor 15,34.

Porozumění hříchu: Komentář k 1 Jan 3,8: „Jestliže účelem prvního příchodu Ježíše Krista bylo odstranit hřích a zmařit činy ďáblovy, nesmí křesťané činit kompromisy ani s hříchem ani s ďáblem, protože by tím bojovali proti Kristu. Je-li prvním krokem ke svatosti uvědomění si hříšné podstaty hříchu – a to jak jeho podstatu spočívající v bezzákonnosti, tak jeho ďábelský původ –, pak druhým krokem je uvídnout jeho naprostou neslučitelnost s Kristem v jeho bezhříšné osobě a ve spásném díle.“ (John R. W. Stott)

Jak se můžeme stát Božími dětmi: „Na golgotském kříži můžeme vidět, co stálo Božího Syna, aby přinesl spásu padlému lidstvu. Tak jako Kristova oběť byla úplná, tak dokonalá a úplná musí být také obnova člověka z porušenosti hříchu.“ (FE 135)

Přitahující síla kříže: „Bůh nám umožnil pochopit něco ze své lásky tím, že dal svého Syna na smrt. Tak reagoval na zlo, odstranil znečišťující skvrny hříchu ze svého stvořitelského díla, přivedl zpět ztracené, pozvedl a zušlechtil duši k její původní čistotě.“ (RH, 8. 11. 1892)

Diskusní otázky

1. Jak projevujeme, že jsme součástí Boží rodiny?
2. Jaké zaslíbení je dáno těm, kdo jsou Božími dětmi?
3. Jestliže Kristus přišel, aby zmařil činy ďáblovy, proč už tento boj neskončil?
4. Pokud nejsem spasen proto, že jsem členem církve, proč je důležité patřit k církvi?

Shrnutí

Jsmo Božími dětmi díky Boží spásné milosti – ne jen podle jména, ale skutečně. Máme zaslíbení, že se budeme Bohu podobat – a my se těšíme na ten největší den, kdy se Pán Ježíš vrátí. Do té doby bychom měli žít tak, abychom představovali Boha Otce v tom nejlepším světle, rozhodli se vyhýbat se hříchu a následovali dobro, protože On si to přeje – a proto je to pro nás to nejlepší.

Západ slunce: 20.33

MILUJTE SE NAVZÁJEM

Sobota odpoledne

(Četba na tento týden: 1 Jan 3,11-24)

Verš k zapamatování

„Dítky, nemilujeme pouhým slovem, ale opravdovým činem.“ 1 Jan 3,18

Základní myšlenka

Láska se neprojevuje jen slovy a tvrzeními; láska se dokazuje a projevuje tím, co skutečně *děláme*. Boží láska se projevuje v činu – a to by nás také mělo ovlivnit.

Láska v církvi. „Už mám dost těch všech řečí o lásce v církvi,“ řekl jednou jeden dlouholetý člen. „To říkají ve všech ostatních církvích a my bychom neměli být jako oni.“ A pak začal vyprávět, jak se stal adventistou sedmého dne.

„Přišel jsem k jedněm,“ začal, „kázali tam o Boží lásce.“

„Pak jsem šel do jiné církve. Tam také kázali o Boží lásce.“

„Nakonec jsem přišel k adventistům. Ti *nekázali* o Boží lásce, a tak jsem se k nim přidal.“

Cítíš se nepříjemně při čtení tohoto příběhu?

Jistě, 27 článků víry je důležitých. Stejně důležitá jsou prorocství. Důležité jsou i další aspekty víry Církve adventistů sedmého dne. Ale apoštol Pavel říká tak jasně: Kdybych neměl lásku, „nic nejsem“ (1 Kor 13,2). Křesťan bez lásky je nejhorší představitel Boha. Slova Pána Ježíše jsou dodnes platná: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ (Jan 13,35)

OD POČÁTKU

1. Co je počátkem a základem křesťanského náboženství? 1 Jan 3,11,12

„Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ (Jan 13,34.35)

„To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás.“ (Jan 15,12) Ježíšova slova jsou shrnuta v poselství: „abychom se navzájem milovali“ (1 Jan 3,11). *Druh* lásky je jasně definován: Musíme milovat tak, jak miloval Kristus. *Výsledek* takové lásky se projeví: Jestliže takto miluješ, každý pozná, že jsi následovník Krista. *Původ* toho poselství o lásce je formulován takto: Toto je právě poselství, které tě na počátku přesvědčilo.

„Pouhá slova nedávají poselství náplň, ale cílem poselství je dosáhnout jeho účelu. Základní projev Kristova života a práce je podřízen tomu záměru, aby lidé při pohledu na Krista byli ochotni obětovat sami sebe.“ (Westcott)

2. Proč Pán Ježíš zdůrazňoval „lásku jednoho k druhému“ jako přikázání?

Ellen Whiteová poměrně kategoricky konstatuje, že „Bůh si přeje jen službu lásky a lásku nelze vynutit, nelze ji získat násilím ani mocí.“ (TV 11) Takže pokud lásku nemůžeme přikázat, proč ji Pán Ježíš dává jako přikázání? Je zřejmé, že to je proto, že Pán Ježíš si nejvíce přeje, abychom to dělali; je to tak důležité, že to formuluje jako přikázání, i když všichni vědí, že lásku nemůžeme přikázat, vyžadovat ani nárokovat. Protože láska může být vzbuzena jedině láskou, „Bůh napřed miloval nás“ (1 Jan 4, 19) ve snaze vzbudit v nás lásku. To, co Bůh nejvíce očekává, je ochotná láska, úcta a důvěra jeho milovaných dětí. Toho může dosáhnout jedině tím, že zjeví sám sebe takového, jaký skutečně je, protože „Bůh je láska“ (1 Jan 4,8). Majestát může vyvolat bázeň a moc může vzbudit náš obdiv, ale Bůh nepůsobí jen majestátem nebo mocí, ale především laskavým vlivem svého milujícího Ducha (viz Zach 4,6).

Pokus: Zkus přikázat některému ze svých přátel, aby tě miloval. Sleduj jeho reakci.

ROZDÍL MEZI DUCHOVNÍM ŽIVOTEM A DUCHOVNÍ SMRTÍ

1. Proč je pravda, že člověk, který nenávidí druhé, „zůstává ve smrti“? 1 Jan 3,14.15

Všichni chtějí být milováni. Ale pokud žijeme na tomto hříšném světě, nemůžeme vždy čekat, že nás lidé ocení: „Nedivte se, bratří, když vás svět nenávidí.“ (1 Jan 3, 13; viz také Mar 13,13; Jan 15,18.19)

2. Proč neláska mezi křesťany narušuje účinnost jejich svědectví? 1 Jan 2,9-11

„[K textu 1 Jan 1,5-10; 2,9-11] Může být ještě ostřejší a jasnější popis než ten, který nám poskytuje Jan? Tyto věci jsou napsány pro nás; můžeme je tedy vztáhnout na sbory Církve adventistů sedmého dne. Někteří si mohou říkat: 'Já nic nemám proti svému bratru; nejsem na tom tak zle.' Ale jak málo rozumí svým vlastním srdcím. Mohou si myslet, že postupují proti svému bratru z horlivosti pro Boha, když se jim zdá, že jeho názory se nějakým způsobem odchyľují od jejich; jejich pocity vyloučily na povrch způsobem, který nemá co dělat s láskou. Nedokážou se ztotožnit s bratrem. Chtěli by se svým bratrem přísně naložit. A přece může přinášet poselství od Boha pro lid, který toto světo právě teď potřebuje.“ (MR 16, 104)

3. Co je důkazem toho, že „jsme přešli ze smrti do života“? 1 Jan 3,14

Tak jako zabíjející nenávisť je důkazem toho, že člověk nepatří do Boží rodiny, přítomnost bratrské lásky je jistým znamením, že člověk k ní patří, že člověk prostřednictvím znovuzrození 'přešel ze smrti do života' (sr. Jan 5,24)... Láska je natolik svrchovaným projevem nového života, že pokud ji člověk nemá, je jasné, že nikdy do nového života nevstoupil; že 'přebývá ve smrti'.

K přemýšlení: Opravdu není nic důležitějšího než láska? Proč lásku vůči druhým můžeme považovat za dostatečný důkaz? Je to skutečně jediný nezbytný důkaz?

ČIN

1. Co je výsledkem lásky, která se podobá Kristově lásce? 1 Jan 3,16-18

Láska vedla Ježíše Krista na tento svět, aby sloužil kázáním a uzdravováním, zemřel, vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa a vykonával tam službu přimluvice a nakonec se podle svého slibu vrátil zpět na tuto zem. *Láska přináší činy!* Lidé, s kterými měl Jan těžkosti, byli lidé, kteří říkali: „Ano, jsem milující křesťan“, a přesto svým životem projevovali úplný opak. Vůbec neviděli, že důležité jsou činy. A takoví lidé jsou v církvi dodnes.

V jednom sboru skupina bratří a sester vypracovala seznam předpisů a pravidel, podle nichž má věřící člověk žít. Určitě nebyli pokrytci; skutečně dělali to, co kázali. Ale nikomu nevadilo, že jim chybí láska. Jejich náboženství bylo strohé a bez lásky, a kázali také Boha strohého a bez lásky. A nikdy se nezasměli.

2. Jak Ježíš Kristus popisuje laskavost, kterou bychom měli projevovat? Mar 5,42; Luk 12,23; Jan 13,35

Pán Ježíš od nás očekává sebeobětování. Největší radost prožijeme tehdy, když se obětujeme pro druhé a pro Boha. Pán Ježíš hovořil o chudé vdově a jejích dvou šartech: „Vpravdě vám pravím, že tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní. Neboť ti všichni dali dary ze svého nadbytku, ona však ze svého nedostatku: dala všechno, z čeho měla být živa.“ (Luk 21,3.4)

3. A pokud Kristus dal svůj život za nás, jakým právem bychom my měli odmítnout sebeobětavou lásku?

Řeč je laciná, říkají dnes mnozí dokonce o křesťanech. Jan napsal: „Dítky, nemilujeme pouhým slovem, ale opravdovým činem.“ (1 Jan 3,18)

„Kristovo náboženství je víc než jen mluvení. Kristova spravedlnost spočívá ve správných činech a dobrých skutcích konaných z čistých, nesobeckých pohnutek.“ (3T 522)

„Nestačí věřit učení o pravdě, vyznávat víru v Krista, věřit, že Ježíš není podvodník a že náboženství Bible není vymyšlená bajka.“ (SA 368)

K přemýšlení: Jakým činem jsem v poslední době projevils, že moje láska je víc než jen slova?

BOŽÍ ODPOVĚĚ NA PRÁZDNOTU

Verše 18 a 19 popisují v kostce křesťanovu zkušenost.

1. Jak nacházíš pokoj a jistotu? 1 Jan 3,19,20

Odpověď je jistá a určitá: Když budeme milovat „opravdovým činem. V tom poznáme, že jsme z pravdy, a tak před ním upokojíme své srdce, ať nás srdce obviňuje z čehokoliv; neboť Bůh je větší než naše srdce a zná všechno!“ (1 Jan 3,18-20)

Často máme sklon se odsuzovat. Ale Pán Ježíš – když měl před sebou ženu přistiženou při cizoložství – řekl: „Ani já tě neodsuzuji“ a k tomu dodal: „Jdi a už nehřeš!“ (Jan 8,11) Pokud by ses někdy trápil kvůli tomu, co jsi udělal, a dokonce bys váhal, zda to máš říct Bohu v modlitbě, uvědom si, že Bůh zná všechno a je větší než naše srdce. Není nic, co by Bůh nemohl odpustit – kromě toho, za co ho o odpuštění neprosíme. Boha nemůžeme zahanbit. Naše srdce mohou v jeho přítomnosti nalézt pokoj, když si uvědomíme, že v jeho moci můžeme projevovat lásku opravdovým činem.

2. Svědomí je užitečným nástrojem, který nám pomáhá poznat hřích. Ale co nemůže udělat? 1 Jan 3,19,20; Žid 9,14

„Ať nás srdce obviňuje z čehokoliv; neboť Bůh je větší než naše srdce a zná všechno!“ (1 Jan 3,20) Kdyby naše svědomí neustále křičelo: „Špatně! Jsi vinen! Jsi hříšník!“, mohlo by to na nás působit depresivně. Se svědomím je to podobně jako s nervy. Jakmile nervy vyšlou signál bolesti, mohl bys říct: „Díky, přijal jsem zprávu, můžete skončit.“ Ale bolest se nezastaví! Tak je tomu i se svědomím. Ty musíš nejen ocenit jeho varovné signály, ale musíš něco udělat. Obviňování svědomí může vést k duchovní malomyslnosti. Ale pamatuj na to, že Bůh je větší než tvé svědomí. On je ten, komu jsme zodpovědni, a on je odpouštějící, uzdravující Bůh, který nás mění v důvěryhodné přátele.

K přemýšlení: Když cítím před Bohem vinu, co bych měl dělat? Dej několik konkrétních návrhů!

DŮVĚRA ZALOŽENÁ NA LÁSCE

1. Na čem je založená naše důvěra?

Na Bohu: „Protože zachováváme jeho přikázání a činíme to, co se mu líbí.“ (1 Jan 3,22)

Na Ježíši Kristu: „A to je jeho přikázání: věřit jménu jeho Syna Ježíše Krista.“ (verš 23)

Na lásce: „Navzájem se milovat, jak nám přikázal.“ (verš 23)

Protože Bůh miluje nás a my milujeme jeho, můžeme mít naprostou důvěru, že budeme žít v souladu s jeho vůlí. Tak jako Jan říká později: „Máme v něho pevnou důvěru, že nás slyší, kdykoliv o něco požádáme ve shodě s jeho vůlí.“ (1 Jan 5,14)

Co podle těchto slov máme dělat? Můžeme si stěžovat, že nás lidé nemají rádi a že nás dostatečně neoceňují, ale jak my milujeme a oceňujeme ty, kteří jsou okolo nás? Církev by měla být víc než jen „společnost lidí, kteří se navzájem oceňují“, měla by představovat Kristovu lásku. To vyřeší mnohé z problémů, které nás rozdělují.

2. Proč nás naše srdce obviňuje? Job 9,20; Řím 7,23

Naše srdce nás obviňuje tehdy, když naše city převládnu nad rozumem. Pak jednáme na základě toho, jak se *cítíme*, místo abychom se spolehli na to, co *víme*... Naše srdce nás obviňuje tehdy, když necháme usednout k volantů naše city a rozum hodíme do koše. Když se to stane, musíme mít na paměti, že „Bůh je větší než naše srdce a zná všecko!“ (verš 20) Proto musíme žít podle toho, co Bůh říká, a ne jen podle našich pocitů.“

Pocity mohou být jak pomocí, tak překážkou v křesťanském životě. Když zrovna prožíváš období, kdy se cítíš „na vrcholu hory“, můžeš být naplněn nádherným pocitem chvály a radosti, můžeš pocítovat úžasný a inspirující pocit Boží přítomnosti, která tě nadnáší a podpírá. Ale když se nacházíš „dole v údolí“, pak tě negativní pocity mohou vést k duchovnímu znechucení a depresi. Tak jako David v žalmech si potřebujeme připomínat to, o čem *víme*, že je pravda, a důvěřovat Bohu, ať se *cítíme* jakkoli špatně.

K přemýšlení: Čemu důvěřuji? Pokud důvěřuji sobě, jak se cítím v každodenním životě? Nebo důvěřuji Božím zaslíbením?

K dalšímu studiu

Vezmi si konkordanci a podívej se na slovo *láska* v Novém zákoně. Všimni si, že láska je téměř pokaždé spojená ne se slovy, ale s nějakou činností. Vytvoř si seznam příkladů.

Křesťané mají odrážet Boží charakter: „Mnozí si myslí, že musí prosit o prominutí všechny na světě za to, že jsou křesťany. Jan to tak neviděl. Říká: 'Hleďte, jak velikou lásku nám Otec daroval: byli jsme nazváni dětmi Božími, a jsme jimi.'“ (1 Jan 3,1) Křesťan nesestupuje dolů na nižší úroveň; naopak, stále stoupá vzhůru. Náboženství Ježíše Krista nikdy člověka nesnižuje. Pročišťuje jeho chuť a posvěcuje jeho úsudek. Proč také ne, když je ve spojení s čistým a svatým Bohem a s mocí, kterou Bůh dává svým synům a dcerám. 'A proto vyjděte z jejich středu a oddělte se, praví Hospodin, ... a já vás přijmu a budete mými syny a dcerami, praví Hospodin zástupů.' (2 Kor 6,17.18) Zde je zaslíbení, že se staneme členy královské rodiny, že budeme dětmi nebeského krále.“ (MR 8, 406)

Diskusní otázky

1. Můžeme „milovat jeden druhého“, pokud opravdu nechceme?
2. Jaký má smysl mluvit o lásce, když není vidět skutečné výsledky? Jak může církev proměnit svá „slova lásky“ v činy?
3. Někdy se křesťané cítí prázdní a odsouzení. Můžeme znát pravdu, ale nemusíme se „cítit spasení“. Jaké je řešení?
4. Je-li „Bůh větší než naše srdce a zná všechno“ (1 Jan 3,20), proč se máme modlit?
5. Jak užitečné je svědomí? Nakolik může pomoci, a nakolik může být překážkou?

Shrnutí

Křesťanská láska musí být mnohem víc než jen slova; *musí* se projevit činy. Tuto lásku projevenou činy nemusí lidé vždy přijímat s pochopením, mohou dokonce křesťany nenávidět. Také vnitřní obviňování může člověka znechutit. Ale křesťanova důvěra se zakládá na Bohu, který je větší než naše srdce.

Západ slunce: 20.43

ZKOUMÁNÍ DUCHŮ

Sobota odpoledne

(Četba na tento týden: 1 Jan 4,1-6)

Verš k zapamatování

„Zkoumejte duchy, zda jsou z Boha.“ 1 Jan 4,1

Základní myšlenka

Každý věřící člověk musí s jistotou vědět, že to, čemu věří, je pravda. Bůh od každého z nás očekává, že budeme používat svůj rozum k tomu, abychom na základě Písma rozlišili pravdu a blud.

Satanův klam. Jan píše s velkými obavami o ty, kteří jsou v nebezpečí, že budou svedeni nesprávnými názory. Falešná učení ve všech dobách dějin škodila Boží pravdě a zkreslovala ji, přestože její učitelé tvrdili, že pravdu znají. Čím více se budeme přibližovat konci, tím bude tato dezinformační kampaň, řízená samotným arcilhářem, zuřivější. Nesmíme se tedy nechat falešnými naukami příliš znepokojit – zvláště ne těmi, které představují Boha ve špatném světle (viz 1 Tim 4,1.2).

Musíme položit důraz na oddělení pravdy od lži ve svém životě. Musíme také udělat všechno pro to, abychom nevědomky nepřijali satanův obraz Boha a jeho charakter. Pamatujme na to, že v poslední době nebude probíhat zápas pouze mezi náboženským a světským myšlením, ale také mezi věřícími a nevěřícími. Tato situace je jasně vyobrazena ve Zjevení 13, kde vidíme, že je to náboženskopolitická moc, která vnucuje lidem svůj model *náboženství*.

Jedině když budeme „zkoumat duchy“, získáme jistotu, co je pravdivé a správné, a v Boží síle budeme schopni obstát v závěrečném boji, ve kterém – *kdyby to bylo možné* – satan by svedl i vyvolené (Mat 24,24).

NEVĚŘ VŠEMU, CO SLYŠÍŠ

1. Proč si musíme dávat pozor na to, čemu věříme? 1 Jan 4,1

Jan říká, že jsou mnozí, kteří o sobě tvrdí, že jsou představitelé Boha, pravdy a správného učení, a přesto jsou to falešní učitelé. Přemýšlej o tom, jak se v životě rozhoduješ. Důvěřuješ prvnímu obchodníkovi, kterého potkáš? Věříš všemu, co ti kdo řekne? Nebo zkoumáš důkazy, prověřuješ fakta a zvažuješ, nakolik můžeš někomu důvěřovat?

Proč by to mělo být jiné právě v duchovní oblasti? Dobře víme, že satan se nás snaží podvést. Víme, že síly zla se v rámci velkého sporu zaměřují na ty, kdo hlásají pravdu. Víme, že na světě je mnoho falešných učitelů. Na čem tedy zakládáme svou víru? Na „nějakém tušení hluboko v nás“? Jaké autority nás tedy vedou v otázkách víry?

Ne! Bible je velice konkrétní, když nás vybízí, abychom *prověřovali* všechny zdroje informací. „Zkoumejte duchy, zda jsou z Boha.“ (1 Jan 4,1) „K zákonu a svědectví!“ (Iz 8,20) Pravda, kterou nám už dříve Bůh zjevil ve svém slovu, je autoritou pro naši víru. *Bůh si nikdy neprotiče!*

2. Co si Bůh přeje, abychom prověřovali? 1 Jan 4,1; 1 Tes 5,21

„Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova.“ (Řím 10,17) Pán Bůh nechce, abychom něčemu věřili, aniž bychom nejprve rozuměli tomu, co říká, a jaký to má význam:

„Bůh nás nežádá, abychom něčemu věřili, aniž by dal dostatek důvodů, na nichž můžeme svou víru založit. Jeho existence, jeho povaha a pravdivost jeho slova jsou doloženy svědectvími, jež se dovolávají našeho rozumu; takových svědectví je dostatek. Bůh však přesto ponechal možnost pochyb. Ti, kdo chtějí pochybovat, najdou k tomu příležitost; ale ti, kdo vskutku chtějí poznat pravdu, najdou dost důvodů, o něž mohou opřít svou víru.“ (CK 72)

Prověřuj poselství. Bůh nám říká, abychom zkoumali obsah toho, co slyšíme:

„Kdyby povstal ve tvém středu prorok nebo někdo, kdo hádá ze snů, a nabídl ti znamení nebo zázrak, kdyby se dostavilo to znamení nebo ten zázrak, o němž ti mluvil, když říkal: 'Pojďme za jinými bohy', které jsi neznal, 'a služme jim', neuposlechněš slov takového proroka nebo toho, kdo hádá ze snů.“ (5 Moj 13,2-4; /Kral.: 1-3/)

POZNEJ BOŽÍHO DUCHA (1 JAN 4,2)

1. Jsou zázraky nejlepším důkazem toho, že někdo mluví „z Boha“? Vysvětli svoji odpověď! 2 Moj 7,11.22

Lidé často tvrdí, že zázraky jsou důkazem přítomnosti Božího Ducha. Z Písma však víme, že i satan může ve svém zájmu konat zázraky. Jan poukazuje na to, co je skutečným zkušebním kamenem: Víra, že Ježíš Kristus je jak úplným Bohem, tak úplným člověkem.

Jan se zaměřoval především na boj s těmi falešnými učiteli, kteří popírali buď Kristovo plné božství nebo vtělení. Stejně můžeme hodnotit učitele i dnes. Mnozí přijmou prohlášení, že Ježíš byl dobrým člověkem nebo že byl zajímavým filozofem či učitelem. Ale jen málokterí přijmou, že byl a je Bohem, že „v něm je vtělena všechna plnost božství“ (Kol 2,9), že je Boží Syn, který na sebe vzal tělo. Jan ve svém evangeliu rozvíjí totéž téma: „A slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ (Jan 1,14)

Tajemství Kristovy přitažlivosti bylo jednoduché: žil Boží pravdu. Máme v něj věřit nejen pro jeho moc, postavení nebo zázraky, ale protože svým pozemským životem i svou obětí představoval nekonečně dokonalý Boží charakter.

2. Co Pán Ježíš řekl o znameních a zázracích? Jan 4,48

Pokud lidé věří jen pro zázraky, je jejich víra založena na nesprávném pochopení Ježíšovy postavy a jeho poslání. Vždyť Pán Ježíš odmítal všechny požadavky, aby předvedl nějaký zázrak (např. dokonce i Herodovi při výslechu, Luk 23,8) jako přesvědčivý důkaz pro ty, kteří pochybovali.

Proč je dnes v církvi tak málo zázraků? Bůh chce, abychom věřili na základě poznání jeho osoby a jeho pravdy, ne na základě efektních znamení nebo divů. Spoléhání se na zázračné skutky vytváří nesprávnou víru. Zázraky mohou svést z cesty a zmást lidi. Pán Ježíš nikdy nekonal zázraky pro zázraky, vždy měl pro ně velice závažný důvod. Nikdy neučinil zázrak proto, aby se tím ospravedlnil.

„Ať si nikdo nemyslí, že zvláštní projevy nebo zázračné činy mohou být důkazem pravosti jeho díla nebo názorů, které obhajuje. Pokud bychom takto učili lidi, přinese to zlé důsledky, nezdravé pocity... Bibli nikdy nelze nahradit zázračnými projevy.“ (2SM 48, viz také 48-53)

DUCH ANTIKRISTŮV

1. Jak můžeme poznat ducha antikrista? 1 Jan 4,3; 2,22; 2 Jan 7; Mat 24,5,24

„Proto vám zdůrazňuji, že žádný, kdo mluví z Ducha Božího, neřekne: 'Ježíš buď proklet', a že nikdo nemůže říci: 'Ježíš je Pán', leč v Duchu svatém.“ (1 Kor 12,3)

V každé myšlence nebo činu, který popírá Ježíše jako Boha, můžeme vidět ducha antikrista; stejně je tomu v opačném případě, když chceme v Kristu vidět jen Boha, a ne člověka. Tisíce různými způsoby vede satan lidi k tomu, aby zlehčili Ježíše. Můžeme vidět filmy, muzikály, hry, knihy a články, ve kterých je osobnost Ježíše představována způsobem velice vzdáleným Bohu. Jeho jméno lidé používají při klení. A tím nejúčinnějším způsobem je to, že mnoho lidí Kristovo poselství a poslání úplně ignoruje.

Jemnější způsob popírání plného Kristova božství můžeme pozorovat u těch, kteří se hlásí ke křesťanské víře. Někteří teologové označují Kristova zjevení po zmrtvýchvstání za výmysly nebo mýty. Sektářské skupiny mají často své vlastní mesiáše, kteří se staví na místo Krista jako Boha. Nemůžeme být natolik „ekumeničtí“, abychom řekli, že na tom nezáleží. Věřit, že Ježíš je Bůh – to je opravdu otázka života a smrti. Odpověď na otázku „Kdo je Ježíš?“, zůstává pro tebe zásadní, ať jsi kdokoli nebo ať věříš čemukoli.

2. Kdo nebo co je antikrist?

Výraz *antikrist* zahrnuje dva významy. Jednak označuje falešného krista, Kristova protivníka – toho, kdo může dokonce předstírat, že je Kristus. Víme, že na konci věků se Lucifer bude převlékat „za anděla světla“ (2 Kor 11,14; 2 Tes 2,8-11), aby tak přispěl ke svodům v době konce. Jak budeme schopni rozlišit, co je falešné a co pravé? Tak jako bankovní úředník zná pravou měnu tak dobře, že téměř vycítí, že se jedná o padělanou bankovku, tak mají křesťané znát Krista, aby – když přijde satan s pravdou, do které přimísil lež – byli schopni tento „téměř dokonalý podvod“ spolehlivě rozpoznat.

Druhým významem slova antikrist je označení toho, kdo se staví do opozice vůči Kristu jako jeho protivník. Tento popis platí také o satanovi, kterého Písmo označuje jako toho, kdo obviňuje. Antikrist poslední doby poukazuje na náboženskou jednotu, která se staví na satanovu stranu v opozici vůči Kristu (viz Zj 13,11-17; 16,13.14; 17,1-6).

VÍTĚZSTVÍ NAD SVĚTEM

1. Co k tomu říkají uvedené texty?

- a. „Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.“ (Jan 16,33)
- b. „Kdo jiný přemáhá svět, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží?“ (1 Jan 5,5)
- c. „Kdo se narodil z Boha, přemáhá svět.“ (1 Jan 5,4)
- d. Kristova zaslíbení jsou pro vítěze (Zj 2,7.11.17.26; 3,5.12.21).
- e. „Kdo zvítězí, dostane toto vše; já mu budu Bohem a on mi bude synem.“ (Zj 21,7)

2. Na základě čeho se můžeme stát vítězi?

Nemůžeme zvítězit ve své vlastní síle. „Je to Kristus mezi vámi, v něm máte naději na Boží slávu“ (Kol 1,27) – je zdrojem našeho duchovního vítězství. Ochranu před svodem najdeme ve ztotožnění se s ním a s jeho pravdou. „Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem.“ (Řím 12,21) Boj nevedeme především s nadpřirozenými silami, ale bojujeme o morální, etickou a duchovní *pravdu*. Boží úžasná síla charakteru vítězí – navzdory lžím satana. Kdyby Bůh chtěl zvítězit pomocí své moci a síly, mohl to udělat hned na počátku. Proto Bůh říká: „Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodin zástupů.“ (Zach 4,6) Vítězství v našem životě závisí na tom, nakolik se necháme vést Duchem.

3. Které jevy v dnešním světě svědčí o působení falešných duchů? Zj 16,13.14

„Moderní spiritismus... je pouze v nové podobě obnovené čarodějnictví a uctívání ďábla, jež Bůh zatratil a zakázal... O takových učitelích praví miláček Jan: 'Kdo je lhář, ne-li ten, kdo popírá, že Ježíš je Kristus? To je ten antikrist, který popírá Otce i Syna. Kdo popírá Syna, nemá ani Otce. Kdo vyznává Syna, má i Otce.'(1 Jan 2, 22.23) Tím, že popírá Krista, popírá spiritismus Otce i Syna, a to Bible označuje za projev antikrista.“ (PP 515)

BŮH STŘEDEM

1. Jaké nebezpečí vidíš v tom, když na sebe vytáhneme text 1 Jan 4,6?

Při povrchním chápání tohoto verše – když ho totiž někdo vytrhne ze souvislosti – by mohlo dojít k jeho nesprávnému pochopení: Jsi-li z Boha, budeš nás poslouchat, pokud nejsi z Boha, nebudeš nás poslouchat! Takové nesprávné zobecnění vedlo některé k tomu, že na základě tohoto verše vyžadovali od druhých naprostou poslušnost. To zde Jan však *nechtěl* říct. Jan se neustále odvolává na *inspirovaný důkaz* pravosti svého postavení. Neříká, že lidé by měli dělat to, co říká, aniž by posuzovali správnost jeho poselství tím, co už v minulosti Bůh ve svém slovu zjevil.

Toto postavení je *výsledkem* důvěry v Boha a důkazem o jeho důvěryhodnosti, důslednosti, jeho hlubokém zájmu, jeho milující péči. Proto ti, kdo se nyní rozhodli *odmítnout* Jana a jeho poselství, dokazují, že nejsou skutečně z Boha, protože Jan je jenom pokračovatelem těch, kdo zjevovali pravdu o Bohu. Pokud jsme věrni Bohu a jeho zjevenému slovu, můžeme i my zastávat stejné postavení.

2. Co je pravým zkušebním kamenem pravdy? Jan 1,14; 14,6; 18,37

To, že Kristus je *zdrojem* pravdy a práva znamená, že všechno musíme hodnotit těmito aspekty jeho charakteru. Boha *definujeme* jako pravdu, a proto je zřejmé, že ti, kdo zavrhují Boha, jednájí pod vlivem „ducha klamu“ (1 Jan 4,6). Bůh zjevil zákony pravdy a práva, takže můžeme posoudit, zda On sám jedná podle těchto zákonů. Když víme, že tak jedná, a souhlasíme s ním a uznáváme, že jeho zákony jsou správné, můžeme věřit, že rozpoznáme Ducha pravdy, protože známe Boha.

3. Proč bychom neměli být příliš překvapeni, když lidé odmítnou naše poselství? 1 Jan 4,6; Jer 6,10; 2 Tim 4,4

Duchovní věci poznáváme duchovně a těm, kdo neuznávají nebo nepřijímají duchovní přirozenost, se duchovní hovor bude zdát nesmyslný. Naším cílem musí být, abychom představovali Krista takovým způsobem, abychom zaujali pozornost i těch lidí, kteří nemají zájem o duchovní věci.

K přemýšlení: Jestliže *nejsme* z Boha, proč by nám měl někdo naslouchat?

K dalšímu studiu

Přečti si následující odstavce, které uvádějí příklady, jak satan působí. **Co pro nás takový plán znamená?**

Satanův plán útoku:

- Podporuje sebeklam, že jsme po předcích získali dobrotu, takže každá lidská bytost je v podstatě dobrá. Jakákoli snaha získat spasení je tedy bezpředmětná. Také zlo může být považováno za poměrně nedůležitou záležitost.
- Povzbuzuje filozofii zaměřenou na sebe – potřebu pozitivního hodnocení osobnosti a sebevyvyšování. Cokoliv, co vyzdvihuje sebe, ztěžuje prosazení Boží pravdy.
- Prosazuje názor, že náboženství spočívá hlavně v tom, abych si „Boha naklonil na svoji stranu“. Tak se Bůh stává někým, koho pouze využívám pro své sobecké cíle.
- Boží nesobecké evangelium proměňuje v opak; činí z něj způsob, jak dosahovat osobního blahobytu.
- Využívá lidskou touhu po uzdravení a činí z toho náhradu za evangelium. Nechává kázat, že nemoc je pouze myšlenkový přístup, který je třeba změnit; nebo že nemoc je Božím trestem.
- Povzbuzuje k náboženské poslušnosti – pokud je to on (satan), kdo určuje toto náboženství.
- Způsobuje, že lidé vyhledávají znamení a divy. Nehledají tedy pravdu, ale jdou za efektem. Činí z člověka divotvůrce.

Diskusní otázky

1. Proč Bůh chce, abychom se dívali na důkazy? Nestačí „jen věřit“?
2. Co je špatného na tom, když při hledání důkazů spoléháme na znamení a divy?
3. Jak působí „duch antikrista“ v dnešním světě?
4. Jak „zvíťzíme nad světem“?

Shrnutí

Církev musí „zkoumat duchy“. Setkáváme se s tolika rozdílnými náboženskými naukami, že důkazy jejich pravosti si musíme důkladně ověřit. To, že se stane něco zázračného, nemůže být základem pro víru. Naší úlohou je stát se vítězi v důvěře v Boha a v pevném spolehnutí se na pravdu zjevenou v Ježíši.

Západ slunce: 20.52

PROJEVY BOŽÍ LÁSKY

Sobota odpoledne

(Četba na tento týden: 1 Jan 4,7-21)

Verš k zapamatování

„Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm.“ 1 Jan 4,16

Základní myšlenka

Výroku „Bůh je láska“ se může někdo dovolávat proto, aby zdůvodnil svůj názor, že Pán Bůh to nemyslí s hříchem tak vážně, anebo že Bůh každého spasí. Pravda je však, že – *protože Bůh je láska* – Pán Ježíš přišel a zemřel místo nás. Pravá láska je silná a něco stojí.

Pravda o smíření. V těchto významných verších (1 Jan 4,7-21) vidíme spojení mezi láskou a spasením. Skutečnost, že „Bůh je láska“ má *bezprostřední* vztah ke kříži – nekonečnému důkazu Božího sebeobětování – jeho spásné lásky. Boží láska není jen neurčitým pocitem, ani to nejsou jen pouhá slova. Je *aktivní a působivá*, zasahující přímo do srdce naší hříšné sobeckosti.

Božím přáním je obnovit to, co se hříchem ztratilo. Došlo k narušení vztahu člověka vůči Bohu. Je třeba obnovit naši dětskou důvěru vůči zachraňujícímu, uzdravujícímu a důvěryhodnému nebeskému Otci. Kristus svým nekonečným utrpením na kříži za všechn lidský hřích umožnil každému věřícímu člověku, aby se mohl stát jedno s ním. V tom spočívá ono smíření, po kterém touží, smíření člověka s Bohem. Bůh projevil svou pravou podstatu na kříži, když vzal na sebe všechn hřích, a tak navždy umlčel obvinění, která by někdo chtěl proti němu vznést (že totiž chce, aby mu všichni sloužili, že nemá o své stvoření zájem, že je chytivý, má vysoké požadavky, a že je krutý). Opravdu „ve smíření se zjevuje Boží charakter“ (GC 501).

ZDROJ LÁSKY

To, že Bůh je láska, se stalo zprofanovaným výrazem. Naše představy o lásce jsou totiž ovlivněny způsobem, jak se o lásce vyjadřuje společnost, ve které žijeme. A ta je velice vzdálená lásce, která charakterizuje Boha. Jan neříká, že láska je něco, co Bůh *vlastní*, nýbrž že láska je podstatou *jeho skutečné přirozenosti*.

1. Co si myslíš, že znamená výraz „láska je z Boha“? 1 Jan 4,7

Platí opravdu doslova, že veškerá láska pochází z Boha? Pokud to chápeme tak, že Bůh je stvořitelem schopnosti milovat, pak snad ano. Ale často to, co nazýváme láskou, je tak vzdálené té sebedarující Boží lásce (*agapé*). Obraz lidské lásky se často vůbec nepodobá Boží lásce. Musíme si dát pozor, abychom nechtěli Boží lásku přizpůsobovat k našemu obrazu, a tedy neříkali: „Já miluji takto, a proto Boží láska musí vypadat také tak.“

Možná právě proto Jan na základě Boží inspirace tak rychle spojuje Boží lásku s příchodem Pána Ježíše v dalších verších. Satan představu o lásce zkreslil takovým způsobem, že pro mnohé se láska stala obrazem sobectví nebo okázalým příkladem lidské smyslnosti. Boží láska je však taková, jak ji popisuje 1 Kor 13 – nehledá sebeuspokojení, ale dobro pro druhé (povšimni si zvláště veršů 4-7).

2. Když je Bůh všemocný a je láska, proč nemůže přimět všechny lidi, aby ho milovali? Př 1,29; Iz 65,12

Jeden student rozmlouval o Boží lásce s profesorem. Profesor zastával názor, že když je Bůh všemocný i milující zároveň, jeho láska získá všechny lidi, ať to bude trvat jakkoli dlouho. Tento profesor měl představu, že Pán Bůh má připravenou nejen druhou možnost, ale i třetí, čtvrtou a pátou příležitost pro hříšné lidstvo. A nakonec budou všichni lidé přesvědčeni silou Boží lásky a budou tedy spaseni. – Tento názor představuje určitý druh tzv. univerzalizmu.

Student chápal tu otázku tak, že Boží láska je větší než ta, o které mluvil profesor, protože umožňuje odmítnutí. Láska je opakem násilí, a kdyby Pán Bůh násilím všechny nutil, aby ho milovali, zneužil by tím svoji moc. Přidej k tomu nemožnost popření volby a dostaneš Boha, který se vnucuje svým stvořeným bytostem. To už nás rovnou mohl stvořit jako své služebníky bez možnosti volby.

K zamyšlení: Jaká se ti zdá láska, kterou Bůh projevuje? Jakými slovy bys ji popsal?

DŮKAZ LÁSKY

1. Jaký máme důkaz Boží lásky? 1 Jan 4,9

Bůh přišel na tento svět, aby nás zachránil. Pán Ježíš přišel, abychom skrze něho měli život“ (1 Jan 4,9; viz také Jan 10,10).

Představ si, že tvůj syn se ztratil ve městě. Z nějakého důvodu se nevrátil domů. Stokrát můžeš říkat: „Mám ho rád“, ale dokud nevyjdeš ven do tmavých ulic města a nezačneš ho zoufale hledat, tvá slova jsou prázdná a beze smyslu.

Bůh dokazuje svoji lásku činy. „Bůh zjevil svůj charakter v dobrotě, milosti, soucitu a lásce, kterou projevil tím, že spasil rasu hříšných vzbouřenců.“ (RH, 10. 3. 1891)

2. Miluje nás Bůh proto, že my milujeme jeho? 1 Jan 4,10

Ne. Láska začíná u Boha. „V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.“ (1 Jan 4,10)

„Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.“ (Iz 53,5) Pohlédte na Krista na poušti, v zahradě getsemanské, na kříži! Neposkvrněný Syn Boží vzal na sebe tíhu hříchu. Ten, jenž byl jedno s Bohem, cítil v duši strašné odloučení, které hřích způsobuje mezi Bohem a člověkem. Toto vědomí se projevilo v jeho úzkostném zvolání: 'Můj Bože, můj Bože, proč jsi mě opustil?' (Mat 27,46) Byla to tíha hříchu a vědomí jeho strašného rozmachu, jež odděluje člověka od Boha, která zlomila srdce syna Božího.“ (CK 10)

Bůh nás nezachrání, pokud jeho záchranu nepřijmeme (Řím 5,17). Ale nikdy neříkejme, že se můžeme zachránit sami.

3. Jak nás Bůh ve své lásce táhne k sobě? Jan 12,32; Zj 22,17

„Kristus přišel, aby ukázal Boží lásku světu, aby přitahoval srdce všech lidí k sobě. Řekl: 'A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.' (Jan 12,32) Prvním krokem k záchraně je odpovědět na přitahující lásku Ježíše Krista.“ (ISM 323)

VÝSLEDKY LÁSKY

1. Jestliže nás Bůh miluje, co bychom měli dělat my? Uveď některé biblické verše, které na tuto otázku odpovídají! 1 Jan 4,11.12

I když neprožíváme Boží lásku skutečným tělesným způsobem (protože nikdo Boha neviděl), přesto můžeme prožívat jednotu s Bohem, která je v určitém slova smyslu reálnější než lidská láska. Někteří lidé by si přáli, kdyby mohli vidět Boha, aby prožívali jeho lásku hmatatelněji. Ale v božské Trojici (všimni si, že v těchto verších je zmíněn Otec, Syn i Duch svatý) jde o vyšší formu lásky, duchovní lásky, která „v nás dosáhla svého cíle“ (1 Jan 4,12).

2. Jak nás Bůh uschopňuje, abychom i my stále milovali? 1 Jan 4,13-16

Přítomnost Ducha svatého v našich srdcích je přítomností Krista i Otce (Jan 14,18. 23). Když jeho přítomnost v nás přebývá, jeho láska proniká naším životem. Když Duch svatý v nás přestane vládnout, přestáváme milovat. Naše společenství s Bohem působené přítomností jeho Ducha v našich srdcích posiluje naši víru, že Ježíš je naším Spasitelem a uschopňuje nás projevovat pravou lásku k ostatním lidem.

„Chceme-li přijmout a šířit Boží odpouštějící lásku, je nutné, abychom ji poznali a uvěřili v ni (1 Jan 4,16). Satan používá každý klam, kterého je schopen, aby nám znemožnil poznat tuto lásku. Přivádí nás k myšlence, že naše chyby a přestupky jsou v očích Božích velmi závažné, a Pán nebude moci vyslechnout naše modlitby, nepožehná nám a nespasí nás. Nevidíme v sobě nic než bezmocnost, nemáme u Boha žádné zásluhy. Navíc nám satan namlouvá, že nám nic nepomůže, že nemůžeme napravit své nedostatky. Když se snažíme přijít k Bohu, nepřítel nám našeptává: Nemá cenu, aby ses modlil. Vždyť ses dopustil tolika zlých věcí. Nezhřešil jsi proti Bohu a nejednal jsi proti vlastnímu svědomí? My však smíme nepříteli odpovědět, že 'krev Ježíše Krista, Syna Božího, nás očišťuje od každého hříchu' (Jan 1,7). Když cítíme svou hříšnost a nejsme schopni se modlit, tehdy modlitbu nejvíce potřebujeme. Musíme se modlit a věřit, i když jsme zahanbeni a hluboce pokořeni.“ (MB 85.86)

K přemýšlení: Mohu věřit, že Bůh je láska, ale k jakým změnám dojde v mé víře, když opravdu uvěřím, že Bůh miluje *mě*?

DOKONALÁ LÁSKA

1. Jak náš pohled na Boží lásku ovlivňuje naše chápání dne soudu a trestu? 1 Jan 4,17 (srov. Dan 7,22)

Jan nám říká, že s jistotou můžeme vyhlížet ke dni soudu, ne pro naše zásluhy, ale protože „jaký je on [Kristus], takoví jsme i my v tomto světě“ (1 Jan 4,17). Jan také objasňuje, že „dokonalá láska strach zahání... a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce“ (1 Jan 4,18). Pokud se strašíme „pekelnými hrůzami“, nebo nám nahání strach představy o konci světa nebo poslední soud a zničení světa, dokazujeme tím, že nespoleháme na Boží lásku.

2. Co je opakem jedu strachu? 1 Jan 4,18

Nemusíme být **otroky strachu**. Bůh nám říká: *‘Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání.’*

To je verš pro všechny, kdo se bojí. V těchto slovech je obsažena odpověď na všechny strachy na světě. Protože to jsou slova toho, kdo **je** láska: Boha. A v tomto vztahu lásky není místo pro strach. Strach je provázen nejistotou, nedostatkem důvěry a hroznými pochybnostmi. Ale ve vztahu k Bohu, který je založen na lásce, je naprostá důvěřivá jistota – protože známe a obdivujeme pravou Boží povahu a jeho vztah k nám.

Dokonalá láska zahání strach. Tato dokonalost lásky pochází od Boha. Není to ani tolik naše láska vůči Bohu, která odstraňuje strach, ale je to jeho láska k nám. Jak říká následující verš: *‘My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás.’*

Tato láska není sladkou sentimentální představou, ani lidskou podobou lásky. Boží láska, která odstraňuje náš strach, nesla hrozný kříž. Na tomto hrozném nástroji se projevíla Boží neuvěřitelná láska... Před tím, co Bůh **je** a co **činí**, mizí všechny důvody pro strach.

Naším heslem by mělo být: *‘Dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce.’*

K přemýšlení: Jaká opatření můžeme použít na vyléčení strachu, který je důsledkem očekávání trestu?

ZPŮSOB, JAK MILUJEME

„Lásku lze vzbudit jen láskou,“ píše E. G. Whiteová (TV 11). Tedy: „My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás.“ (1 Jan 4, 19) Nesmíme si myslet, že my sami vytváříme lásku, že Bůh se k nám prostě laskavě chová proto, že my ho milujeme. *Je to naopak!* „V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.“ (1 Jan 4, 10)

1. Jak v nás Bůh vzbuzuje lásku?

Bůh svou velikou láskou projevenou ve stvoření a vykoupení vzbuzuje lásku v našich srdcích. Ale především dokazuje svoji lásku svým *osobním* zájmem o každého z nás. Podívej se zpět na svůj život a zamysli se, jak se projevovala Boží láska i přes tvoji vzpouru a navzdory všem životním tragédiím. Jedině když si uvědomíme, jak velká je Boží láska, může nás Bůh přitáhnout k sobě zpět. Potřebujeme se vrátit zpět k nebeskému Otci jako marnotratný syn, který si uvědomil svoji situaci, nesmyslnost života mezi vepři. A když se budeme pomalu vracet, On nám vyjde vstříc a bude nás vítat ne jako najatého dělníka, ale znovu jako dítě, přijme nás zpět s plnou otcovskou láskou a důvěrou.

2. Na jaký rozpor poukazuje Jan v tom, co říkáme a co děláme? 1 Jan 4,20.21

Ještě jednou Jan zdůrazňuje potřebu činů, kterými potvrzujeme svá slova. Nemůžeme mít plná ústa zbožných řečí o tom, jak milujeme Pána Boha, a přitom nenávidět svého bratra. „A kdo je můj bližní?“ ptal se zákoník (Luk 10,29). Ježíš mu odpověděl, že každý je naším bližním.

Kdybys nenáviděl svého vlastního bratra, jaký vztah bys asi měl vůči neviditelnému Bohu? Protože Bůh je neviditelný, lidé pochybují o jeho charakteru. Pokud však opravdu věříme, že Bůh je a je láska, *musíme* milovat jeden druhého. To je Boží *přikázání* (1 Jan 4,21). Znovu si povšimni těch slov! Bratrská láska je životně důležitou součástí našeho charakteru, kterou Bůh od nás očekává. Proč? Protože tím dáváme najevo, že se staráme víc o druhé než o sebe.

K přemýšlení: Jak mohu dosáhnout jistoty, že má slova jsou v souladu s mými činy? Přemýšlej o konkrétních životních situacích, které jsi prožil.

K dalšímu studiu

Srovnej Řím 5,6-11 s Janovými myšlenkami o Boží lásce.

Ellen Whiteová píše o Boží lásce: „V Ježíši Kristu se projevila Boží odpouštějící a zachraňující láska. Satan představoval Boží charakter zkresleným způsobem, a proto bylo nutné, aby před nepadými světy, anděly i lidmi byl Pán Bůh představen v pravém světle... Na Kristu pozorujeme charakter Otce a vidíme soucitnou lásku, kterou Bůh chová vůči padlému člověku. Tato láska se projevila obětí jeho jednorozeného Syna, který svou smrtí zaplatil za přestoupení zákona. Boží láska vzbuzuje v srdci hříšníka lítost a upřímnou touhu po smíření s Bohem.“ (RH, 9. 3. 1897)

„Jaká to musí být láska, která se obrací k padlému člověku! 'Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.'“ Učedníci tuto lásku dobře pochopili, když viděli svého Spasitele, jak snáší pohanu, výčitky, pochybnosti i zradu, když viděli jeho smrtelný zápas v Getsemanské zahradě a jeho smrt na kříži. Toto je láska, jejíž hloubku nelze žádným způsobem změřit. Když se se soucitem dívali na Kristovo utrpení a pochopili tuto lásku, uvědomili si, že v určitém smyslu utrpení Syna je utrpením Otce.“ (YI, 16. 12. 1897)

Diskusní otázky

- 1. Jaké příklady bys mohl použít, abys znázornil, že Bůh je láska?**
- 2. Proč je důležité pochopit, že Ježíš zaplatil trest za všechnu lidskou vinu?**
- 3. Jak bys dokázal Boží lásku nevěřícímu člověku?**
- 4. Proč není možné, abys měl z někoho strach a současně ho měl rád?**
- 5. V čem přesně je problém, když někdo říká: „Miluji Boha“, a přitom nemá rád bratra?**

Shrnutí

Bůh je láska – nejen tím, co o sobě říká, ale tím, co dělá. Svou smrtí za nás a svojí péčí o nás osobně v nás vzbuzuje lásku. Proto nás může zachránit od našich hříchů. Díky Boží dokonalé lásce se nemusíme ničeho bát, a už vůbec ne Boha. Jeho milost nás uschopňuje k tomu, abychom byli jako On, a proto můžeme s jistotou vzhlížet k závěrečnému soudu.

Západ slunce: 21.01

VÍTĚZSTVÍ

Sobota odpoledne

(Četba na tento týden: 1 Jan 5,1-12)

Verš k zapamatování

„Neboť kdo se narodil z Boha, přemáhá svět. A to vítězství, které přemohlo svět, je naše víra.“ 1 Jan 5,4

Základní myšlenka

Ti, kdo vírou přijímají Kristovu oběť a udržují si vůči němu vztah znovuzrozených křesťanů, získávají jak sílu k překonávání hříchu, tak dar věčného života.

Vítězný závod. Říká se, že celý svět má rád vítěze. A když se rozhlédneme kolem sebe, musíme tomu dát za pravdu, protože na celém světě lidé oslavují vítěze. Ti, kdo vyhrají zlatou medaili, vítězové v loterii, vítězové Grand Prix, vlastně vítězové ve všech oblastech života jsou oslavováni, vychvalováni a ve většině případů navíc bohatí a slavní.

Bible také hovoří o vítězství. Ale v křesťanském závodě nebojujeme jeden proti druhému. Nejde o to – tak jako třeba v maratónu – být první, ale doběhnout až do cíle. Dokončit běh – to je náš nejdůležitější úkol. Apoštol Pavel řekl: „Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval. Nyní je pro mne připraven vavříin spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce.“ (2 Tim 4,7.8)

Naším cílem je zvítězit, být si jisti tím, že dosáhneme „vítězství, které přemohlo svět“, a to je naše víra (1 Jan 5,4). Proto se musíme zaměřit pouze na Krista, toho ukřižovaného. Měli bychom říci: „Ale já nepřikládám svému životu žádnou jinou cenu, než abych dokončil svůj běh a splnil úkol, který jsem dostal od Pána Ježíše: hlásat evangelium o Boží milosti.“ (Sk 20,24)

ZROZEN Z BOHA

1. Jaký obraz používá Bible k znázornění radostného vztahu mezi znovuzrozeným křesťanem a Bohem? Jan 3,1-21

Myšlenka *znovuzrození* je ústřední myšlenkou v Ježíšově poselství. Nejde jen o to, aby se člověk změnil, opravil nebo prostě nějak vylepšil. Obrácení, které Pán Ježíš popisuje, je tak radikálně jiné, tak naprosto proměňující, že tuto zkušenost může znázornit jedině obraz nového narození. Ten termín někteří křesťané používali tak přehnaně, že ztratil mnoho ze svého původního významu. Ale my bychom měli reagovat podobně jako Nikodém, který odpověděl s údivem: Jak by člověk mohl vstoupit do těla své matky a podruhé se narodit?

Narození je skutečně jednou z největších událostí v životě člověka – jak matky a otce, tak dítěte a rovněž i těch, kteří jsou kolem. Možnost být přítomen při narození dětí je pro otce inspirující zkušeností. Rodí se nový život!

Takoví bychom měli být, když se narodíme z Boha. Tím, že jsme přijali Ježíše jako svého Spasitele a Pána, patříme teď Bohu Otcí jako jeho milující děti.

Toto nové narození má okamžitě své důsledky: milovat Boha znamená milovat také dítě. Jan říká, že členové rodiny drží pospolu a totéž aplikuje do duchovní rodiny. Nemůžeme milovat Boha, aniž bychom milovali jeho děti. Jak často na to křesťané zapomínají, když se ve sboru nechají strhnout do malicherných hádek o tom, kdo má hrát na varhany nebo kdo kde může třeba parkovat se svým autem. Je to tragédie, jak rychle dokážeme zapomenout na lásku jednoho vůči druhému.

2. Kdy a jak jsme zrozeni z Boha? 1 Jan 5,1; Jan 3,5-8

Smysl původního textu spočívá v tom, že – protože věříme v současnosti – byli jsme narozeni z Boha. Pán Ježíš nám ukázal, že v okamžiku, kdy se člověk stává Božím dítětem, získává věčný život – zde a nyní. Ne, že by to byla zkušenost, kterou snad někdy možná zažijeme. Tak jako člověk se narodí jako součást určité rodiny, tak bychom měli po svém duchovním narození žít jako součást Boží rodiny. „Každý, kdo věří, že Ježíš je Kristus, je zrozen z Boha; a kdo má rád otce, má rád i jeho dítě.“ (1 Jan 5,1) Jedině pokud se ztotožňujeme s rodinou, s jejími zážitky a cíli, můžeme být považováni za součást rodiny.

K přemýšlení: Co podnikneme ve svém sboru, pokud spolu pěkně nejdáme navzájem?

BOŽÍ PŘIKÁZÁNÍ

1. Podle čeho se pozná, že milujeme Boží děti? 1 Jan 5,2

Podle toho, zda milujeme Boha a jsme ho poslušni! Může to vypadat jako divná odpověď. A přesto je pravda, že jedno zahrnuje druhé. Důkazem správného křesťanství není to, co říkáme, ale to, co děláme. Je snadné věřit, že miluješ Boha, když zrovna nemáš možnost své tvrzení popřít. Proto Jan objasnil, že naši lásku vůči Bohu musíme ukázat na lásce vůči jeho dětem. Ale platí to i naopak: To, že miluji Boží děti, poznám podle toho, že miluji Boha a jsem ho poslušný.

Můžeme mít silácké řeči o své lásce vůči lidem, ale pokud nebudeme opravdově milovat Boha, to znamená také žít podle jeho zákona, pak taková prohlášení nebudou mít žádnou cenu.

2. Proč platí, že Boží přikázání nejsou těžká? 1 Jan 5,3.4

Tato odpověď nás nepřekvapí, když si uvědomíme, že ji dává ten, koho evangelia nazývají „učedník, kterého Ježíš miloval“. Ježíšova přikázání nemohou připadat jako přítěž tomu, kdo vůči němu prožívá vztah lásky. Pán Ježíš nás ujišťuje, že jeho „jho netlačí a břemeno netíží“ (Mat 11,30).

Poslušnost Božích přikázání – nejde o to, zda děláme to, co nám nařizuje, nebo ne, ale je spíš přirozeným důsledkem lásky. Pokud by tomu tak nebylo, museli bychom mlčky trpět a zachovávali bychom zákon v duchu skryté vzpoury.

„Nedobrovolným vykonáváním Boží vůle se vypěstuje vzpurná povaha. Služba se bude zdát jako velká dřina. Člověk ji pak nekoná s radostí a s láskou vůči Bohu. Je to spíše mechanické konání. Takový člověk snadno upadne do neposlušnosti. Doutná v něm totiž vzpoura a kdykoli se snadno provalí na povrch v podobě hořkého nářku a stížností. Taková služba nepřináší duši pokoj a klid.“ (ST, 22. 7. 1897)

K přemýšlení: Jaký mám vztah k Božím přikázáním? Chápu je jako překážku v tom, co bych rád dělal? Nebo souhlasím s Bohem, že mi ukazují na tu nejlepší životní cestu?

VÍTĚZSTVÍ SKRZE VÍRU

1. Co Jan uvádí jako prostředek k vítězství nad světem? 1 Jan 5,4.5

„Naše víra.“ Nebezpečí je v tom, abychom si nemysleli, že dosáhneme vítězství něčím, co pochází z nás. Proto se potřebujeme podrobněji zaměřit na to, co to „víra“ vlastně je.

2. Vysvětlí, co – podle tvého názoru – víra znamená. Žid 11,1.6

Víra není nějaký předmět nebo látka. Víru nemůžeš vážít ani měřit. Slovo víra vyjadřuje *vztah*: Máš víru v někoho (nebo něco). Nemůžeš jen jednoduše „mít víru“. Vždycky to musí být víra v... (viz 1 Jan 3,23; 5,5; Řím 10,17).

Víra není ani něco mystického. Jednoduše řečeno, biblická víra znamená důvěřovat Bohu. Jde o spolehnutí se na Boží důvěryhodnost a schopnost zachránit člověka.

Tedy výrok „to vítězství, které přemohlo svět, je naše víra“ by se dal také vyjádřit takto: „naše důvěra v Boha přemáhá svět“. Tento výrok tedy znovu vrací důraz tam, kde má být, totiž ne k nám, ale k moci a milosti Boží.

3. Někdy slyšíme něco o „slepé víře“. Proč taková víra není to, co Bůh od nás očekává? Jan 20,31; 2 Petr 1,16-19

„Je mnoho těch, kteří nedokáží rozlišit ukvapené domněnky od rozumné důvěry víry... Bůh dal člověku vzácná zaslíbení týkající se podmínek víry a poslušnosti; to by ho však nemělo podporovat v ukvapených činech.“ (EGW, RH, 1. 4. 1875)

„Bůh dává dostatečný důkaz každé duši. Neslibuje, že odstraní každou pochybnost, ale dává důvod pro víru.“ (EGW, RH, 24. 1. 1899)

„Všichni, kterým Bůh požehnal v rozumových schopnostech, by se měli stát rozumnými křesťany. Nikdo po nich nechce, aby věřili bez důkazů; proto má Pán Ježíš radost ze všech, kteří studují Písmo. Ať přemýšlivý student i ten, kdo se chce vlastním studiem dobrat pravdy, uplatňuje své rozumové schopnosti k hledání pravdy, která je v Ježíši Kristu... Pán od každého křesťana pozitivně vyžaduje inteligentní znalost Písma.“ (EGW, RH, 8. 3. 1887)

VODA A KREV

1. Co znamená zmínka o „vodě a krvi“? 1 Jan 5,6-8 (srovnej Jan 3,5; Řím 5,8,9; 6,3,4)

Máme na paměti jak „vodu a krev“ při Kristově smrti – jak to zaznamenal Jan, tak i významný smysl těchto symbolů v souvislosti, ve které nyní Jan píše. Velice mu šlo o to, aby vyvrátil názor, že Ježíš byl do svého křtu pouze lidskou bytostí a že při křtu na něj Kristus sestoupil a přebýval v něm až do doby krátce před jeho smrtí. Toto byla v Janově době oblíbená teorie mezi těmi, kdo věřili, že tělesné věci jsou hříšné, a jak by se přece mohl Bůh stát součástí hříšného světa. Anebo ještě přesněji: Jak by se Bůh mohl stát lidskou bytostí? Proto Jan tak jasně a doslova píše, že „To je ten, který přišel skrze vodu a krev: Ježíš Kristus. Ne pouze skrze vodu křtu...“ (1 Jan 5,6)

2. Co si máme představit pod výrazem „Kristova krev“? 1 Jan 1,7 (srovnej Mat 26,28; Sk 20,28; Žid 9,14; 1 Petr 1,18,19)

Použití tohoto výrazu pro stručné vyjádření všeho, co souvisí se smrtí a vzkříšením Pána Ježíše, je zcela jistě naprosto biblické. Musíme si však dát pozor, abychom tento termín špatně nepochopili a nedívali se na tento symbol jako na něco, co máme brát doslova. Když zpíváme „V krvi je moc“, nemyslíme tím ovšem doslovně, že moc je v krvi. Moc vychází ze skutečnosti, že – když Kristus vytrpěl nekonečný trest za naše hříchy – je nyní schopen očistit nás od veškerého hříchu. Dar vykopení v Ježíši Kristu je vždy spojen také s darem svatosti. Krev znázorňuje způsob, jakým se Bůh rozhodl nás zachránit – Kristovou smrtí a očišťující mocí.

Z běžného života víme, že krev neočišťuje, spíše naopak. Ale v symbolice starozákonního obětního systému se krev považovala za prostředek, pomocí kterého se hříšníci mohli zbavit viny i důsledků hříchu. Samozřejmě, že to nebyla pravda v doslovném smyslu. Nebyla to krev beranů a kozlů, která skutečně očistila hříšníka od hříchu. Byl to Bůh, kdo to učinil. Bůh však chtěl v tehdejší době a chce to i dnes – abychom pochopili závažnost hříchu i jeho následků a toužili po odpuštění a uzdravení. A když k němu přicházíme, aby se toto vše uskutečnilo.

K přemýšlení: O čem svědčí Duch, voda a krev? (viz Jan 14,26; Luk 3,21.22; Zj 1,5)

BOŽÍ SVĚDECTVÍ

1. Proč můžeme přijímat Boží svědectví jako důvěryhodné? 1 Jan 5,9,10

Někdo by mohl tvrdit, že si nemusíme ověřovat Boží svědectví. Takový člověk říká: „Bůh to řekl. Já tomu věřím. To je vše, co k tomu mohu říct.“ A tak by vlastně Bůh neměl na vybranou, mohl by jednat pouze jedním způsobem. Ale Bůh jako Stvořitel celého vesmíru si může dělat, co se mu líbí.

A pokud jde o Boha, jemu se líbí, abychom hodnotili to, co On říká a ověřovali si, zda je to pravda. Když Jan píše: „Přijímáme-li svědectví lidí, oč větší je svědectví Boží“ (1 Jan 5,9), neříká tím, že máme věřit Bohu jen pro jeho velkou moc. Jeho svědectví je „větší“ (1 Jan 5,9) spíše proto, že je věřícím dáno prostřednictvím přebývajících Ducha svatého. Tak jeho svědectví dává smysl, je pravdivé a je správné. To, co Bůh řekl o svém Synu, má velký význam a my přitom můžeme ihned myslet na hlas z nebe, který zazněl jak při Ježíšově křtu, tak při jeho proměnění. Boží pokyn zní: „Toho poslouchejte.“ (Mat 17,5)

2. Co je ale Boží svědectví? 1 Jan 5,11,12

To je řečeno naprosto přesně: „A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu.“ (1 Jan 5,11) Poselství, které chce Bůh zvěstovat světu, není pouhým prohlášením nebo jen popisným konstatováním. Boží svědectví se týká víry v Kristův život, smrt a zmrtvýchvstání, z čehož vyplývá okamžitý dar věčného života.

Takže: Co nám to vše říká? Že bez Krista jsme duchovně mrtví, jsme ve vzpouře proti Bohu a naší jedinou nadějí na záchranu a uzdravení je přijmout spasení, které nám náš milující Spasitel tak milostivě nabízí. Apoštol Pavel to v epištole Římanům (6,23) říká naprosto jasně: „Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu.“

Skutečným důsledkem hříchu je smrt. O tom není pochyb. Na kříži Pán Ježíš tiše, ale výmluvně dokázal skutečnost, že Bůh „Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti.“ (2 Kor 5,21) Kristus svou smrtí a vzkříšením nabídl Boží milostivý dar věčného života.

K dalšímu studiu

Poznámka k 1 Jan 5,7: „Verš 7 se nenachází v žádném rukopisu z dřívější doby, než je 14. století. Poprvé ho jako součást Janova listu cituje Priscillian, španělský bludař, který zemřel v r. 385 n. l., a pak si postupně našel cestu do latinské Vulgáty. Erasmus v prvním tištěném vydání řeckého Nového zákona z roku 1516 tento oddíl vynechal a prohlásil, že jej zařadí do Nového zákona jedině za podmínky, že mu někdo ukáže řecký rukopis, ve kterém se tento text bude nacházet. Takový starobylý rukopis mu byl skutečně ukázán a Erasmus – i přes svůj jiný osobní názor – svůj slib splnil. Proto od Erasmusova vydání z roku 1522 se tento text nachází v řeckém znění Nového zákona. Pokud tedy některé překlady vynechávají tato sporná slova, mají na to právo. Měli bychom si vážit jako pokladu každého slova inspirovaných záznamů Bible, ale nechceme, aby k nim byla přidávána nějaká lidská slova, i když by vyjadřovala správnou teologii.“ (E. M. Blaiklock)

Úkol: Najdi v konkordanci šestnáct odkazů, které Jan uvádí ve svém evangeliu o „věčném životě“. Co říkají o tomto důležitém biblickém tématu?

Věčný život můžeme získat jedině díky Ježíši Kristu. On sám o sobě řekl, že je Cesta, Pravda i Život. Prohlásil, že přišel proto, abychom my měli život. Hovořil o sobě jako o vzkříšení a životě (viz Jan 11,25; 14,6; 10,10). Proto platí: „Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život.“ (1 Jan 5,12) Kéž bychom vždycky měli Syna, nyní i na věky!

Diskusní otázky

1. Jak můžeme dokázat pravost své lásky k Boží rodině?
2. Vítězství můžeme dosáhnout vírou v Krista. Proč to není naše zásluha? Proč nemůžeme zvítězit ve své síle?
3. Jak bys vysvětlil nevěřícímu člověku význam Kristovy krve?

Shrnutí

Vítězství můžeme dosáhnout jedině vztahem důvěry k Bohu – protože On je vítěz. Jsme-li znovuzrozeni k jeho obrazu a přijímáme-li jeho svědectví o jeho Synu „skrze vodu a skrze krev“, můžeme si být jisti, že „Bůh nám dal věčný život“.

Západ slunce: 21.08

NAPROSTÁ DŮVĚRA

Sobota odpoledne

(Četba na tento týden: 1 Jan 5,13-21)

Verš k zapamatování

„Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život. Máme v něho pevnou důvěru, že nás slyší, kdykoliv o něco požádáme ve shodě s jeho vůlí.“ 1 Jan 5,13.14

Základní myšlenka

Ve světě, kde je často otřesena naše důvěra, se můžeme vždy obrátit ke svému velikému a slavnému Bohu, který je zdrojem nejvyšší důvěry.

Zdrojem pravé důvěry, která mění život, je tedy Bůh. Pravá důvěra pochází jedině z poznání Boha, který nám dává věčný život – od Toho, ke komu můžeme přicházet s jistotou, že nás slyší (1 Jan 5,14). Neuctíváme modlu; uctíváme velkého a slavného Boha, který ve svém slitování přišel, aby přinesl spásu svým vzpurným, nevďečným dětem.

Protože Bůh sám toto vše učinil, aby nás smířil se sebou, platí: „Přístupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas.“ (Žid 4,16) „Neztrácejte proto odvahu, neboť bude bohatě odměněna.“ (Žid 10,35)

DŮVĚRA V BOŽÍ PŘÍTOMNOST

1. Jaké jsou Janovy důvody pro důvěru? 1 Jan 5,13,14

Jan má jistotu, že v Boží přítomnosti nemusíme mít z ničeho strach. *Zná* Boží přirozenost a charakter, a proto zmizely všechny jeho pochybnosti, obavy a nejistoty (viz také 1 Jan 3,21.22; 2,28). Musíme *zůstat v něm*, abychom měli tu pravou jistotu. Musíme zůstat „v něm“ v tak těsném vztahu, jaký je mezi otcem a dítětem, a dělat to, co se líbí našemu nebeskému Otcí.

2. Proč přicházíme s důvěrou k Bohu? Sepiš své důvody. Žid 10,19-25

„V něm [v Ježíši Kristu] smíme i my ve víře přistupovat k Bohu svobodně a s důvěrou.“ (Ef 3,12) Někteří to dokonce chápou tak, že Bůh je tak vzdálený a nepřátelský, že k němu můžeme přicházet jedině přes prostředníka, tedy jeho Syna. To je ovšem velmi vzdáleno pravdy.

Důvodem, proč můžeme přicházet k Bohu s důvěrou, je skutečnost, že Pán Ježíš, který je Bůh, svým dokonalým životem a smrtí zaplatil za naše hříchy a jasně představil pravý Boží charakter. Smíme proto pro Ježíše přicházet k Bohu svobodni a s důvěrou.

3. Co je výsledkem naší důvěry? 1 Jan 5,14

Lidé si občas stěžují, že mají pocit, že jejich modlitby nedosahují výš než ke stropu. Tento verš takové představy zahání. Víru nemůžeme zakládat na pocitech. Bůh nás neignoruje ani nám neodmítá naslouchat, pokud my sami s ním – rozhodnutím žít v hříchu – nepřerušíme spojení. Náš problém je, jak získat jistotu, abychom se ubezpečili o tom, že prosíme „v souladu s jeho vůlí“. Vždyť často jsou naše modlitby podobné obyčejnému seznamu věcí, které je třeba nakoupit, nebo domyšlivými žádostmi. Potřebujeme se především učit Kristově pokoře a tomu, abychom přistupovali k Bohu spíše jako důvěrnému příteli než jako k nějakému neosobnímu „prodejnímu automatu“, který uspokojí naše potřeby.

K zamyšlení: Co bychom měli dělat, jestliže si nejsme jisti, „že nás slyší, kdykoliv o něco požádáme ve shodě s jeho vůlí“ (Jan 5,14)?

BŮH STÁLE SLYŠÍ

1. Jak bychom měli rozumět 1 Jan 5,15?

Znamená to, že začkoli prosíme, to také dostaneme? Harry Emerson Fosdick řekl: „Bůh není vesmírný poslíček, od kterého, kdykoli na něj zazvoníme, dostaneme, co si poručíme.“ O jaký vztah by vlastně šlo, kdyby byl založen jen na seznamu našich přání?

Tento verš je třeba chápat v souvislosti s tím, co už bylo předtím řečeno. Musíme myslet na záležitosti života podle Boží vůle, na projev lásky vůči Bohu i lidským bytostem, na to, že v prvé řadě máme být Božími přáteli. Pán Ježíš poukázal na to, že Otec dává ty nejlepší dary, a když tedy poprosíme o chléb, nedá nám kámen. Takže odpověď na otázku „o cokoliv žádáme“ vychází z naší křesťanské zkušenosti a bude pro naše dobro, ne proto, aby nám ublížila.

2. Co je tedy skutečným důvodem modlitby? 2 Par 7,14; Jer 29,13

Říkáme snad v modlitbě Bohu něco, co on nezná? Je to způsob, jak jej chceme přesvědčit, aby udělal něco, co by jinak neudělal? Nebo je to způsob, jak si můžeme ověřit, že je skutečně Bohem? Ne, nic takového! Nemodlíme se přece proto, abychom zvítězili nad Pánem Bohem nebo jej informovali anebo uspokojili jeho rozmar! Bůh se snaží nám pomoci, ne uspokojit sebe.

„Modlitba je otevření srdce Bohu jako příteli. Není jí třeba proto, abychom sdělili Bohu jací jsme, nýbrž abychom jej mohli přijmout do srdce. Modlitba nepřivádí Boha k nám, nýbrž přivádí nás k Bohu.“ (CK 63)

3. Jak bychom se měli modlit? Jak 1,6

„Existují dva druhy modlitby – modlitba formy a modlitba víry. Opakování skupin obvyklých frází, kdy srdce nepociťuje potřebu Boha – to je formální modlitba. ‘Při modlitbě,’ říká Kristus, ‘pak nemluvte naprázdno jako pohané; oni si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov.’ Při modlitbě bychom si měli dávat velký pozor na to, abychom mluvili o potřebách srdce a řekli jen to, co si skutečně myslíme. Všechna květnatá slova v našich prosbách se nevyrovnejí jedné svaté touze. Většina mnohomluvných modliteb není ničím jiným než zbytečným opakováním, pokud nevyjadřují skutečné city srdce.“ (EGW, ST, 14. 8. 1884)

MODLITBA ZA HŘÍCHY DRUHÝCH

1. Co bychom měli dělat, když se doslecháme o hříchu některého člena sboru? 1 Jan 5,16

Je smutné, že často reagujeme tak, že druhého odsoudíme nebo alespoň posuzujeme. Tak jako zákoníci a farizeové přivedli k Pánu Ježíši ženu přistiženou při cizoložství a odsoudili ji, tak i my máme sklon hříchy svých bratrů a sester zviditelnit a zveřejnit. Možná je to tím, že sami chceme vyniknout – ukázat, jak jsme dobří –, a proto ukážeme prstem na ty druhé a zaujmeme vůči svým chybujícím přátelům postoj „já jsem svatější než ty“.

Místo toho bychom měli být spíše smutní, podpořit je a přemýšlet, co bychom pro ně mohli udělat, abychom jim pomohli k nápravě. Tak, jak to říká Jan: „ať za něj prosí; a Bůh mu daruje život“ (1 Jan 5,16). Bůh je ve své přirozenosti otevřený, „chce, aby všichni dospěli k pokání“ (2 Petr 3,9). Pán Bůh je vždycky připraven zachránit, obživit a znovu pozvednout toho, kdo padl. Pokud nevěříme, že člověk jednou spasený je „navždy spasený“, mohlo by naše jednání budit dojem, že jednou ztracený je „navždy ztracený“.

2. Jaký je rozdíl mezi hříchem k smrti a hříchem, který není k smrti? 1 Jan 5,16.17

Někteří lidé na základě tohoto verše vytvořili podivné nauky – například, že jsou „smrtné“ hříchy nebo zase „lehké“ hříchy. Ale hřích je hřích a jediný hřích, který Bůh nemůže odpustit, je hřích, za jehož odpuštění opravdově neprosíme. Pán Ježíš nám objasnil, že rouhání proti Duchu svatému je neodpustitelné (Mar 3,29), protože Duch svatý obviňuje z hříchu (Jan 16,8-11). Tedy odmítání přesvědčení, že jsem hříšný, znamená popření hříchu i odmítnutí Boží touhy po odpuštění a obnovení. Bůh se nebude vnucovat nikomu, kdo jej odmítá.

3. Za co bychom se tedy měli modlit v modlitbě za druhé a s druhými? Řím 1,9; Kol 4,12

„Když máme Pána neustále před očima a dovolíme svým srdcím projevit vůči němu svou vděčnost a chválu, budeme pocítovat neustálou svěžest ve svém duchovním životě. Naše modlitby k Bohu – to bude, jako bychom rozmlouvali s přítelem. On nám bude osobně zjevovat svá tajemství. Často budeme okoušet příjemný, radostný pocit přítomnosti Pána Ježíše... Vždyť modlitba odráží útoky satana.“ (The Faith I Live By, 225)

POD OCHRANOU PÁNĚ

1. Jak můžeme najít bezpečí v Pánu? 1 Jan 5,18

Tento verš hovoří výslovně o bezpečí před hříchem. To neznamená, že by nám Bůh nedával možnost rozhodování, ale když se modlíme „nevydej nás v pokušení“, vyjadřujeme tím své rozhodnutí zůstat v bezpečí – v rukou našeho milujícího Pána.

2. V čem je nám poučením Jobova zkušenost? Job 1,8-12

Z příběhu Jobova utrpení vidíme, že Pán Bůh na lidi dopouští problémy i pokušení, ne však proto, aby ho mohli přesvědčit, jací jsou, ale proto, aby přesvědčili sebe, druhé lidi i celý vesmír, který nás pozoruje, jak říká Písmo: „Vždyť jsme se stali podívanou světu, andělům i lidem.“ (1 Kor 4,9)

Naše ochrana od hříchu nespočívá v tom, že bychom byli zbaveni pokušení, ale ve způsobu, jak na ně reagujeme. Pán Bůh dává „milost a pomoc v pravý čas“ (Žid 4,16). Když se rozhodneme pro Boha, ten Zlý nám nemůže ublížit – i když možná právě můžeme prožívat nepříjemná napětí –, protože pokud Bohu důvěřujeme, jsme bezpečni. Pán Ježíš nás chrání (1 Jan 5,18).

Vzpomeňme si na Joba, jak odmítal názor, že jeho utrpení je trest. Tak to chápali jeho „těšitelé“, kteří vycházeli ze svého pojetí Boha – totiž, že Bůh Joba trestá, aby ho přivedl k pokání. V závěru knihy však čteme Jobovu modlitbu, ve které se modlí právě za hříchy svých těšitelů (Job 42,8.10).

3. Komu patříme? 1 Jan 5,19; 1 Kor 6,19

„Víme, že jsme z Boha, kdežto celý svět je pod mocí Zlého.“ (1 Jan 5,19) Záležitost naší „příslušnosti“ je velice závažná. My jsme se rozhodli, že budeme patřit do Boží rodiny – a to i přes současnou situaci, ve které je tento svět pod satanovou vládou. Na této zemi jsme jen „hosté a příchozí“, ale ve skutečnosti jsme už nyní součástí království, které bude brzy v plnosti zřízeno při návratu našeho Krále. *Budme si tedy vždy naprosto jisti, kam patříme!*

K přemýšlení: Na čem je založena má jistota, že skutečně patřím Bohu?

JEDNOTA S BOHEM

1. Jak Jan popisuje blízkost našeho vztahu s Bohem? 1 Jan 5,20

Jsme „v něm“ nebo, jak říká jiný překlad: „Žijeme v jednotě s pravým Bohem, v jednotě s jeho Synem Ježíšem Kristem.“ (1 Jan 5,20, TEV) Ztotožňujeme se s ním, souhlasíme s ním, vyrovnáváme se s ním, jsme v souladu s jeho vůlí, cíli a záměry. Jsme skutečně „jedno“ s Bohem.

2. Co řekl Ježíš o této jednotě? Jan 17,20-26

Povšimněte si těchto konkrétních výroků: „Aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě..., aby byli jedno, jako my jsme jedno..., aby byli uvedeni v dokonalost jednoty.“

Tato slova se mohou zdát tak známá, že téměř mohou ztrácet svůj vliv. Proto se ještě jednou podívejte na to, co zde Ježíš říká – totiž, že máme být jedno, jako je on jedno s Bohem. A touto myšlenkou se Jan rozhodl ukončit svoji epištolu. Zdůrazňuje, že jednota nás všech – když společně žijeme v důvěřivé víře v Boha – by měla být zřetelná. Není zde žádný prostor pro jednání, které rozděluje nebo ničí, proti nemuž Jan psal. Nemůžeme vždycky všichni se vším souhlasit, ale přece všichni můžeme být jednotni.

„Vírou vstupujeme do vztahu, který nikdy neskončí. Jsme v Bohu a on je v nás, svém lidu tak, že v Kristu jsme mu tak blízcí, jak je to jen možné, a Bůh nám uděluje něco ze svého nezničitelného, věčného života. Zde je skutečnost, zde je Pravda, konečná a absolutní.“ (David Jackman)

3. Jak bychom měli žít jako praví křesťané? Ef 4,12-16

„Ó, jak si přeji, abychom ctili Krista tím, že uskutečníme, co on chce dělat pro nás, a vezmeme ho za slovo. Když to uděláme, měli bychom být radostnými křesťany. Když budeme hledět na Krista, měli bychom se měnit k jeho podobě.“ (The Upward Look, 359)

K přemýšlení: Proč Jan končí příkazem, abychom se varovali modlářství (1 Jan 5,21)? Jak to souvisí s jednotou s Bohem?

K dalšímu studiu

Jaké by měly být naše modlitby? Ž 51,17 „Hřích se nedá odčinit modlitbou. Samotná modlitba není žádnou ctností ani zásluhou. Květnatými slovy nelze nahradit pravé pohnutky. I nejkrásnější modlitby mohou být jen prázdnými slovy, pokud nevyjadřují skutečné pocity srdce. Když modlitba vychází z upřímného srdce a vyjadřuje jednotlivá přání člověka, jako by žádal svého přítele zde na zemi o pomoc a očekával splnění, pak je to modlitba víry. Bůh nestojí o formální vděčnost. Avšak i nevyslovené volání srdce zlomeného a zkroušeného vědomím vlastního hříchu a naprosté bezmocnosti nalézá cestu k milostivému Otci.“ (MB 67)

„Velice důležité je náboženství prožívané v rodině. Naše slova v rodině by měla mít opravdovou váhu, jinak naše svědectví ve sboru nebude mít žádný význam. Pokud v domově neprojevuješ tichost, laskavost a zdvořilost, pak je tvé náboženství zbytečné. Kdyby v rodinách bylo více pravé zbožnosti, bylo by v církvi více moci. Kdybychom žili podle světla, které nám Bůh dal, mohli bychom mít mnohem více víry, než máme nyní. Apoštol říká: 'Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.' Bohu bys měl věřit tak, jak důvěřuješ svému příteli. Jestliže tvůj přítel nikdy neodmítl tvoji prosbu, nebudeš přece pochybovat nad jeho slibem, že tě potěší splněním tvého nového přání. Měl bys věřit, že Ježíš ví, co potřebuješ, a dá ti vše, co chceš; proto můžeš jít s vírou vpřed. Můžeš říci: 'Vložil jsem své břímě na Pána a on je nepoloží na žádnou lidskou bytost. Bůh mne vyslyší a odpoví na mé modlitby.'" (EGW, RH, 19. 5. 1891)

Diskusní otázky

- 1. Jak můžeme s důvěrou přicházet k Bohu a žádat jej správným způsobem?**
- 2. Klade Bůh nějaké podmínky pro vyslyšení naší modlitby?**
- 3. Jak se můžeme modlit za hříchy druhých, aniž bychom je zveřejňovali?**
- 4. Co je neodpuštělný hřích?**

Shrnutí

Žít s Bohem, být s ním jedno – to znamená mít naprostou důvěru v Boží zachraňující a uzdravující moc. Jedině když skutečně známe Boha takového, jaký je, můžeme mu naprosto důvěřovat, mít tedy jistotu o účinnosti modlitby, a přicházet s naprostou jistotou k Bohu, který nás zve do své věčné přítomnosti.

Západ slunce: 21.13

NEVZDÁVEJTE TO!

Sobota odpoledne

(Četba na tento týden: 2 Jan)

Verš k zapamatování

„Mějte se na pozoru, abyste nepřišli o to, na čem jste pracovali...“ 2 Jan 8

Základní myšlenka

Když jsme ve svém křesťanském životě došli tak daleko, bylo by bláznovstvím, abychom to vzdali a přišli o všechno, čeho jsme dosáhli! Nejde jenom o odměnu. Chceme dojít až do cíle, abychom pak mohli prožívat věčnost s naším Bohem pravdy a lásky.

Když se Jan doslechl o situaci, jakou církev prožívala, rozhodl se napsat tento dopis, aby tak projevil svoji lásku a zájem, i když by s nimi raději mluvil „tváří v tvář“.

Jan zdůrazňuje: Nevzdávejte se! Připomíná jim: Jak nerozumné by bylo teď to vzdát. A totéž platí také pro nás dnes. Jak nerozumné by bylo teď se vzdát pravdy. I přes všechny problémy, které nás obklopují, a přes všechny těžkosti v církvi, nesmíme zapomenout, kdo jsme a kdo je Pán, kterého milujeme. Ano, obklopují nás svůdcové. Ale nemusíme se nechat oklamat.

Tento inspirovaný dopis nám také dává příkaz, „abychom milovali jedni druhé“. To souvisí s tím, co je v našem životě nejdůležitější. Musíme si stanovit své duchovní priority.

Jeden chlapec se účastnil školního závodu ve vytrvalostním běhu. Běžel jako druhý. Pak si ale všiml, že chlapec, který běžel za ním, ztratil botu. Zastavil se tedy a pomohl mu. Když se chlapec obul, rozběhl se a doběhl do cíle jako druhý. A chlapec, který kamarádovi pomohl, doběhl třetí. To je příklad toho, jak bychom měli jednat jako křesťané. Zatímco lidé kolem nás se soustředí na to, aby zvítězili ve svém životním závodě a dosáhli své odměny, naším nejvyšším zájmem by měla být láska vůči druhým a zájem o ně. Naše životy by měly odrážet Boží lásku.

PRAVDA A LÁSKA

1. Která dvě slova jsou klíčovými pojmy tohoto listu? 2 Jan 1

Tyto základní výrazy se v této krátké epištole opakují šestkrát. Jan klade důraz na základní myšlenku, která vyniká v jeho prvním listu i v jeho evangeliu. Pravda bez lásky je chladná a formální, láska bez pravdy je falešná a nečestná.

Jan tím, že označil Boha jako bytost pravdy i lásky, vystihl podstatu toho, jak Bůh jedná a co očekává od nás. Základy Boží vlády spočívají na těchto dvou správně pochopených pilířích. Božská harmonie pravdy a lásky přináší výsledky v životě křesťana:

„Jestliže je v srdci přítomná božská harmonie pravdy a lásky, bude vyzařovat ze slov i činů... V srdci musí přebývat duch pravé laskavosti. Láska svému nositeli uděluje milost, zdvořilost a pěkné jednání. Láska ozařuje tvář a zjemňuje hlas; pročišťuje a zušlechťuje celou osobnost člověka. Přivádí ho do souladu s Bohem, protože láska je nebeská vlastnost.“ (AH 426)

2. S jakou výzvou se Jan obrací na „vyvolenou paní“ a její děti? 2 Jan 2

Pravda „v nás zůstává a bude s námi na věky“ (2 Jan 2). Napsali bychom dopis s takovou jistotou? Jsme přesvědčeni o tom, že pravda žije v *nás* a bude s *námi* na věky?

3. Jakým způsobem používá Bůh pravdu a lásku? 2 Jan 3

„Bůh mohl zničit satana a jeho přívržence tak snadno, jak lehce může člověk hodit kámenkem; avšak neučinil tak. Vzpoura neměla být potlačena násilím. Násilí je nástrojem jen satanovy vlády. Boží zásady nejsou toho druhu. Moc Boží spočívá na dobrotě, milosrdenství a lásce a projevuje se jen uplatňováním těchto zásad. Vláda Boží je mravní, hlavní silou je pravda a láska.“ (TV 536)

K přemýšlení: Vzhledem k tomu, že Pán Bůh jedná tímto způsobem, co z toho pro můj způsob života vyplývá?

NEJDE O NOVÉ PŘIKÁZÁNÍ

1. Co bylo nového na Janově přikázání? 2 Jan 4,5

Pán Ježíš sám řekl, v čem spočívá novost tohoto přikázání (Jan 13,34). Ale i když se jeho posluchačům mohlo zdát v té době nové, nebylo to nové přikázání. Vyjadřovalo vůli a charakter, jaký má Bůh od počátku. Tak, jak to Jan psal v předcházejícím listu: „Neřeknu vám, moji milí, nové přikázání, ale přikázání staré, které jste měli od počátku; staré přikázání je to slovo, které jste slyšeli. A přece vám píšu přikázání nové – vždyť se stalo skutečností v něm i ve vás...“ (1 Jan 2,7.8) Boží přikázání se stává novým v osobě Ježíše Krista; v něm je nejjasněji zjeveno. Toto přikázání bylo středem Ježíšova poselství.

2. Přikázání se někdy jeví jako snaha přinutit lidi, aby něco vykonali proti své vůli. Jde snad o to Pánu Bohu? Jan 7,17

Jedině když budeme chodit v pravdě, můžeme nalézt pravou poslušnost, která není založena na násilí nebo donucování. Tuto skutečnost musíme zdůraznit, protože satan velice úspěšně obviňoval Boha, že skutečně jednal tímto způsobem. Musíme říci, že v každém lidském náboženství se setkáváme s násilím odvolávajícím se na božský souhlas. Ovšem právě tím, že Pán Ježíš klade tak silný důraz na přikázání lásky, je naprosto zřejmé, že Bůh nikdy žádné ze svých dítek nenuť k poslušnosti. Jednat na základě násilí a donucení by ve skutečnosti znamenalo popřít celý veliký plán spasení a obrovskou cenu, která za nás byla zaplácena. Vždyť pokud by Bůh mohl dosáhnout svých záměrů násilím, proč to neudělal? Proč to neudělal hned na počátku?

„Pokud má být člověk přesvědčen, pravda, jak ji nacházíme v Ježíši Kristu, musí být představena jeho mysli a musí zapůsobit na jeho srdce. Kristus odmítá jakoukoli jinou metodu – vše, jako je donucení, omezení nebo násilí. Jeho jedinými zbraněmi jsou pravda a láska. 'A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.' Pán Ježíš padlého člověka přitahuje, nenuť ho do ničeho.“ (EGW, RH 28. 6. 1898)

K přemýšlení: Jak Kristův výrok o tom, že bude vyvýšen ze země (na kříž) vyjadřuje Boží ideály o pravdě, lásce a svobodě?

NENECHTE SE SVĚST

1. Napadá tě nějaký příklad ze současnosti, pokud jde o ty, kteří odmítají uznat pravdu o Ježíši Kristu, tak jako tomu bylo u svůdců v době Janově? 2 Jan 7

Dnes se setkáváme se stejným problémem. Jan měl co do činění se svůdci, kteří učili, že Kristus nebyl skutečným člověkem. Nesprávné názory o skutečné přirozenosti Kristově dodnes zamořují církve a mohou nakonec přinášet rozdělení. Jan setrvává na biblickém stanovisku. Učí totiž, že Kristova přirozenost byla jedinečná. Byl plně Bohem a plně člověkem. Jakýkoli jiný názor nás vede buď ke snížení Kristova božství, nebo jeho lidství.

Jeden učitel dal jednou svým studentům ve třídě úkol, aby sestavili co největší počet názorů na Krista. Názory byly různé. Většina studentů (kromě těch, kteří patřili do církve) však nebyla ochotná dokonce ani připustit Kristovu *existenci*. Považovali ho za mytologickou postavu. A většina z těch, kteří řekli, že žil, jej označila za „dobrého učitele“.

Inkarnace – víra, že v Ježíši Kristu se Bůh vtělil do člověka – je naprosto základním bodem křesťanského učení. V člověku Ježíši Kristu *musíme* vidět Boha. Kdyby tomu tak nebylo, pak bychom popírali důvod jeho příchodu.

2. V čem je nebezpečné naslouchat svůdcům? 2 Jan 8

Tragédií je, když ztratíš cestu. Občas se to stává našim drahým přátelům ve sboru. Když se například objeví nějaká pomlouvačná osoba nebo vůbec nějaká pomluva, všichni lidé se obvykle začnou zabývat touto situací. Často je to spojeno s popíráním určitých pravd a téměř vždy také s kritikou vedoucích sboru a kazatele. Nechceme tvrdit, že by vedoucí a kazatelé byli bez chyby, ale každý názor nebo systém, který opakovaně útočí na současné vedoucí církve, musíme sledovat s podezřením – protože popíráním něčí autority obvykle chtějí lidé sami získat autoritu.

Někdy se předmět sporu může zdát opravdu absurdní. Jeden takový zvěstovatel kázal o škodlivosti octa a také o tom, že nošení barevných oděvů je hřích. Co máme kázat – to je Kristus, ten ukřižovaný. To je náš nejvyšší úkol.

K přemýšlení: Co mohu udělat, abych ochránil jiné před svodem?

NOVÉ SVĚTLO?

1. Jak bychom měli reagovat na nové názory o křesťanské víře? 2 Jan 9. Napiš několik zásad, které jsou podle tebe důležité.

Měli bychom si dát pozor, abychom neodmítali postupné zjevení pravdy, ale současně bychom měli jednat v souladu s tímto postupem:

„Kdo zachází dále, než je učení Kristovo, a nezůstává v něm, nemá Boha.“ (2 Jan 9) Kristus si neprotiřečí; cokoliv někdo řekne, musí být prověřeno tím, co už bylo zjeveno. Svod může být velmi působivý. Oblíbený televizní evangelista může například říci, že přímo sděluje Boží slovo, ale to nemůže být náhradou studia Bible. Zde neexistují žádné zkratky. Vždyť „Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti.“ (2 Tim 3,16)

2. Jak máme jednat s těmi, u kterých vidíme, že neučí pravdu? 2 Jan 10.11

Tato slova se nám mohou zdát příliš přísná. Znamená to, že bychom neměli být pohostinní nebo dokonce, že bychom některé lidi neměli zdravít? Jan už dostatečně objasnil, že máme projevovat lásku, ale jasně říká, že láska neznamená nerozumnou toleranci.

„Pokyn, abychom nepřijímali toho, kdo 'nepřináší toto učení' o Kristu, znamená, že takový člověk nesmí být přijímán jako křesťanský učitel nebo jako ten, kdo by se měl připojit ke společenství církve. Tím vůbec není řečeno, že bychom třeba svědka Jehovova neměli pozvat domů... O to méně to znamená, že například nesouhlas s církevním řádem by se měl hodnotit jako odchylka od Kristova učení, a tedy důvod pro vyloučení... Pokud ale sbor nebo odpovědní vedoucí vědomě připouštějí hlásání falešného učení, mají podle Jana 'úcast na jeho zlých skutcích'.“ (F. F. Bruce)

Uvažuj: „Měli bychom být opatrní, pokud jde o to, jak přijímáme to, co někdo nazývá novým světlem. Musíme si být vědomi, že pod pláštikem hledání nové pravdy satan odvede naši mysl od Krista a jeho zvláštních pravd pro tuto dobu.“ (1SM 159)

TVÁŘÍ V TVÁŘ

1. Co naznačují Janova závěrečná slova o vztazích, které by měli mít křesťané mezi sebou? 2 Jan 12

„Ačkoliv bych měl ještě mnoho co psát, nemíním to svěřovat papíru a inkoustu; neboť doufám, že se k vám dostanu a budu s vámi mluvit tváří v tvář, aby naše radost byla úplná.“ (2 Jan 12)

Vidíme zde Janovu velkou lásku, která vyvěrá přímo ze srdce. Tělesně je sice vzdálen, ale jeho srdce je blízko jeho bratrů a sester v pravdě, které opravdově miluje a o které má starost. Jaký je to pro nás úžasný příklad. Křesťanství se ukáže v pravém světle tehdy, když vidíme, jakou roli hraje teologická pravda v životech jednotlivých věřících.

2. Jak dojde Janova radost naplnění? Jaké naučení z toho pro nás plyne? 2 Jan 12

Janovou největší radostí je být se svou velkou křesťanskou rodinou. Píše v upřímné „rodičovské“ starosti o ty, které miluje v pravdě, a nade vše si přeje být s nimi. Vyjadřuje skutečnou a hluboce prožívanou lásku k těmto členům církve. Proč však někteří lidé dnes říkají, že by raději *nebyli* ve sboru, že se raději *nesetkávají* s jinými členy, že k nim pociťují všechno, jen *ne* lásku?

Ať je situace jakákoli, platí jedno: Nedostatek lásky v církvi je vždy výsledkem hříchu a sobectví.

„Spasitel si přeje, aby v církvi vládly zásady lásky a pravdy. Láska jednoho k druhému je důkazem, že v srdci přebývá Boží láska. Ale mnozí, kteří prohlašují, že jsou následovníci Ježíše Krista, jsou natolik naplněni pocitem své vlastní důležitosti, že už v srdci nemají vůbec žádné místo pro laskavý Kristův pokoj. Nejednají podle jeho pokynů. Neprojevují jeho shovívavost a lásku. Jejich srdce, kdysi plná lásky k Bohu a bratrům, je zmrazeno sobectvím...“

Sebeláska vylučuje Kristovu lásku. Ti, kdo milují sebe, řadí se k laodicejské církvi.“ (EGW, RH, 6. 8. 1901)

K přemýšlení: Jak mohu více poznat a také plněji milovat Pána Ježíše, aby se jeho láska ve mě projevila a abych více miloval lidi kolem sebe?

K dalšímu studiu

Promýšlejte znovu poselství laodicejské církvi (Zj 3,14-22) ve světle 2. Janova listu.

Výzva k nám všem: „Položte si ve svých srdcích otázku a odpovězte si na ni, jako kdybyste stáli před Soudcem celé země. Reformace musí nastat v každé rodině, v každé instituci, v každém sboru....“ (EGW, RH, 3. 4. 1900)

Jak dosáhnout jistoty, že se nevzdáme: „Chceš-li, aby Boží Duch vložil pravdu do mysli a zjemnil a podřídil tvé srdce, aby tě inspiroval k horlivé lásce pravdy, spravedlnosti, milosrdenství a čistoty, musí být tvé myšlenky zaměřeny na nebeské věci. Duch ti bude připomínat nejzávažnější drahokamy myšlenek. Celé srdce bude rozehráno přemýšlením o Ježíši a jeho lásce, budeš zůstávat v jeho učení a z toho, co ti otevřel Duch svatý, budeš rád druhým vyprávět, abys je potěšil. To je přednost každého Božího syna a dcery. Ó, kdyby ti, kdo věří pravdě, vždycky milovali Boha a pocítovali k němu bázeň, kdyby přebývali v Kristu, získali by poklad nejzávažnější zkušenosti; měli by morální a intelektuální sílu. Boží milost by byla v nich 'pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému' a vytékala by z nich jako potoky živé vody. Když přijde pronásledování, projeví se vliv těchto lidí; rádi budou rozšiřovat pravdu.“ (EGW, MR 4, 345)

Diskusní otázky

1. Mohla by nás vést starost o vlastní víru k sobectví?
2. Jaké velké nebezpečí nám hrozí od těch, kteří překrucují pravdu?
3. Jak bys vysvětlil pojem „božská harmonie pravdy a lásky“?
4. Jak smíme dosáhnout jistoty, že nejsme svedeni?

Shrnutí

Pokud dovolíme, aby nás zjemnil vliv Boží uzdravující milosti, určitě se budeme více milovat a více pečovat o své bližní. Pokud se to však v našich životech *nekoná*, musí nás to vést k přemýšlení o hodnotě naší zkušenosti s Bohem. Naší největší touhou by mělo být, abychom nikdy neztratili tu nádhernou zkušenost života s Bohem – nyní i po celou věčnost, a to *společně s ostatními věřícími*.

Západ slunce: 21.16

NAPODOBOVAT BOHA

Sobota odpoledne

(Četba na tento týden: 3 Jan)

Verš k zapamatování

„Můj milý, neřid' se podle zlého, ale podle dobrého.“ 3 Jan 11

Základní myšlenka

Na třech osobnostech, zmíněných v tomto dopisu, můžeme pozorovat tři modely křesťanského jednání v církvi. Záleží na nás, který se rozhodneme následovat, ale nesmíme se divit, že podle toho také budou vypadat výsledky.

Napodobování toho, co vidíme. Sbory, které ovládá jedna silná osobnost, bývají často bojištěm. Členové církve mohou mít problémy se zapojením do sborů, ve kterých místo křesťanských principů a zásad vidí mocenské zápasy se všemi nekřesťanskými projevy.

Jan měl co do činění s jedním takovým sborem, který žil pod útlakem tyranie Diotrefa, který jednal jako malicherný diktátor. Jan ve svém listu ukazuje, že zásada lásky jednoho vůči druhému *znamená* pevně se postavit proti takovým vlivům, které mají své kořeny v satanových praktikách. Co je skutečným nebezpečím? To, že členové, kteří vidí jednání takových vůdců, buď odcházejí, nebo *jejich chování sami napodobují*. Oba přístupy těžce škodí církvi a oslabují její svědectví.

Jeden sbor trpěl po mnoho let v důsledku takové negativní nadvlády. Způsobilo to mnoho škod a utrpěla tím křesťanská zkušenost mnoha lidí. Tak tomu bylo až do doby, kdy Pán tu osobu odstranil a sbor mohl pokračovat ve svém rozvoji. Po-všimni si, jak důležitý je náš vliv, a jak se musíme snažit *řídít se podle dobrého!*

RADOST V CÍRKVI

1. Jaké přání Jan vyjadřuje? 3 Jan 1.2

Janův zájem je vyjádřen v modlitbě a chvále. To je dobrý námět i pro nás, když se snažíme jeden druhého povzbudit v pravdě. Je smutné, že sbory někdy vůbec nejsou místy radosti. Čas od času si členové stěžují, že se jim ve sboru nelíbí, že tam jsou problémy s pomlouváním a že chybí právě přátelství. To naznačuje, že nepřítel vítězí ve svém boji a my se musíme navrátit ke Zdroji lásky, pravdy a radosti.

2. Co to znamená, když o někom řekneme, že je „v pravdě“? Vysvětli, jak chápeš tento často používaný výraz.

„*Chodit v pravdě* znamená víc než jen souhlas s pravdou. Ten, kdo 'chodí v pravdě', patří k těm, pro které neexistuje rozdíl mezi vyznáním a praxí. Neboli, opačně řečeno, můžeme u něj pozorovat naprostý soulad mezi jeho vírou a jednáním. Taková shoda života s pravdou u Božích dítek přináší Janovi *větší* radost než cokoli jiného. Pravda je pro něj velice důležitá. Nedívá se na teologické poznatky jako na nedůležité malichernosti. Pravda, víra a poslušnost jeho dítek mu způsobuje největší radost.“ (John R. W. Stott)

Uvažujeme o tom, co to znamená být „v pravdě“. Někdy tento výraz může mít nádech duchovní povýšenosti. Ovšem pokud se pravda projevuje laskavým křesťanským jednáním, mají naše prohlášení hodnotu. A jak projevujeme křesťanskou péči a zájem o lidi kolem nás? Všichni potřebujeme mít větší zájem o duchovní prospěch druhých.

„Mezi pouhým vyznáním víry a přijetím pravdy do srdce je velký rozdíl. Nestačí jen znalost pravdy. Můžeme pravdu znát, ale přitom se nemusí změnit způsob našeho myšlení. Obrácení a posvěcení musí zasáhnout srdce.“ (KP 50)

K přemýšlení: Můžeme říci to, co řekl Jan? Nebo je občas spíš pravda, že se vyžíváme více v problémech a těžkostech druhých než v jejich duchovním růstu? Co bych mohl udělat proto, aby ve sboru vládla skutečná radost? Jak mohu pomoci svým bratrům a sestram růst v Kristu, aniž bych budil dojem, že jsem svatější než oni?

GÁIUS – VĚRNÝ PŘÍTEL

1. Za co Jan Gáia chválí? 3 Jan 5-8

Jde o dva důrazy: věrnost a láska vůči členům. Jan píše Gáiovi, aby ho povzbudil a inspiroval pro další růst jeho křesťanských kvalit. Možná, že Gáius byl jako většina z nás – trochu nejistý sám sebou a trochu zdráhavý k přijetí odpovědnosti, ze které bychom mohli mít obavy, aby nám nezpůsobila problémy a napětí. Na jmenovacím výboru kazatel často slýchává: „Opravdu nemám na to čas,“ nebo „Teď se nemohu zapojit,“ anebo „Necítím se na to, že bych to zvládl.“

Co církev potřebuje a co potřebuje Bůh – to jsou oddaní lidé, kteří nemyslí v prvé řadě na svoji situaci, ale kteří se snaží nejdříve být prospěšní Božímu dílu. V napodobení Gáiovy pohostinnosti můžeme najít způsob, jak i my budeme užiteční pro Pána.

2. Co bychom měli dělat, když se opravdu necítíme dostatečně schopní nebo vzdělání pro práci, o kterou jsme žádání?

„Máte vzor, Krista Ježíše; jděte v jeho stopách a budete schopni zastávat jakoukoli služebnost nebo postavení, do kterého jste povoláni... Neměli byste mít pocit, že jste otroci v poutech, ale že jste synové a dcery Boží.“ (SD 283)

3. Jak máme podle Jana užívat svůj majetek? 3 Jan 7.8

Pokud vidíme potřebu, měli bychom se snažit ji naplnit. Jako Gáius, který se nesnažil „přehrát“ odpovědnost na někoho jiného, tak i my se máme snažit pomoci. Jan píše o pracovnících navštěvujících sbory, kteří nežádali o pomoc nevěřící, ale spoléhají na ochotu svých spolukřesťanů. Pak uzavírá: „Proto jsme povinni takových se ujmát, abychom měli podíl na práci pro pravdu.“ (3 Jan 8)

„Správné využívání sebe sama je nejcennější schopností, které se můžeme naučit. Nejde o to, abychom vykonali pouze duševní práci a tím skončili; nejde ani o to, abychom vykonali pouze nějaký tělesný úkon, a tím skončili; měli bychom co nejlépe využívat všechny části, z nich je tvořen člověk – mozek, kosti, svaly, hlavu i srdce.“ (SD 171)

DIOTREFÉS – MOC A PÝCHA

1. Jak Diotrefés projevili svoji skutečnou povahu? 3 Jan 9.10

Zlomyslnými pomluvami, zbraňováním přijímat jiné církevní vůdce i zneužitím církevní moci Diotrefés ukázal, že – i když prohlašoval, že má pravdu – pravda s ním nebyla. Pro ty, kdo usilují o postavení v církvi, je žel často typický přístup „účel svěť prostředky“:

„Co stojí proti pravdě? Prohlášení, že věříme pravdě, zatímco duch, slova a projevy nejsou Kristovy, ale satanovy. Schvalovat zlo, být netrpělivý a neochotný odpustit – to vše je proti pravdě; avšak láska, trpělivost a dlouhoshovivavost – to jsou vlastnosti ve shodě s principy pravdy. Pravda je vždy čistá, vždy laskavá, vydechující nebeskou vůni, která není smíchána se sobectvím.“ (RH, 12. 3. 1895)

2. Jaký je skutečný rozdíl mezi Diotrefem a Gáiem?

Z dopisu můžeme usoudit, že oba tito muži se obrátili ke Kristu a začali s láskou k Bohu. Gáius si zachoval onu „první lásku“, kterou projevoval dobrými činy, především v církvi a mezi jejími členy. Diotrefés se naopak k církvi zachoval jako k jakékoli jiné organizaci a jednal na základě své vlastní síly.

3. Jak Jan popisuje Diotrefův hlavní problém? 3 Jan 9

Projevy této sebelásky se Diotrefés zachoval stejně, jako dříve jednal satan, který chtěl být první – dokonce chtěl převyšovat Boha (viz Izaiáš 14 a Ezechiel 28). Toto pokušení – povýšit se nad ostatní – působí na jednotlivce i celé sbory a nevyhnutelně vede k nekřesťanskému jednání. Takový „církevní diktátor“, který chce vyniknout a vládnout nad ostatními, se nutně dostává do přímého rozporu se slovy Pána Ježíše: „Víte, že vládcové panují nad národy a velící je utlačují. Ne tak bude mezi vámi...“ (Mat 20,25.26)

Uvažuj: Co církev může udělat proto, aby někdo nezneužil své moci?

DEMÉTRIUS – MUŽ S DOBRU Pověstí

1. Proč získal dobré hodnocení Demétrius? 3 Jan 12

Jan zde sice nepíše nic konkrétního, ale uvádí to nejdůležitější kritérium: „Demétriovi všichni vydávají dobré svědectví, ano i sama pravda.“ (3 Jan 12) Poté, co se Jan zmínil o špatném jednání Diotrefa, upozorňuje nyní na člověka, který bude Gáia podporovat. Jak důležité je mít v církvi dobré přátele, kteří sledují stejné cíle a svými činy opravdu projevují křesťanské přesvědčení.

2. Jaké je nejvyšší hodnocení? Mich 6,8

Je to Boží hodnocení, že jsi mluvil a jednal správně. Na rozdíl od svěvládného a pyšného Diotrefa, je Demétrius příkladem muže, který jedná podle Božích „požadavků“: „zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem“ (Mich 6,8).

Po skončení Jobova trápení mohl Pán Bůh říci, že Job – na rozdíl od svých přátel – jednal správně. Stejně tomu bylo s Demétriem. K tomuto hodnocení Jan přidává ještě své svědectví, totiž že Demétrius je člověk, kterému důvěřuje. Tuto skutečnost zdůrazňuje slovy: „A ty víš, že naše svědectví je pravé.“ (3 Jan 12) Povšimni si, jak důležité je, aby mezi pravými křesťany panovala důvěra!

3. Napiš, ve vsí skromnosti, jaké hodnocení by sis přál pro sebe. Bylo by dostatečné, aby o tobě druzí lidé mohli pěkně hovořit?

Všichni děláme chyby a lidský úsudek nemusí být správný. Proto bychom se neměli zaměřovat jen na to, aby o nás mohli pěkně hovořit jiní. Především by nám mělo jít o Boží hodnocení. Co bychom si přáli, aby o nás lidé věděli? Co bys chtěl, aby ti jednou napsali na tvůj náhrobek? Někdy si tam lidé nechají napsat text, který si sami připravili, jindy jej napíší druzí lidé. Ale křesťanovi jde o to, jaké je Boží hodnocení. Všichni bychom měli toužit po tom, aby Pán mohl napsat: Byl Božím přítelem.

Demétrius získal pěkné hodnocení, i když se o něm Písmo zmiňuje tak krátce. Také naše role může být jen nenápadná, ale mělo by nám jít o to, abychom získali takové hodnocení jako Demétrius.

K přemýšlení: Kdybych si měl napsat svůj vlastní pravdivý náhrobní nápis, které vlastnosti nebo činy bych si přál, aby si lidé o mně pamatovali. Jak bych chtěl, aby se na mě lidé dívali?

NAPODOBUJ BOHA

1. Říká se, že se učíme tím, že druhé napodobujeme. Co nebo koho bychom měli napodobovat? 3 Jan 11

Naneštěstí to často vypadá tak, že lidé raději napodobují špatné příklady než ty dobré. Jan končí tento krátký dopis touto důležitou myšlenkou – zjisti, co je dobré, a pak podle toho žij. I když to neříká tak konkrétně, lze říci, že Jan očekával totéž, co apoštol Pavel, když říká: „Prosím vás: Jednejte podle mého příkladu!“ (1 Kor 4,16) Stěží bychom našli lepší příklad hodný následování, než byl Jan, protože on žil opravdu v úzkém společenství s Ježíšem:

„Čistí lidé, kteří jsou dobří a konají dobro, jsou velice blízko Pánu Ježíši. Jan byl učedník, kterého Ježíš nejvíce miloval, protože byl nejménějším napodobovatelem jeho charakteru a byl naplněn duchem lásky.“ (MR 11, 26)

V tomto světě se jen stěží najdou důvěryhodní vůdcové, a proto vedoucí církve by měli být skutečnými příklady správného jednání i zdravého učení. Bez pýchy nebo povýšenosti můžeme povzbuzovat druhé, aby následovali všechno dobré na kterémkoli vůdci. Protože „kdo jedná dobře, je z Boha“ (3 Jan 11).

2. Chceme-li nalézt dobrý vzor k následování, kam bychom se měli obrátit? 1 Petr 2,21.22

Samozřejmě bychom se měli obrátit především ke zdroji dobra, k samému Bohu. Znovu jsme vedeni zpět k Bohu v Kristu, což je hlavní téma všech Janových spisů.

Vzpomeň si, co všechno Jan řekl o tomto tématu. Přečti si například Jan 1,18; 12,45; 14,9; 1 Jan 4,14.15; 5,11.12; 2 Jan 9.

Janovo poselství by nás mělo stále provázet, mělo by nám „zvonic v uších“. Znovu si přečti Jan 1 a 1 Jan 1. Povšimni si, jak jasně Jan píše o Bohu, který se neomylně představil v Ježíši Kristu. A když přemýšlíme o Kristu: o jeho životě, smrti a vzkříšení, o jeho službě v nebesích a jeho blízkém návratu, jaké by mělo být *naše* poselství tomuto smutnému a umírajícímu světu?

3. Jak vyjadřuje Jan ve svých závěrečných pozdravech svůj neustálý zájem o své přátele? 3 Jan 13.14

K dalšímu studiu

Stručně si zopakuj všechny tři Janovy listy. Pokus se nanejvýš 20 slovy vyjádřit obsah jeho poselství.

O jednotě: „**Modlím se za tebe, milovaný, aby se ti ve všem dobře dařilo a abys byl zdrav – tak jako se dobře daří tvé duši.**“ (3 Jan 2). Bůh si přeje, aby každý z nás našel své místo a když každý stojí na svém místě a koná práci, kterou mu Bůh svěřil, nastane dokonalá jednota.“ (The Upward Look, 157)

O osobní zbožnosti: „Osobní zbožnost je svrchovaně důležitá. Jan píše Gáiovi: 'Modlím se za tebe, milovaný, aby se ti ve všem dobře dařilo a abys byl zdrav – tak jako se dobře daří tvé duši.' (3 Jan 2) Tělesné zdraví do značné míry závisí na duševním zdraví; ať tedy jíš nebo piješ nebo činiš cokoli, čiň to k Boží slávě. Osobní zbožnost se projevuje chováním, slovy i činy. Působí růst, který nakonec vyústí až k dokonalosti, kdy Pán řekne: 'v něm jste i vy dosáhli plnosti' (Kol 2,10).“ (MCP, 1, 27)

Diskusní otázky

1. Jak dosáhneme pravé radosti v církvi?
2. Jak poznáme, co je dobré k následování?
3. Když se díváme na tři osobnosti zmíněné v tomto listu, jak se nám jeví jejich povahy?
4. Co bylo hlavním problémem Diotrefova života?
5. Čemu se můžeme naučit ze způsobu, jakým Jan psal své dopisy členům těchto sborů?

Shrnutí

Stejně jako raná církev, tak i dnešní církev má mnoho problémů – ať vnějších nebo vnitřních. Proto potřebujeme všichni získat jistotu, že napodobujeme dobro, a tedy žijeme správným a čestným křesťanským životem. Naším nejvyšším cílem je, abychom – až vejdem do věčného společenství s Bohem a s vykoupenými všech dob – mohli uslyšet dobré Boží hodnocení.

Západ slunce: 21.17

Autorem úkolů tohoto čtvrtletí je **Jonathan Gallagher**, který v současné době zastává funkci tajemníka Britské unie.

Použité zkratky pro citace děl E. G. Whiteové

AH	The Adventist Home	RH	Review and Herald (časopis)
1BC	The Seventh-day Adventist Bible Commentary, sv. 1	ST	Signs of the Times (časopis)
CT	Counsels to Parents, Teachers and Students	YI	Youth's Instructor (časopis)
FE	Fundamentals of Christian Education		
LS	Life Sketches of EGW	CK	Cesta ke Kristu
MCP	Mind, Character and Personality	KP	Kristova podobnost
MR	Manuscript Releases	MB	Myšlenky z hory blahoslavenství
OH	Our High Calling	PP	Patriarchové a proroci
SD	Sons and Daughters of God	TV	Touha věků
1SM	Selected Messages, sv. 1	VLB	Vítězství lásky Boží
1T	Testimonies, sv. 1	SA	Skutky apoštolů

Sbírky ve 2. čtvrtletí 1997

Misijní dary budou použity na krytí nákladů oddělení sobotní školy a pro podporu akcí knižních evangelistů.

Dary 13. soboty budou určeny pro stavební projekty Slovenského sdružení.

Témata přímluvných modliteb

2. čtvrtletí 1997

1. Globální misie

2. Boží dílo v Bulharské unii

Počet obyvatel: 8 515 000

Počet sborů: 100

Počet členů: 6 570

3. Sanatorium u Ženevského jezera